

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA

THỎA ƯỚC

Gần cuối tháng chạp, Chồn Xám cùng Klu-Kusơ và Misa tiến hành một chuyến đi trên mặt sông Mackenzi đóng băng. Anh tự điều khiển một xe trượt, do bảy chó - anh đổi hay mượn được kéo. Misa phải điều khiển một xe trượt nhỏ hơn do một nhóm chó con kéo. Việc này chẳng khác gì một trò giải trí, chiếc xe trượt đó là nguồn vui của cho Misa vì nó có cảm giác như được giữ một vị trí xứng đáng trong xã hội khi được giao một công việc của người lớn. Như vậy, nó học cách dạy dỗ và điều khiển đàn chó, còn đối với các con vật non thì đây là dịp đầu tiên chúng được mang yên cương. Dù sao thì xe nhỏ cũng có lợi ích riêng vì trên xe chất gần một trăm ký đồ trang thiết bị và thức ăn.

Nanh Trắng đã trông thấy bảy chó trong trại kéo xe nên nó yên lặng để cho buộc yên cương dù là lần đầu mà không chống đối quá mức. Người ta buộc vào cổ nó một vòng đai da nhồi rêu, nối bằng hai dải vào một tấm da quấn quanh ngực và lưng, một dây dài dùng để kéo nối bộ yên cương vào xe.

Đàn chó kéo gồm sáu con chó non và Nanh Trắng. Các con chó sinh vào đầu năm đã được chín, mười tháng, trong khi Nanh Trắng chưa đầy tám tháng. Mỗi con vật được buộc

vào xe trượt bằng dây riêng không có dây nào dài bằng nhau, ít nhất sự chênh lệch đó phù hợp với chiều dài con chó và tất cả các dây đều buộc vào đầu phía trước xe bằng một cái vòng. Một loại xe trượt không bàn trượt, làm bằng vỏ bạch dương, phía trước đầu xe cong lên để khỏi lún xuống tuyết. Cách chế tạo đó có điểm lợi là phân bố trọng tải trên một diện tích lớn hơn và cũng theo nguyên tắc đó người ta bố trí sao cho các con vật tạo thành hình rẽ quạt ở các đầu dây và không cho con nào đâm phải vết chân của con bên cạnh.

Sự bố trí tạo thành hình rẽ quạt còn có một ưu điểm khác nữa là chiều dài dây buộc chó không cho phép chúng tấn công các con chạy trước. Con nào muốn tấn công con khác thì giới lắm cũng chỉ có thể quay đầu lại tấn công con ở phía sau. Nhưng làm như thế, nó dễ bị rơi vọt của người lái xe quất vào mõm. Ưu điểm của cách bố trí này là con chó nào muốn tiến kịp con chạy trước nó, càng phải kéo dây mạnh thêm, còn con chó bị đuổi cũng phải gắng chạy nhanh hơn. Tốc độ tăng ở một con làm tăng tốc độ của con khác và toàn đàn chó chẳng mấy chốc chạy rất nhanh. Sự thống trị của con người đối với loài vật lại một lần nữa biểu hiện rõ rệt, nhưng ở trường hợp này thì theo đường vòng.

Misa đã tiếp thu được của bố nhiều điều khôn ngoan. Nó nhận thấy ngay từ đầu Nanh Trắng hay bị Liplip làm khổ, nhưng hồi đó Liplip thuộc chủ khác và Misa đành ném vào nó vài hòn đá mỗi khi thấy nó gây sự. Bây giờ, Liplip thuộc về nó và nó bắt đầu trả đũa bằng cách buộc Liplip vào dây kéo dài nhất. Như vậy Liplip thành ra con đầu đàn, bề ngoài là một vinh dự nhưng thực chất thì khác: Không những Liplip

không phải là con đứng đầu, có thể giữ vai trò bạo chúa, mà chẳng mấy chốc nó sẽ bị các chó khác căm ghét và làm khổ.

Sợi dây của nó dài nhất, nên các thành viên khác trong bầy chó kéo xe, luôn luôn tưởng là nó chạy trước chúng. Thực ra chúng chỉ nhìn thấy cái đuôi rậm và hai chân sau hoạt động của nó - đó là hình ảnh không đáng sợ chút nào so với dải lông dựng đứng trên lưng và răng nanh bóng loáng của nó. Vì thấy nó chạy trước, bọn chó suy ra là "nó sợ mình" và nảy ngay ý ham muốn săn đuổi nó.

Ngay khi xe trượt khởi động, toàn bầy chó đã đuổi theo Liplip như một cuộc săn không ngừng và kéo dài suốt ngày. Thoát đầu Liplip hãnh diện với vai trò của mình và rất bức tức nên tìm cách quay lại trừng phạt những tên đuổi theo, nhưng lần nào cũng bị Misa quất roi vào đũng mồm, ngọn roi dài mười mét, khiến nó buộc phải quay đi để tiếp tục chạy. Liplip có thể chống lại bọn chó nhưng không thể đối đầu với ngọn roi đe dọa đó, nên cách tránh hữu hiệu nhất là luôn luôn chạy nhanh hơn, giữ cho dây cương luôn căng để bảo vệ hai bên sườn khỏi bị bọn đồng ngũ cắn.

Cậu bé da đỏ còn nghĩ ra một trò thú vị hơn để đẩy mạnh thêm nữa tốc độ không ngừng đuổi theo kẻ dẫn đầu đàn chó. Cậu bé ưu đãi con đầu đàn, các con chó khác không được hưởng và chúng nhìn thấy rõ sự ưu đãi ấy. Điều đó chỉ càng làm tăng thêm lòng căm ghét và tính ghen tị của chúng. Trước mắt chúng, cậu bé cho Liplip ăn thịt và chỉ cho mỗi mình nó thôi. Điều này đã làm cho bọn kia tức phát điên, và đứng vừa đủ tầm xa để không bị roi vọt, chúng sủa âm vì tức tối, trong khi Liplip ăn ngon lành với sự che chở của Misa.

Ngay những lúc thiếu thịt, sau khi bố trí sao cho bọn chó khác đứng cách xa, cậu cũng giả vờ cho Liplip thịt. Nanh Trắng vui lòng hoàn thành nhiệm vụ. Khi được đặt trên đường mòn của các vị thần linh, nó chạy một mạch quãng đường dài hơn cả đoạn đường mà lúc này người ta yêu cầu bầy chó hoàn thành. Hiểu rõ sự vô hiệu của việc chống lại chủ nó còn làm tốt hơn các con chó khác. Ngoài ra, những hiểm khích mà nó chịu đựng từ phía các đồng chủng thù nghịch càng làm nó tách xa chúng và xích lại tới gần người. Còn Kiche thì nó không nghĩ tới nữa, điều quan tâm chính của nó hiện giờ làm hài lòng các vị thần linh mà chính nó đã tự nguyện qui hàng. Nó làm việc cật lực, phục tùng và tôn trọng kỷ luật. Sẵn sàng làm tất và lòng trung thành là những đức tính điển hình của con sói khi đã được thuần hóa và Nanh Trắng lại đặc biệt có đủ các đức tính ấy.

Quan hệ giữa Sói con và các bạn đồng nghiệp của nó vẫn không được cải thiện. Nanh Trắng không bao giờ biết cách chơi đùa với các chó con, nó chỉ biết đánh nhau với chúng và không hề tự kiểm chế. Nó giáng trả gấp trăm lần các miếng răng sắc nhọn mà nó nhận được vào thời kỳ Liplip dẫn đầu đàn chó. Hiện giờ ở đầu dây buộc dài, dù chạy dẫn đầu, làm nảy mạnh xe trượt sau chân Liplip vẫn hết thời làm bá chủ rồi. Tên bạo chúa trước đây, đến lượt chịu cực hình như Nanh Trắng. Ở trại, Liplip không mấy khi dám rời Misa, Chồn Xám, hay Klu-Kusơ, vì mỗi khi nó không được họ che chở là bầy chó lại nhe nanh há mồm chỉ chục nhảy xổ vào nó ngay. Sau khi Liplip thất bại, Nanh Trắng có thể trở thành đầu đàn nhưng bản chất nó vốn rất ưa cô độc, âm thầm, chỉ

cần thẳng trận là đủ. Ngoài ra, nó không quan tâm đến bây chó đồng hành, bọn này tự động nhường chỗ cho nó mỗi khi nó lại gần. Ngay tên hăng hái nhất trong bọn chúng cũng không dám liều lĩnh lấy trộm thịt của nó. Ngược lại, cả bây chó vội nuốt nhanh phần thịt của chúng vì sợ bị nó đoạt mất. Nanh Trắng áp dụng triệt để qui luật "áp bức kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh". Nó ăn phần mình rất nhanh và tai hại thay cho chú chó nhóc nào chưa kịp nuốt xong. Một tiếng sủa, một ánh nanh là đủ để chú chó nhóc nọ chỉ còn cách rống lên tức tối, mũi nghếch lên phía các vì sao, trong khi đó Nanh Trắng vẫn thản nhiên thế chân chú ta ăn nốt miếng thịt.

Dầu sao, đôi khi cũng có con này hay con nọ dám cưỡng lại nó, nhưng lập tức chúng phải tỏ ra biết điều ngay, như vậy là Nanh Trắng đã giữ được uy tín. Nhưng nó vẫn thích sống biệt lập và đánh nhau luôn để duy trì tư thế. Ngoài ra, các cuộc đấu không bao giờ kéo dài, Sói con rất lẹ làng trong tấn công cũng như trong thế thủ, khiến cho kẻ địch bị rách toạc mình mẩy, máu chảy đầm đìa trước khi kịp bước vào thế phản công.

Kỷ luật mà Nanh Trắng đặt ra giữa bây chó cũng nghiêm khắc như kỷ luật mà loài người đòi hỏi. Nó không tha bất cứ một sai sót nào mà bọn chó con phải phục nó không điều kiện. Giữa chúng với nhau thì muốn làm gì thì làm, Nanh Trắng không cần biết, nhưng nó không chấp nhận bất cứ một cử chỉ suồng sã nào đối với nó, bọn kia phải nhường chỗ mỗi khi nó muốn đi giữa chúng, buộc chúng phải thừa nhận quyền lực tuyệt đối của nó bất kỳ vào lúc nào. Hễ một chú chó nhóc nào dám cứng chân hay xù lông lưng trước mặt

nó, lập tức, không chút thương hại, Nanh Trắng làm cho con kia phải ân hận về sự liều lĩnh của mình.

Nó trở thành một tên bạo chúa quái dị, thực hành qui chế đô hộ một cách khắt khe, cứng nhắc. Khi áp bức kẻ yếu, dường như nó cảm thấy thỏa mãn như báo được thù. Cuộc đấu tranh sinh tồn mà nó đã từng trải qua trong rừng hoang bên cạnh mẹ hồi còn nhỏ xíu khi cả hai mẹ con sống cách biệt và không nơi nương tựa đã giúp chúng tồn tại giữa một thế giới thù nghịch, đã tôi luyện nó. Luật pháp của kẻ mạnh bao giờ cũng tốt nhất, nó chưa hề bị thất thế khi học kỹ bài học ấy, vì vậy nó thẳng tay áp bức kẻ yếu, lại sẵn sàng kính nể kẻ mạnh. Và trong suốt cuộc hành trình kéo dài bên Chồn Xám, trong những dịp dừng chân nghỉ lại ở các trại của những vật - người kỳ dị, nó luôn luôn tôn trọng các con chó lớn và sẵn sàng ngoan ngoãn tuân theo ý muốn của chủ.

Nhiều tháng trôi qua, Chồn Xám vẫn tiếp tục chuyến đi dài ngày. Thời gian kéo xe chạy trên đường mòn - một việc nặng nhọc thường ngày đã làm tăng sức lực Nanh Trắng và dường như sự phát triển trí tuệ của nó cũng đã đến độ chín mùi. Sói con bắt đầu hiểu đến nơi đến chốn thế giới nó đang sinh sống. Quan niệm về thế giới đối với nó có vẻ hung bạo và phũ phàng - một thế giới không chút tình cảm, không có vượt :c, không yêu thương, dịu dàng và nó không thấy một chút hứng thú nào cả.

Nó không yêu mến Chồn Xám. Dù đó là thần linh nhưng chỉ là một thứ thần linh man rợ. Nanh Trắng sẵn sàng thừa nhận quyền lực của đấng quân vương nhưng các quyền lực đó đều thuần túy dựa trên sự thông minh - một sự thông

minh cao đẳng vượt hẳn nó - về sức mạnh. Bản chất của Nanh Trắng là thèm khát sự tự chủ bản thân thúc đẩy nó tự nguyện phục tùng con người. Nhưng trong nó còn có những tình cảm sâu ngấm ngấm khó lường được. Một câu nói dịu dàng, một vuốt ve của người da đỏ có lẽ có thể làm thức tỉnh những tình cảm đó, nhưng Chồn Xám không bao giờ nói năng ngọt ngào, không bao giờ vuốt ve nó. Anh không phải là loại người như thế. Tư thế và quyền lực của anh biểu thị rõ ràng, không màu mè, và anh thực hiện "công lý" bằng gậy gộc, trừng phạt lầm lỗi bằng đánh đập, ban thưởng công lao không bằng một cử chỉ vỗ về, một lời nói ngọt ngào, mà chỉ bằng cách là không đánh đập.

Vì vậy nên Nanh Trắng không biết thế nào là sự xoa dịu từ bàn tay con người. Nhìn thấy bàn tay các vị thần linh đó, bao giờ nó cũng giật lùi. Thực ra, đôi khi các bàn tay đó cũng chìa ra cho nó miếng thịt, nhưng phần nhiều là để cho rơi vọt. Tốt hơn hết là nên tránh xa. Các bàn tay con người thường ném đá, giơ cao gậy gộc hay rơi vọt, đánh đập trực tiếp hoặc nếu có đặt lên trên cơ thể nó thì cũng chỉ là để cấu véo hay giật lông. Các bàn tay trẻ con có lẽ còn độc ác hơn. Nó biết rõ điều đó vì đã trực tiếp được ném mùi ở các trại người da đỏ mà nó đã từng sống. Một chú bé mới bắt đầu chập chững bước đi đã có lần suýt nữa làm nó chột mắt. Từ ngày ấy, nó đặc biệt cảnh giác đối với các trẻ nhỏ. Nó không chịu đựng được chúng. Hễ thấy trẻ con tiến về phía nó là nó vội lảng tránh.

Ở một làng gần hồ "Người nô lệ Lớn", trong khi các bàn tay đáng gờm kia của *vật* - người đang đe dọa nó, một sự

kiện xảy ra khiến nó phải xét lại qui luật giáo dục nghiêm ngặt của Chôn Xám, qui luật đòi hỏi phải trừng phạt thật nặng việc cắn người, coi đó là một tội không tha thứ được. Trong làng này, theo thói quen của tất cả các loại chó ở bất kỳ trại nào, Nanh Trắng cũng dùng sức đó đây để kiểm soát một vài thứ ăn được. Một cậu con trai đang dùng lưới riu để cắt thịt hươu đông lạnh và làm bắn nhiều miếng vào tuyết. Nanh Trắng đang mò mẫm ra gần đấy bỗng dừng lại và nhặt các miếng thịt vung vãi. Bỗng dưng, nó thấy cậu bé bỏ lưới riu và nắm lấy một chiếc gậy lớn. Sói con vội nhảy tót về phía sau để tránh đòn. Cậu bé liền chạy đuổi theo Nanh Trắng đến làng này lần đầu nên cuối cùng bị hãm giữa hai chiếc lều và bị dồn tới một đồng đất cao.

Nó bị mắc kẹt. Đối với nó lối thoát duy nhất chỉ còn là lối đi giữa hai lều mà cậu bé đang đứng chặn. Cậu bé tiến lên, sẵn sàng vung gậy. Nanh Trắng phát khùng, vừa sủa vừa xù lông, mặt giáp mặt với người săn đuổi. Hiểu biết về công lý ở nó đã bị xúc phạm. Tất cả những mảnh thịt vụn đều thuộc về các con chó đang có mặt. Đó là lệ thường. Nó không phạm luật, không làm gì sai sót, thế mà cậu bé lại đứng chặn chỗ kẹt để sẵn sàng đánh nó. Trước khi nhận định về sự việc sẽ xảy ra, Sói con bị kích động vì một cơn điên khùng. Mọi việc diễn ra nhanh đến nỗi chính cậu bé cũng chỉ hiểu ra khi thấy mình ngã nằm trên tuyết, bàn tay bị răng Sói con cắn toạc hầy còn nắm chặt chiếc gậy.

Nanh Trắng hiểu rõ là nó vừa phạm một tội rất nặng đối với luật pháp của các đẳng thần linh. Nó đã dám dùng nanh xúc phạm vào thờ thịt tối linh của một đẳng thần linh dù

là còn nhỏ. Sự trừng phạt ghê gớm tất sẽ đến. Nó chạy đến lẩn tránh gần Chồn Xám, nép vào sau chân anh khi thấy đứa trẻ bị cắn cùng với gia đình đến đòi trả thù, nhưng họ đã phải quay về không. Chồn Xám được Misa và Klu-Kusơ ủng hộ đều đứng ra bên vực Nanh Trắng. Sói con lắng nghe lời qua tiếng lại và theo dõi các cử chỉ bực bội của các vật - người. Nó cảm thấy hành động của mình được bên vực, và phát hiện ra là có nhiều loại thần linh. Thần linh của những chó khác không bắt buộc phải là thần linh của nó. Nó phải tiếp nhận tất cả từ các phía thần linh của nó, công lý cũng như sự bất công nhưng không có gì buộc nó phải chịu nhận sự bất công từ phía các thần linh của chó khác. Nó có quyền chống lại họ bằng sức lực của răng nanh. Đó là một qui luật phụ nữa mà nó phải nhớ.

Trước lúc ngày tàn, Nanh Trắng còn được hiểu thêm về luật đó. Misa nhặt củi một mình trong rừng lại gặp chú bé bị Sói con cắn lúc sáng cùng với một bọn con trai nhỏ. Đồi bên lời qua tiếng lại, Misa bị bọn trẻ kia tấn công. Thoạt đầu, Nanh Trắng chỉ đứng nhìn. Đó là việc của các thần linh, nó không được dây vào. Nhưng rồi nó hiểu rằng Misa, một trong các đồng thần linh chủ nó đang bị bắt nạt. Sự kích động không suy nghĩ thúc nó nhảy xổ vào đám trẻ đang đánh nhau, khiến các cậu bé da đỏ đỏ chạy tán loạn. Những dấu máu trên mặt tuyết chứng tỏ Sói con đã làm tròn sứ mạng với chủ. Misa kể lại sự việc cho bố mẹ nghe và Chồn Xám đã ra lệnh thưởng cho Nanh Trắng nhiều thịt. Sói con từ đó hiểu rằng nó đã nắm được nội dung của luật mới học được. Nó ăn no nê rồi thiu thiu ngủ bên đống lửa.

Các kinh nghiệm mới lại cho Nanh Trắng có dịp hiểu thêm một luật mới nữa bắt nguồn từ những qui luật trước quyền sở hữu và nhiệm vụ bảo vệ vật sở hữu. Từ việc bảo vệ thân thể các vị thần linh đến việc bảo vệ tài sản của họ chỉ có một bước và Sói con vượt qua bước đó khá nhanh. Nó phải bảo vệ tất cả những gì thuộc về các vị thần của mình cho dù phải cản các vị thần linh khác, mặc dù hành động đó có xúc phạm đến thần linh và cũng dễ đưa đến hậu quả nguy hiểm. Các thần linh đều tài năng và Sói con không thể sánh với họ được. Tuy nhiên, Nanh Trắng đã dám đương đầu với họ, không hề lùi và không biết sợ. Đối với nó, nhiệm vụ còn mạnh hơn cả sự sợ hãi các vị thần thiếu tế nhị và nó cũng hiểu ra là không nên động chạm vào tài sản của Chồn Xám.

Chẳng bao lâu, Nanh Trắng nhận thấy các vị thần ăn cắp thường là nhút nhát, sẵn sàng bỏ chạy khi thấy động. Nó cũng hiểu là chỉ sau một khoảng thời gian rất ngắn khi có báo động là Chồn Xám đã đến trợ lực Sói con nhận thấy kẻ cắp sợ Chồn Xám hơn nó, và sẽ trốn trước khi chủ nó xuất hiện. Nanh Trắng không sửa để báo động - không bao giờ sửa, nhưng nó gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ vào kẻ đột nhập và nếu có thể thì ngoạm ngay răng vào kẻ đó như một bộ hàm kẹp. Tính hung hãn, ưa cô quạnh và tránh xa các chó khác, đặc biệt hướng nó vào chức năng bảo vệ tài sản của chủ, Chồn Xám đã khuyến khích và rèn luyện nó làm việc đó. Vì vậy, nên Sói con càng thích sống một mình, càng âm thầm và càng khó trị hơn.

Các điều khoản trong bản thỏa ước mà Nanh Trắng "ký kết" với con người ngày càng thể hiện rõ. Đó là công thức

chép lại bản thỏa ước cũ được "ký kết" giữa loài người và những loại sói đầu tiên rời khỏi rừng rậm. Cũng như các con sói và chó hoang đã trước nó, Nanh Trắng đã "ký bản giao kèo". Các điều khoản của bản giao kèo đó thực ra rất đơn giản. Để đổi lấy một vị thần linh bằng xương bằng thịt nó vui lòng tự tước bỏ tự do của bản thân. Thức ăn và lửa, sự che chở và sum vầy; đó là những ân huệ chủ yếu nó được vị thần ban cho. Để đền đáp lại, nó giữ gìn tài sản, bảo vệ thân thể thần, làm việc và tuân lời thần. Sự lệ thuộc vào một đấng thần linh đòi hỏi phải có sự thờ phụng. Thờ phụng chủ, trong Nanh Trắng vừa có sự kính sợ vừa có sự hiểu rõ nhiệm vụ nhưng không có tình yêu. Nó không biết thế nào là yêu thương, và chưa có chút kinh nghiệm nào về tình cảm đó. Ký ức về Kiche đã lu mờ. Khi từ bỏ chiếc nôi của tổ tiên, giao phó số phận cho con người, Sói con đã chấp nhận" các điều khoản của khế ước và ngay như nó có gặp lại Kiche nó cũng không bỏ vị thần để theo mẹ nữa. Mạnh hơn cả ý thích sống tự do và lòng chung thủy với nòi giống, đối với nó, sự phục tùng con người đã trở thành một nhu cầu thiết yếu.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN

THỜI KỲ ĐÓI KÉM

Lúc đó là vào tháng tư và đang còn là mùa xuân, Chồn Xám kết thúc cuộc hành trình kéo dài. Khi đến bản làng của bộ lạc, Misa cười yên cương cho Sói con. Lúc này Sói con vừa tròn một tuổi và dù chưa hết thời kỳ tăng trưởng nó đã là một con chó cường tráng nhất trong đàn chó con, chỉ thua có Liplip. Nó thừa hưởng của Sói bố và Kiche cả sức lực và tầm vóc, thân nó dài bằng các con chó lớn, nhưng chưa mập mạp, mượt mà bằng. Hình dáng Nanh Trắng còn thon thả, thể lực nó mang tính chất cường tráng về thần kinh hơn là về thể xác. Bộ lông có màu xám điển hình của sói và trông bề ngoài thì nó thực thụ là một con sói. Phần tư dòng máu chó mà nó thừa hưởng của Kiche, nếu có giữ vai trò nào đó thì chỉ ở trong tính tình nó, nhưng không hề biểu hiện ra hình dạng bên ngoài.

Nanh Trắng lang thang trong bản làng, lều trại, ngấm ngấm thỏa mãn khi gặp lại các vị thần linh quen biết từ trước cuộc hành trình dài. Hơn nữa, lại có nhiều chó, bọn chó non đang đà lớn lên như nó, còn bọn chó lớn thì ngày nay nó cảm thấy không đồ sộ, không đáng gờm, cũng không còn đáng sợ như trong ký ức và nó đi dạo quanh giữa bọn chúng một cách

bình thản không chút e ngại. Đó là lần đầu tiên trong đời nó được hưởng một cảm giác đầy ý nghĩa.

Trong đám chó lớn của trại có một con tên là Baxic với bộ lông xám bạc, đã đứng tuổi. Một vài tháng trước đây con này chỉ việc nhe răng là Sói con run sợ và lảng ra xa vì cảm thấy yếu đuối. Ngày nay, cũng là Baxic, nhưng nó đang bước sang tuổi già nua, Nanh Trắng tự nhận thức được sức lực mới nảy nở của mình và những biến đổi đang diễn ra với nó.

Chính vào dịp ăn thịt một con hươu vừa bị giết mà Nanh Trắng nhận thấy được bước ngoặt trong quan hệ giữa nó và bầy chó. Nó được chia một đoạn móng và một mảnh xương ống chân còn mang thịt. Để tránh xô xát với đàn chó, nó bèn đến dưới một bụi cây để bình tĩnh chén phần mình. Bỗng Baxic xông vào, bằng phản xạ tức thời, Nanh Trắng cũng lao bổ vào kẻ đang tấn công mình cản trả hai lần, mặt đối mặt với Baxic. Sự liêu lĩnh và chống cự nhanh chóng của nó làm cho địch thủ kinh ngạc, Baxic dờ dẩn nhìn nó. Miếng xương hươu đầm máu nằm trơ như chờ đợi kết quả cuộc đấu một mất một còn.

Baxic không còn non trẻ và nó đã có kinh nghiệm về sức lực ngày càng tăng của các con chó non trước đây nó từng bắt nạt dễ dàng. Sự thật cay đắng, nhưng nó phải vận dụng toàn bộ trí khôn để ứng đối kịp thời. Nếu như trước đây nó đã tức khắc nhảy bổ vào Nanh Trắng để thỏa mãn cơn tức giận chính đáng, thì ngày nay, sức lực suy giảm không còn cho phép nó có những phản ứng nông nổi, và đành chỉ xù lông đứng nhìn Nanh Trắng bằng con mắt hung hãn qua khúc xương chúng đang tranh chấp. Còn về phần Sói con, một chút

sợ hãi cũ vẫn xâm chiếm nó khi đứng trước con chó lớn. Có thể nói là dường như nó thu mình lại và mất tự tin, định tìm cách rút lui để tránh cho con chó lớn khỏi mất thể diện.

Chính lúc ấy Baxic lại phạm sai lầm. Nếu nó cứ việc giữ nguyên thái độ hung hãn và đe dọa thì có lẽ mọi việc sẽ xảy ra theo chiều lợi cho nó. Nanh Trắng đã sắp rút lui, bỏ lại cho nó khúc xương đó. Nhưng Baxic coi như đã nắm chắc phần thắng, không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, tiến đến chỗ miếng xương, và không chút thận trọng, cúi xuống ngửi. Lúc đó, Nanh Trắng chỉ hơi xù lông, Baxic còn có thể xoay chuyển tình thế, nếu cứ đứng yên tại chỗ và ngẩng đầu nhìn Sói con một cách đe dọa thì có lẽ Sói con đành phải rút thôi. Nhưng mùi vị máu thịt kích thích mãnh liệt, tính tham ăn vẫn lấn át tất cả, Baxic bèn ngoạm lấy khúc xương còn nhiều thịt.

Đối với Nanh Trắng, điều này thực là quá quắt. Sau một thời gian làm chúa bầy chó nhỏ, Sói con không thể chịu thụ động khi một con vật khác ăn miếng thịt thuộc về nó. Theo thói quen, nó tấn công rất đột ngột. Ngay từ miếng cắn đầu tiên của nó Baxic đã bị rách nát tai. Trước khi hiểu rõ việc gì đã xảy ra, thì Baxic đã bị xô ngã rồi bị bồi tiếp một cú cắn vào họng. Trong lúc Baxic khó khăn lắm để cố đứng dậy, thì nhanh như chớp, Sói con đã lại cắn mạnh nanh vào vai nó nữa. Baxic gắng chống cự lại nhưng vô hiệu, hàm nó bập mạnh trong không khí kèm theo tiếng đập khô khan. Giây phút sau, mõm lại bị xé toạc, chân lão đảo, Baxic đành phải bỏ miếng xương.

Tình thế lúc này khác hẳn trước. Nanh Trắng xù lông dọa nạt, đứng giữ miếng xương ống chân, trong khi Baxic

đứng cách đây vài bước, sắp sửa chuồn. Quả thực, sức lực già nua làm sao dám đo sức với một địch thủ trẻ, tấn công chớp nhoáng như vậy? Baxic lại nghĩ đến sự suy tàn của tuổi già và cảm thấy đau xót, cay đắng. Cố làm ra vẻ dũng cảm để khỏi mất thể diện, nó quay lưng lại với miếng xương, tỏ ra không thèm để ý tới rồi chuồn đi, đáng vẻ đường bệ. Chỉ khi đã khuất hẳn, không còn ai nhìn thấy nữa, nó mới dừng lại để liếm các vết thương.

Sự việc đó càng khiến Nanh Trắng thêm tự tin và hãnh diện. Nó đi lại trong trại với điệu bộ vững tin hơn. Nó không gây hấn, không hề tấn công trước, nhưng đòi hỏi kẻ khác phải tôn trọng và không nhường bước trước bất cứ con chó nào. Không nên xếp lẫn nó với bọn chó non đồng hành. Bọn này sẵn sàng tránh sang bên để nhường chỗ cho bọn chó lớn. Chúng chịu cúi mình trước sức mạnh và đành từ bỏ phần thịt của mình để nhường cho bọn chó lớn. Luôn luôn không thích chan hòa, ưa sống cô độc, khó tính, không mấy khi ngo sang hai bên, hung dữ, cách biệt xa lạ với mọi con chó khác, Nanh Trắng lúc này có sức lực phi thường, buộc bọn đàn anh đành chịu chấp nhận là nó ngang hàng với chúng. Bọn kia sớm hiểu rằng phải để nó yên vì không những nó không cho phép một cử chỉ ác ý nào mà cũng không chấp nhận bất kỳ một thái độ coi rẻ nào hết. Nếu bọn kia để nó yên thì nó cũng không gây gổ với con nào. Sau một vài cuộc đụng độ, bọn kia thấy tình trạng như vậy là tốt hơn cả.

Vào giữa mùa hạ, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra với Nanh Trắng. Với thói quen âm thầm, nó đi men theo rìa làng, quan sát bên ngoài một chiếc lều mới dựng trong khi nó cùng tham

gia vào một cuộc săn hươu với những người da đỏ, bỗng dừng nó gặp Kiche. Sói con ngừng lại và nhìn trừng trừng vào mẹ. Hầu như nó đã quên mẹ, nhưng cũng còn đọng lại trong nó những kỷ niệm cũ, còn Kiche thì không thể quên nó. Sói mẹ nhân dịp sữa như khi xưa, và thế là Sói con nhớ lại. Tiếng sữa quen thuộc gọi lên những hồi ức cũ đột nhiên đưa Sói con trở về quá khứ. Trước khi nó quen biết các vị thần linh, thì đối với nó, Kiche là biểu tượng cột trụ của thế giới. Các hồi ức dào dạt trong tâm hồn Nanh Trắng. Nó sung sướng chạy về phía mẹ, nhưng Sói mẹ lại tiếp đón con bằng miếng cắn phập vào má, nanh sâu đến tận xương. Nó vội giật lùi, không hiểu gì hết và đứng sững, ngớ ngàng.

Về phía Kiche, việc cư xử như vậy là bình thường. Một con sói mẹ không sinh ra để tiếp tục săn sóc các con khi chúng đã đến tuổi tự lập. Nó cũng không còn nhớ đến con nữa. Cho nên Kiche coi Nanh Trắng như một con vật xa lạ, dễ gây phiền nhiễu và nếu đến gần thì có khi còn nguy hiểm hơn cho bấy con mới của nó.

Một đứa trong đám sói con, chân đi hầy còn chưa vững, bò về phía Nanh Trắng. Chúng là anh em cùng mẹ khác cha. Nhưng chúng đều không biết Nanh Trắng. Nanh Trắng định ngửi hít con vật nhỏ một cách tò mò. Nhưng Kiche đã không để nó kịp làm việc ấy. Nhảy xổ về phía nó, Sói mẹ lại cắn rách mõm nó lần nữa. Nó đành lùi xa hơn. Tất cả các kỷ ức cũ và những hình ảnh xưa lại nhòa dần vào quên lãng. Nanh Trắng nhìn Kiche đang liếm con, thỉnh thoảng lại sữa về hướng nó. Nó đã hiểu là không cần đến mẹ nữa. Giờ đây, không còn chỗ dành cho nó trong tâm khảm của kẻ sinh ra

nó, ngược lại, Kiche cũng không còn là nghĩa gì đối với nó nữa.

Nanh Trắng đứng đó, vẻ ngạc nhiên, ngỡ ngàng, không rõ là mình đang ở đâu, thì Kiche quyết định dứt khoát xua đuổi, không cho lại gần, nên lại tấn công lần thứ ba. Cuối cùng Nanh Trắng phải rút lui không chống đối. Một qui luật của nòi giống không cho phép các con đực đánh nhau với con cái, nên tốt hơn hết là Sói con phải tuân theo ý định của Kiche. Nó không biết qui luật đó theo suy diễn hay do kinh nghiệm, mà chỉ tự cảm nhận một cách thật nhanh chóng nó đã tuân thủ một cách tự nhiên, do bản năng. Thử bản năng đã khiến nó sợ hãi cái chết và những lực không biết rõ - cũng thuộc bản năng - đã thúc đẩy nó phát lên tiếng hú rất quen thuộc của loài sói, khi ghéech mũi về phía mặt trăng và các vì sao, nó đã cảm truyền nỗi đau khổ cho đêm tối.

Ngày tháng trôi qua. Nanh Trắng càng khỏe mạnh, béo tốt. Tính tình nó thì phát triển theo hướng đã vạch do tính di truyền và môi trường. Tính di truyền giống như đất sét dưới bàn tay của người thợ đồ gốm, có thể tạo được những hình dáng kiểu khác nhau tùy theo ảnh hưởng tác động vào nó. Môi trường tạo hình cho nó, có thể nói là hướng dẫn nó. Nếu Nanh Trắng không tiến đến ngọn lửa của loài người, thì đời sống trong rừng hoang sẽ tạo thành nó một con sói thực thụ. Nhưng các vị thần đã dựng cho nó một khung cảnh mới và đã tạo nó thành một con chó tuy còn giữ được đôi chút gốc sói, nhưng vẫn là một con chó không nhiều thì ít.

Nanh Trắng có được tính nết đặc biệt như vậy chính là do những xu thế tự nhiên và do cả môi trường sinh sống nữa.

Nó không thể thoát khỏi những qui luật bất di bất dịch đó. Nó ngày càng trở nên khó tính, càng không thích sống sum vầy, thích cô lập, hung dữ. Mỗi ngày lũ chó càng thấy rõ là không nên gây gổ với nó, còn Chồn Xám thì ngày càng đánh giá cao về nó.

Tuy lúc này hầu như đã được tự chủ về mọi mặt, nhưng Nanh Trắng vẫn còn một điểm yếu không sửa được. Nó dứt khoát không chịu nổi tiếng cười nhạo nó. Tiếng cười ở loài người đối với nó là một điều đáng căm giận. Nếu những người da đỏ cười với nhau bất cứ vấn đề gì, nó hoàn toàn thản nhiên. Nhưng nếu họ cười nó thì nó phát điên, phát khùng một cách đáng sợ. Thông thường tính nó nghiêm nghị, tự trọng và thâm trầm nhưng nếu bị xúc phạm, nó vẫn mất tự chủ. Nó nghĩ rằng người ta xúc phạm nó và nó nổi cơn giận điên cuồng trong nhiều giờ. Rủi cho con chó nào đi qua vào lúc đó. Nanh Trắng hiểu rất rõ qui luật, nên không dám động tới Chồn Xám, đằng sau Chồn Xám là phép tắc của thần linh và còn có sẵn một chiếc gậy. Còn phía sau các con chó, chỉ có khoảng trống để chúng chạy trốn khi thấy Nanh Trắng xuất hiện và đang điên dại vì những tiếng cười chế nhạo.

Nanh Trắng bước vào tuổi đời thứ ba thì xảy ra một vụ đói kém lớn đối với người da đỏ vùng Mackenzi. Mùa hạ năm ấy cá rất hiếm, còn đến mùa đông thì các con tuần lộc đã rời bỏ các đường đi lối lại quen thuộc. Hươu cũng hiếm, còn thỏ thì hầu như bị tiêu diệt, bị thiếu thức ăn hàng ngày, bụng đói như cào, chúng tấn công và giết hại lẫn nhau. Chỉ những con khỏe mạnh nhất mới còn sống sót. Các vị thần linh của Nanh Trắng luôn luôn đi tìm chim muông. Những người già

nhất và yếu nhất đều chết đói. Trong bản làng vang những tiếng kêu rên xiết, tại đó đàn bà và trẻ em đều phải nhịn ăn, chút ít thức ăn còn lại phải dành cho dạ dày lép kẹp của những thợ săn gầy nhom, mắt sâu hoắm để họ còn có chút hơi sức mà vào rừng lùng sục, chạy săn chất thịt một cách vô vọng.

Các vị thần đã phải ăn cả da giày và bao tay, trong khi bọn chó đã phải nhai cả yên cương lột khỏi thân thể chúng, rồi đến cả roi da. Sau đó, bọn chó đã ăn thịt lẫn nhau và các vị thần cũng đành ăn thịt chó. Mới đầu, người ta chỉ ăn những con yếu nhất, xấu xí nhất. Những con còn sống nhìn nhau và hiểu rõ sự việc. Một vài con vào loại táo bạo và khôn ngoan nhất đã trốn bỏ trại của các vị thần, vì lúc đó trại là một lò sát sinh. Chúng bỏ trốn vào rừng cuối cùng rồi cũng đến chết đói hoặc làm mồi cho sói.

Vào giai đoạn cùng quẫn đó, Nanh Trắng cũng lạng lẹ bỏ trốn vào rừng. Sự rèn luyện hồi thơ ấu giúp nó thích ứng tốt hơn với đời sống hoang dã so với các con chó khác. Nó trở thành một tay thạo việc săn các động vật nhỏ. Nó đứng rình có khi hàng mấy giờ liền để bất ngờ chớp bắt một con sóc đang nhảy nhót trên cây. Với tính kiên trì hiếm có của nó, để bù đắp cơn đói, nó chờ con vật nhỏ bé đuổi rậm đó liêu lĩnh xuống mặt đất. Thường thì nó cũng không vội vã, còn cân nhắc khi sóc kịp tìm chỗ ẩn tránh trên cây. Chỉ tới lúc đó, nó mới nhảy phóc từ chỗ núp, bổ xuống còn mồi như một viên đạn xám, nhanh tới mức không tưởng tượng được và không bao giờ vô trượt, dù con sóc có nhảy bóng nhanh đến mấy cũng vẫn là quá chậm.

Những cuộc săn như vậy rất hiếm hoi vì sóc quá ít, cuộc sống của Nanh Trắng bị đe dọa nghiêm trọng. Do đó nó phải tấn công cả loại nhỏ hơn. Đôi khi con đoi còn cào tới mức nó không do dự gì mà không đào bới chuột rừng để nhét vào dạ dày, hoặc liều gây chiến với một con chuột chũi cũng đoi như nó và hung bạo hơn cả nó.

Khi cái đoi ray rút cao độ, nó quay lại rình mò ở gần các đồng lửa của các vị thần, không xuất đầu lộ diện, nhưng tìm cách ăn trộm vật bầy được của các người da đỏ mà hiếm hoi lắm họ mới bầy được. Một lần, nó dám tước cả một con thỏ bầy của Chồn Xám vào lúc mà chính anh ta vì quá suy nhược do nhịn đói bước lảo đảo giữa rừng, cứ hai ba bước lại phải ngồi nghỉ lấy sức.

Một hôm Nanh Trắng gặp một con sói non gầy nhom, kiệt sức. Nếu chính bản thân nó không sắp chết đói, có lẽ nó cũng nhập đàn với sói non để sau này lấy lại chỗ đứng trong bầy động vật anh em hoang dã. Nhưng cùng quẩn do đói, nó phải tấn công con sói non, giết và ăn thịt nó.

Sự may mắn hầu như phù hộ cho Nanh Trắng, nên hễ cứ khi cái đoi dần vật cao độ thì nó lại gặp mối, và khi nó yếu là thì số may lại đến, nó không gặp phải một con vật ăn thịt còn có sức hơn nó. Nhờ đã bắt được một con linh miêu từ hai hôm trước nên Nanh Trắng đã thoát chết khỏi một bầy sói đoi săn đuổi. Ngược lại, nó đã quay trở lại theo đường vòng và đã giết được một con quá yếu, trước đây còn cố tình đuổi nó.

Ít ngày sau, rời khỏi vùng này, Nanh Trắng bèn về sống trong thung lũng, nơi "chôn rau cắt rốn" của nó. Nó gặp lại

Kiche đang sống trong một hang ổ khi xưa, bên vách đứng. Chính Kiche cũng bỏ trốn khỏi các vị thần linh lúc ấy cũng không thể nuôi nổi nó, mà quay về chốn cũ khi xưa để sinh con. Vào lúc Nanh Trắng trở lại, trong hang chỉ còn một con sống sót và chắc cũng chẳng sống được bao lâu, vì ở thời kỳ đói kém, cuộc sống không chút khoan dung đối với các động vật sơ sinh.

Cuộc đón tiếp con lớn của Kiche không còn chút tình thương nào. Nhưng Nanh Trắng không hề quan tâm. Lúc này tâm vóc của nó đã vượt hẳn mẹ. Như một nhà hiền triết, nó bèn quay lưng lại, đi về phía dòng nước, rồi men theo bờ, rẽ về phía trái và gặp lại hang cũ của linh miêu mẹ mà cách đây lâu lắm nó đã cùng với mẹ tấn công. Nó mò vào ngủ trong hang bỏ hoang và nghỉ lại trong ấy cả một ngày.

Vào đầu mùa hạ, tức là vào giai đoạn cuối cùng của thời kỳ đói kém, bỗng nhiên nó gặp lại Liplip, con này cũng như nó đã bỏ trốn vào rừng và sống lay lắt cho đến qua ngày. Hai con vật đi ngược chiều nhau, bỗng gặp nhau, mặt đối mặt ở khúc quanh của một tảng đá. Chúng dừng phắt lại, và cùng nhìn nhau, ngờ vực.

Nanh Trắng lại đang lúc hồi sức. Thời gian này, việc săn mồi của nó dễ dàng hơn. Từ một tuần nay, nó được ăn uống no nê. Bữa ăn cuối cùng của nó cũng còn chưa tiêu hết. Ngay lúc mới thoát đầu nhìn thấy Liplip, lòng lung nó đã dựng ngược và nó gừ sủa ngay. Đó là một phản ứng tự phát hết như vào thời Liplip hành hạ nó. Liplip hoảng sợ cố tìm cách chạy trốn nhưng không thoát. Bằng một cú hích vai cực mạnh, Nanh Trắng hất Liplip ngã lăn quay trên mặt đất và lập

túc cắm phập răng vào cái họng gầy gò của nó. Khi con chó khốn khổ giẫy giụa trong cơn hấp hối thì Nanh Trắng chạy vòng quanh, chân cứng nhắc, mắt không rời địch thủ. Diệt xong kẻ thù, nó đi khỏi đây dọc theo vách đứng. Một ngày sau, theo bìa rừng gần một bãi trống hẹp và dốc xuống bờ sông Mackenzi nó đã từng đến chỗ này khi còn chưa có ai ở giờ đây đã có cả một làng lều bạt. Ẩn mình trong lùm cây, Nanh Trắng xem xét tình hình. Cảnh vật, âm thanh và mùi vị đều quen thuộc với nó. Bản làng cũ nay lại dọn về đây. Tuy nhiên, cảnh vật, tiếng ồn ào và mùi vị bốc lên có khác với kỷ niệm mà nó còn lưu lại khi bỏ trốn vào rừng. Nó không còn thấy tiếng than khóc, tiếng rên rỉ. Âm thanh ồn ào vui vẻ vọng tới, nó nghe thấy tiếng nói câu kinh của một phụ nữ. Nó hiểu ngay là người đó đã được no nê. Mùi cá thơm phức kích thích mạnh khứu giác Sói con. Như vậy là họ đã có đủ thức ăn, đói kém chỉ còn trong ký ức. Nó mạnh bạo ra khỏi rừng chạy thẳng một mạch tới lều của Chồn Xám. Lúc này anh không có nhà, nhưng Klu-Kusơ vui mừng khôn xiết vì Nanh Trắng vẫn còn sống. Chị cho nó cả một con cá tươi mới câu được và Nanh Trắng nằm xuống chờ Chồn Xám về.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI LĂM

KẺ THÙ CỦA NÒI GIỐNG

Nếu như trong thâm tâm của Nanh Trắng còn có chút khả năng hợp quần thì đó là hiện tượng hồi tổ rất xa xưa còn sót lại - khiến nó có thể giải hòa với các động vật anh em đã thuần hóa thì khả năng đó cũng mất dần từ ngày mà Nanh Trắng trở thành con đầu đàn kéo xe trượt. Bây giờ đây nó thực sự bị bọn chó căm ghét cực độ. Căm ghét vì phần thịt được hưởng thêm do Misa phát, vì tất cả những đặc ân có thật hay tưởng tượng mà nó được hưởng, vì bao giờ nó cũng chạy trước, để lúc nào cũng đập vào mắt các con chó chạy theo hình dáng phần thân sau và cái đuôi vung vẩy của nó dường như luôn luôn thách thức chúng. Hình ảnh đó đã làm cho bọn chó đồng hành phát khùng.

Ngược lại Nanh Trắng căm ghét chúng không kém. Vị trí đầu đàn thực ra không có gì thú vị cả. Nó buộc phải chạy liên tục, bị đàn chó chạy sau gừ sủa, đuổi theo, mà từ lâu nay con nào cũng bị Nanh Trắng tấn công và đe nẹt. Công việc đó đối với nó cũng là một thử thách nhưng nó đành phải cúi đầu tuân theo nếu không muốn mất mạng vì khát vọng được sống vẫn mạnh hơn. Khi Misa ra lệnh khởi hành, cùng một lúc toàn bộ bầy chó vừa chồm về phía Nanh Trắng vừa sủa điên cuồng

Nó không có cách nào để chống đỡ. Nếu nó quay lại để đàn áp bọn chó chạy sau thì ngọn roi của Misa sẽ vụt vào mõm nó. Cách giải quyết duy nhất đối với nó là cứ chạy miết không ngừng. Để chống lại bảy chó điên cuồng sẵn sàng dùng nanh cắn vào thân nó, thì đuôi và phần sau của nó không phải là vũ khí tương xứng. Nó phải dùng hết sức lực để chạy liên tục suốt ngày, nhưng mỗi bước nhảy về phía trước lại như xúc phạm đến bản tính kiêu ngạo của nó.

Nhưng người ta không thể cưỡng lại mãi xu hướng của bản tính mà không gặp trở ngại, chẳng khác gì một sợi tóc, đáng lẽ mọc ra ngoài cơ thể để bảo vệ nó thì lại mọc ngược về phía gốc. Một sự chống đối ngầm, giống như một căn bệnh hiểm nghèo đã phát sinh nhưng còn trong thời kỳ đang ủ bệnh. Đó là trường hợp của Nanh Trắng. Do ý muốn của các thần linh - ý muốn ấy lại được một roi bằng da tuần lộc dài mười mét củng cố thêm - nó đành dẹp bỏ khát vọng nóng bỏng và nhảy xổ vào bảy chó chạy theo sau. Nó đành "ngậm bồ hòn làm ngọt", càng bấm gan tím ruột và càng thêm hung dữ, khiến cho khía cạnh bất trị của nó càng tàn nhẫn hơn.

Nếu có một con vật lại trở thành thù địch của chính đồng chủng mình, thì đó là Nanh Trắng. Nó không xin xỏ dung thứ nhưng không khoan nhượng một kẻ nào hết. Sau khi phải chạy nhiều giờ với đàn chó đuổi theo sau, nó bèn bắt chúng trả giá vào buổi chiều tối cho cái điều mà nó phải chịu đựng cả ngày. Khi lều trại dựng xong, đàn chó đã được tháo khỏi dây cương thì đều chạy đến các vị thần linh. Nhưng Nanh Trắng không thêm dùng cách đó. Buổi tối, nó đứng cầm dao quanh trại để thực hiện sự trừng phạt nhằm trả đũa những

kẻ đã xúc phạm nó trong ngày. Trước khi nó trở thành con đầu đàn thì bây chó thường hay tránh mặt nó. Bây giờ lại khác hẳn. Cuộc chạy đuổi cật lực suốt ngày đã kích động đầu óc bọn chó, gây cho chúng những cảm nghĩ về khả năng chúng có thể có đối với địch thủ vào thời gian đó nên bọn chó không thể nhường bước cho kẻ mà hàng nhiều giờ chúng chỉ thấy chổng phần sau thân trước mặt chúng. Do đó mỗi khi Nanh Trắng xuất hiện là tức khắc xảy ra một cuộc đụng độ và cuộc dạo quanh của Nanh Trắng lập tức vang lên tiếng gừ sủa và cắn xé. Bầu không khí chất chứa nỗi căm hờn và độc ác, điều này chỉ càng làm tăng lòng căm giận và tính dữ tợn vốn có của Nanh Trắng.

Khi Misa ra lệnh cho đàn chó kéo dừng lại thì Nanh Trắng liền tuân lệnh tức thì. Thoạt đầu, các con chó khác muốn nhảy xổ ngay vào con đầu đàn đáng ghét, nhưng lúc ấy Misa đã dùng roi quất lia lịa nên chẳng mấy chốc các con chó đều hiểu ngay rằng nếu theo lệnh của Misa thì phải để Nanh Trắng được yên. Ngược lại, nếu Nanh Trắng tự ý dừng lại khi chưa có lệnh, thì chúng có quyền nhảy xổ vào cắn xé nó, nếu có thể. Về phía mình, Nanh Trắng cũng hiểu ngay được tình hình và sau nhiều lần rút kinh nghiệm, nó không bao giờ tự ý dừng lại. Nếu nó muốn sống còn, mặc dù các điều kiện của sự sống hết sức khắt khe, thì nó cần phải tự giải thích các sự việc ấy một cách nhanh chóng.

Nhưng bọn chó ấy cũng không bao giờ chịu để nó yên khi về đến trại. Mỗi buổi chiều, sau một ngày dài chạy theo nó, thì bài học đối với bọn chó lại bị quên lãng. Và bài học mới, mặc dù phải trả giá đắt cũng chẳng giúp chúng được gì

hơn. Ác cảm của chúng đối với Nanh Trắng còn bắt nguồn từ những dị biệt chủ yếu khi chúng cảm thấy sự tồn tại giữa chúng và Nanh Trắng. Chỉ điều đó thôi cũng đủ làm nảy sinh sự căm ghét. Cũng như nó, chúng đều là những con sói đã thuần hóa. Nhưng chúng thì đã được thuần hóa từ nhiều thế hệ, đã mất hẳn tập tính của đời sống hoang dã. Và chúng e sợ một cách hỗn độn ấn tượng mà đời sống đó còn gây ra cho chúng về sự bí ẩn, về sự khủng khiếp, về mối đe dọa thường xuyên và về sự hiếu chiến. Kẻ đồng hành kỳ lạ của chúng còn thuộc về lối sống hoang dã do hình dáng phong cách và bản năng. Nó như là sự thể hiện của chính lối sống đó. Khi chúng nghe răng trước nó, tức chẳng khác gì chúng đang tự bảo vệ, chống lại các lực phá hoại còn ẩn nấp ở ngoài các đồng lửa trại trong bóng tối của rừng sâu, là nơi các quyền lực đó vẫn đang sục sạo săn tìm mồi.

Tuy vậy, bây chớ cũng rút ra bài học về quan hệ giữa chúng với Nanh Trắng. Không thể tấn công bằng cách một chọi một được vì nó quá hung bạo - chỉ trong một đêm, nó có thể giết hết cả bầy, nếu chọi từng con một - nên bọn chúng chỉ liều mạng tấn công thành đàn chặt chẽ. Theo cách đó, ngay như Nanh Trắng đã quật được một địch thủ ngã xuống đất, thì cũng không kịp can vào hòng để giết chết và bọn kia sẽ đổ xô vào nó ngay. Cũng có khi bọn chó gây gổ với nhau nhưng hề có dấu hiệu gây chiến được với Sói con là chúng lập tức liên minh với nhau ngay.

Mặc dù đã tìm đủ mọi cách nhưng chúng vẫn không triệt được Nanh Trắng. Đối với chúng, Nanh Trắng có phản xạ nhanh như chớp, quá ghê gớm và rất thận trọng. Nó tránh

những chỗ hẹp và bao giờ cũng chạy thoát nếu bọn chúng tìm cách bao vây. Việc quật ngã nó thật khó, không một con chó nào trong cả bầy có thể làm được vì đôi chân nó luôn luôn bám chắc mặt đất như một người giỏi võ xuống tấn. Vì trong cuộc chiến không ngừng với bầy chó, nếu đứng vững được tức là sống còn, và không thể nào hiểu thấu giá trị của điều đó bằng Nanh Trắng.

Như vậy tức là nó đã trở thành kẻ thù không đội trời chung và không khoan nhượng của đám đồng chủng đã được thuần hóa. Thiên nhiên khắc nghiệt của miền cực Bắc đã tạo cho nó thành như vậy. Các con kia đã trở thành yếu mềm vì hơi ấm của ngọn lửa, đã trở nên suy nhược vì sự che chở của con người. Nó đã tuyên chiến một mất một còn với tất cả các con chó một sự báo thù ghê gớm đến nỗi chính Chồn Xám là người tính tình vốn man rợ và cục súc cũng không khỏi ngạc nhiên. Anh ta nhận định rằng chưa từng có con vật nào như vậy. Và mọi người da đỏ sống trong vùng mà Nanh Trắng thường gây tai họa cho loài chó cũng đều nghĩ như vậy.

Nanh Trắng sắp tròn năm tuổi thì lại được Chồn Xám cho dự một cuộc hành trình dài khác. Chuyến đi dọc theo sông Mackenzi, cũng như qua dãy núi đá, hoặc dọc theo bờ sông Pocupin và sông Yukon. Những người sống trong các làng trại quanh đấy còn nhớ khá lâu về những vụ tàn sát loài chó do Nanh Trắng gây ra ở dọc đường. Sự báo thù làm nó thích thú đến say sưa. Tất cả các đồng chủng của nó đều có thể là vật chịu nạn. Trong số ấy cũng có những con chó dũng cảm nhưng thiếu cảnh giác, không hề biết trước để chống lại những cú tấn công chớp nhoáng của nó. Xù lông, cứng chân,

thách thức, đều là những động tác chuẩn bị giao chiến chỉ làm mất thì giờ trong khi về phần Nanh Trắng chẳng khác gì một chiếc lò xo nén chặt đột nhiên được bung ra, nó chồm tới hòng và giết chết tươi địch thủ trong lúc tên này còn đang ngờ ngác, sợ hãi vì chưa kịp hiểu.

Nghệ thuật chiến đấu không có gì là bí hiểm đối với nó. Nó biết tiết kiệm sức lực, và dựa vào tính nhanh nhẹn, nó biết tránh các cuộc vật lộn tay đôi. Nếu miếng cần bị trượt, nó liền nhảy phóc và rút lui như mọi con sói. Nó kỵ nhất là sự tiếp xúc kéo dài. Cuộc sống trong rừng hoang dã dạy cho nó biết thế nào là nguy hiểm. Trong mỗi lần tiếp xúc đều có giằng bẩy, điều đó làm cho nó càng điên tiết. Phải luôn luôn giữ thế chủ động, đứng vững, không bị lệ thuộc vào cái gì, đó là điều cốt yếu mà nó luôn luôn thuộc lòng. Nỗi lo sợ về cạm bẫy đã ăn sâu bám rễ trong tâm khảm nó như đã được dẹt vào chính các thớ thịt của nó vậy.

Các con chó mà nó mới gặp cũng không có hy vọng gì thắng nổi nó. Nó đều tránh được các miếng nanh của chúng. Hoặc tin chắc là mình sẽ thắng, hoặc nó tránh không giao chiến. Trong cả hai trường hợp, nó đều giữ thân hình nguyên vẹn. Tuy nhiên, qui luật nào cũng chứa đựng ngoại lệ. Đã từng có dịp nhiều con chó nhảy xổ vào nó trước khi nó kịp tháo chạy, hoặc nhiều khi một con chó riêng lẻ đã có lúc cắn thật sâu vào thịt nó. Nhưng đó là những trường hợp rất hãn hữu, còn nói chung nó đều toàn vẹn sau các cuộc đấu, vì nó được coi là bậc thầy trong chiến đấu.

So với các địch thủ nó còn có một điểm mạnh nữa là hiểu rất chính xác khái niệm về thời gian và khoảng cách.

Điều này hầu như đã có trong tiềm thức của nó, không cần suy nghĩ tính toán gì cả. Khả năng nhận biết và dây thần kinh cảm quan của nó truyền rất chính xác về bộ óc những hình ảnh nhận được. Trên mọi khía cạnh nó đều tỏ ra là vượt trội hơn so với đa số các con vật đồng chủng. Không cần gắng sức, nó cũng rút ra ngay được điều cần phải làm trong không gian và trong thời gian, sau khi nhìn rõ sự việc. Nhờ đó nó có thể tránh được những cuộc tấn công hoặc miếng cắn chớp nhoáng của địch thủ với độ chính xác gần như tuyệt đối và phản công lại một cách ăn chắc. Bộ óc và cơ thể nó hoạt động rất hài hòa nhờ những năng khiếu bẩm sinh mà thiên nhiên đã phú cho nó.

Vào mùa hạ, Nanh Trắng và chủ nó đi đến đồn Yukon, sau khi lợi dụng băng giá của mùa đông để vượt các con lạch ở khoảng giữa sông Mackenzi và sông Yukon. Chồn Xám đã trải qua mùa xuân trong các cuộc săn ở phía tây dãy núi đá. Đến thời kỳ tan băng, anh tự chế một chiếc thuyền để xuôi dòng sông Pocupia đến điểm nối giữa con sông này với sông Yukon, ở ngay dưới vùng cực Bắc. Tại đây có đồn trại cũ, thuộc Công ty vịnh Huixon có nhiều người da đỏ sinh sống, là khu vực trù phú đô hội rất sầm uất. Lúc này là mùa hạ năm 1897, hàng ngàn người đang đi tìm vàng, ngược sông Yukon để tiến về Daoxon và Klondaike. Họ còn cách mục tiêu cuộc hành trình dài hàng trăm cây số, mặc dù đã có nhiều người lên đường từ một năm nay và đã đi qua một chặng đường dài ít nhất là tám nghìn cây số. Số đông khác còn đang từ bán cầu bên kia đổ đến.

Chồn Xám dừng chân ở đây. Lời đồn đại về cuộc đổ xô đi tìm vàng bay đến tai anh và đã lôi cuốn anh tới đồn Yukon. Anh mang đến đây những ba lô chứa đầy da thú, bao tay, giấy lông khâu bằng cước ruột khô, và anh hy vọng kiếm được nhiều tiền lời. Đó là lý do đã thúc đẩy anh mạo hiểm vượt qua quãng đường dài như vậy. Nhưng sự thực lại còn vượt xa ước vọng của anh. Trong các giấc mơ diệu kỳ nhất, anh cũng chưa dám nghĩ đến mức lãi 100%. Vậy mà ở đây, số lãi lên tới 1000%. Là một người da đỏ chân chính, anh rất thận trọng và không chút vội vã trong việc làm ăn, buôn bán, với ý định kiếm được nhiều tiền lời nhất với số hàng hóa của mình dù cho phải ở lại cả mùa hè hoặc cả mùa đông tiếp theo cũng được.

Chính ở đồn Yukon này, Nanh Trắng lần đầu tiên nhìn thấy người da trắng. So với các người da đỏ nó từng quen biết thì họ dường như thuộc một loại khác, một loại thần linh "cao cấp" hơn. Nó cảm giác là họ có quyền năng lớn hơn và chính thần lực của họ là dựa vào quyền năng đó. Cảm giác ấy không phải là sản phẩm của quá trình suy luận, để từ đó Nanh Trắng suy ra rằng các "thần linh trắng" nói chung có quyền lực cao siêu hơn. Thực ra đấy chỉ là cảm giác ban đầu, bộc phát nhưng đó là một thứ cảm giác rõ ràng, dứt khoát. Cũng như trong thời ấu thơ, bóng dáng lù lù của các lều trại do bàn tay của người da đỏ dựng lên đã in sâu vào trí não nó như một biểu thị về quyền năng, thì ngày nay nó cũng choáng ngợp bởi các đồn, nhà cửa, các công trình xây dựng đồ sộ bằng cả những thân cây. Đó là quyền lực của các "thần linh da trắng" đã tác dụng vào cân não nó một ý niệm cao siêu hơn bất kỳ

quyền lực của vị thần nào, mà nó đã từng gặp từ trước tới nay, kể cả Chồn Xám - vị thần hùng dũng nhất trong những vị ấy. Rõ ràng là đứng giữa các vị "thần da trắng" thì Chồn Xám dường như chỉ là một vị thần quá nhỏ bé!

Nanh Trắng cảm thấy được nhiều điều, nhưng chưa thực sự hiểu biết được thấu đáo. Tuy nhiên loài vật thường hành động nhiều bằng cảm giác theo bản năng hơn là theo lý trí. Từ đó, thái độ của Nanh Trắng được quyết định bởi cảm giác về sự cao siêu của các vị "thần trắng". Mới đầu nó quan sát họ bằng con mắt ngờ vực. Làm sao hiểu được là họ nghĩ gì? Có thể các vị "thần trắng" ấy có những phản ứng đáng sợ? Nó tò mò theo dõi họ vẫn sợ họ để ý tới mình. Rồi nó thấy các con chó tiến gần đến họ đều bình yên cả, nên nó cũng đánh bạo lại gần họ hơn.

Nanh Trắng quả đã làm cho người ta phải chú ý ngay tới nó. Đáng diệu con chó sói non làm cho mọi người ngạc nhiên và các người da trắng bèn chỉ trỏ nó cho nhau. Cử chỉ ấy làm cho Nanh Trắng cảnh giác và khi họ thử tiến lại gần nó thì nó vội nhe răng và giật lùi. Không ai dám đặt tay lên mình nó và thế là may.

Chẳng bao lâu Nanh Trắng nhận rõ chỉ có một số ít vị "thần da trắng" - nhiều lắm là khoảng một tá sống tại đây. Cứ hai ba ngày một lần, một chiếc tàu chạy bằng hơi nước (một biểu thị đồ sộ khác về quyền lực) cập bến và dừng lại vài giờ. Rất nhiều người da trắng rời tàu tản bộ đi dạo một lát rồi sau đó họ lại lên tàu. Số lượng các người không thể đếm xuể, chỉ trong một ngày, Nanh Trắng đã nhìn thấy số người da trắng ghé lại đây nhiều hơn số người da đỏ mà nó gặp qua suốt

cuộc đời. Ngày nọ nổi ngày kia, những người da trắng tiếp tục đến bằng đường sông. Sau khi ghé ở đây một thời gian ngắn, họ lại lên tàu, và chiếc tàu chạy bằng hơi nước lại rời bến ra đi.

Nếu các vị "thần trắng" có vẻ toàn năng toàn lực, thì ngược lại bọn chó của họ không đáng quan tâm. Nanh Trắng nhận ra ngay điều đó khi nó đi lẫn vào đám chó đang theo chủ rời tàu đi dạo. Chúng thuộc đủ loại hình dáng và tâm cỡ. Một số có chân quá ngắn, số khác lại có chân dài lêu nghêu. Lông của chúng đôi khi ngắn ngắn đến nỗi tựa như chỉ có da thôi, và không một con nào có được khả năng chiến đấu.

Nanh Trắng vốn là thù địch của chính giống nòi mình, nên tất nhiên nó liền gây chiến với chúng. Nó không bỏ lỡ dịp và nhận thấy ngay là bọn chúng thật đáng khinh. Chúng mềm yếu và thiếu hẳn tinh thần ứng chiến chỉ biết kêu toáng lên thật âm ỉ, cử động lại vụng về tưởng có thể thắng kẻ địch bằng sức lực, trong khi sự thắng lợi còn đòi hỏi phải khéo léo và tinh khôn, tức là những đặc điểm điển hình của sói non. Chúng xô tới nó và sủa vang. Nanh Trắng né sang một bên và thừa lúc các kẻ tấn công đang ngơ ngác chưa hiểu nó biến đi đâu, thì nó đã ngoạm chặt vào vai một con xô nó ngã lăn quay và cắn phập ngay vào họng kẻ địch.

Miếng cắn đó đã kết liễu đời con chó kia. Con vật bị nạn nằm lăn trên cát và bầy chó của người da đỏ liền xô tới xả từng miếng thịt vì chúng đã chờ sẵn phía sau. Nanh Trắng tinh khôn hơn, nó hiểu rõ các vị thần bao giờ cũng nổi cơn lôi đình khi chó của họ bị giết và các vị "thần da trắng" cũng không ra ngoài thông lệ. Vì thế nên sau khi cắn chết một con

chó của người da trắng, nó nhẹ nhàng rút êm, nhường chỗ cho các bạn đồng hành giải quyết nốt công việc độc ác ấy. Lập tức, đá, gậy, dao và mảnh vụn đủ kiểu giáng tới tấp lên thân hình bọn chó, trong lúc ấy thì Nanh Trắng đứng cách đó không xa, điềm nhiên quan sát tấn thảm kịch. Sói con quả thực là khôn ngoan.

Chẳng bao lâu, cũng như Nanh Trắng, bọn chó của người da đỏ hiểu rằng: tốt nhất là nên tấn công ngay từ lúc chiếc tàu cập bến để vừa giải buồn vừa hành hạ lũ chó lạ. Như vậy, chúng thường đủ thì giờ để làm thịt một hay hai con trước khi người da trắng kịp phát hiện. Các vị này vội vàng đuổi bầy chó xuống tàu, sau đó mới thực hiện việc báo thù, đôi khi thật khủng khiếp. Một người da trắng nhìn thấy con chó ngao của mình bị lũ kia cắn nát liền rút súng lục bắn liên sáu phát và sáu kẻ tấn công gục xuống, con chết hẳn con hấp hối. Đó cũng là một biểu thị của quyền lực khiến Nanh Trắng càng khiếp đảm.

Tuy nhiên, nó lại thấy thích thú. Nó không thương xót gì bọn đồng chủng, về phía mình thì nó đủ khôn ngoan để bao giờ cũng thoát. Mới đầu, việc giết chết các con chó của người da trắng chỉ là một trò tiêu khiển, về sau nó biến việc đó thành một việc làm thực thụ. Người ta không bắt nó làm việc gì cả, bán buôn bán, Chồn Xám chỉ nghĩ đến việc làm giàu; nên sói con cùng bầy chó vô kỷ luật của người da đỏ chỉ có việc chờ tàu thủy cập bến. Mỗi đợt tàu vừa cập vào bờ là trò chơi quái ác lại bắt đầu. Chừng năm ba phút, khi các người da trắng kịp trấn tĩnh sau cuộc tấn công bất ngờ và phản ứng lại

thì cả đàn chó gây sự ấy đã chạy tán loạn rất nhanh và trò chơi lại chỉ tái diễn lúc chuyển tàu sau cập bến.

Không thể nói rằng Nanh Trắng đã hòa mình thực sự với bầy chó. Thủy chung chỉ với chính nó, Nanh Trắng vẫn giữ tính nết âm thầm, cách biệt đáng sợ. Nó cộng tác với chúng thực đấy, gây gổ với bọn chó lạ, và khi các con chó kia chờ đến lượt mình để ủa vào ban cho kẻ bị nạn của chúng những miếng cắn làm phúc, thì liền đấy, Nanh Trắng đã khôn ngoan chuồn nhanh, bỏ mặc toàn bầy hứng chịu hậu quả, tức là sự trả thù điên khùng của các vị thần da trắng.

Khởi chiến với các con chó lạ là việc rất dễ đối Nanh Trắng. Nó chỉ cần xuất đầu lộ diện vào lúc bọn chúng xuống bộ. Chỉ nhìn thấy nó là chúng đã nhảy xổ tới theo bản năng, chúng nhận ra nó là kẻ thừa kế của một dĩ vãng xa xăm bí ẩn, là mối đe dọa đối với chúng, là những kẻ mà tổ tiên từ bao thế hệ trước chúng đã bỏ trốn, từ biệt thế giới hoang dã đầy cam bầy cùng rừng rú âm u, để mon men về nép vào gần đồng lúa, chỉ cần sự có mặt của Nanh Trắng là tất cả mọi sợ hãi mơ hồ đó lại đột ngột dấy lên. Cho nên, khi chúng còn đang đi trên tấm ván đồ bộ, chúng đã không kìm được cơn kích động cứ thôi thúc và chúng đã nhảy xổ vào Nanh Trắng để tiêu diệt dù chỉ mới thoáng nhìn thấy nó. Dù chúng đến từ vùng đất êm đềm phương nam quê hương của chúng thì khi đứng trước con vật kỳ quái xuất hiện giữa ban ngày ở ngay bờ sông Yukon này chúng cũng nhận thấy ngay nó là kẻ địch xa xưa, là loài sói. Sự đối kháng từ thời tổ tiên lại trỗi dậy một cách mãnh liệt, dù cho bọn chúng đã bị đời sống thành thị làm yếu mềm đến đâu đi nữa.

Điều này không làm Nanh Trắng bức bối. Nếu các con chó lạ kia muốn gây gổ với nó, thì cứ mặc chúng, nó chỉ coi chúng như là những món mồi mà nó có quyền hưởng.

Nó ra đời trong một cái hang xa xăm, bên sườn vách đứng, các cuộc giao chiến giữa nó với con gà rừng, với con chuột chũi và con linh miêu, tuổi thơ của nó bị Liplip và bảy chó làm tình làm tội, tất cả những cái đó đã in sâu dấu ấn vào đầu óc nó. Nếu các trường hợp trên đã diễn ra khác hẳn thì có lẽ Nanh Trắng cũng không thấy, Liplip không hành hạ nó như một tên bạo chúa, nếu khi Nanh Trắng còn là một chú sói con lại được lớn lên êm đềm giữa bảy chó non, nhảy nhót vui đùa với nó, có lẽ nó cũng sẽ nảy sinh mối thiện cảm với chúng và trở thành một đồng loại bình thường của chúng. Nếu Chồn Xám biểu lộ tình thương yêu, chăm sóc đối với con sói nhỏ, thì có lẽ anh ta cũng đã làm thức tỉnh ở nó tất cả mặt tốt đang tiềm ẩn trong nó. Nhưng tất cả đã không phải thế. Hoàn cảnh và thực tế nghiệt ngã nhào nặn Nanh Trắng thành ra một con vật cô độc, không ưa đoàn tụ, căm kỉnh và độc ác, thành đối thủ của chính nòi giống nó.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI SÁU

VỊ THẦN CUỒNG ĐẠI

Một vài người da trắng sống ở đồn Yukon đã từng cư ngụ tại vùng này từ lâu. Họ tự gọi mình là "bột nhào chua" và lấy làm hãnh diện về cái tên đó. Đối với những người mới đến, họ đều khinh bỉ, ngay cả với những người vắng lai chỉ lên bờ vào những lúc tàu tạm dừng ở bến cảng. Họ gọi những người này là "men ủ bánh". Các người mới đến đều không ưa cách gọi đó. Sở dĩ họ bị gọi như vậy là vì họ làm bánh mì có thêm men, một đặc điểm không thú vị gì, do đó họ khác với nhóm thứ nhất gồm những người có tập quán trộn thêm vào bột nhào làm bánh mì của họ chất bột nhào chua vì trong tay họ không có men để nhào bột.

Tất nhiên, đây không phải là thực chất của vấn đề. Các người ở đồn Yukon không ưa những người lạ và thấy làm thích thú về bất cứ điều gì gây khó chịu cho những người khác lạ. Họ rất khoái chứng kiến Nanh Trắng và bảy chó khả ố đồng hành của nó làm hại các con chó mới ở tàu thủy bước chân lên bờ. Mỗi khi tàu thủy đến, họ không bỏ lỡ dịp để xuống bờ sông xem cảnh cắn, giết giữa các con chó. Họ chờ đợi thời điểm đó một cách nôn nóng không kém gì bảy chó của người da đỏ, và chẳng mấy chốc, họ thán phục sự ranh mãnh và tính hiểm độc của Nanh Trắng.

Trong đám người này, có một tay đặc biệt say mê kiểu giải trí ấy. Mỗi khi tiếng còi đầu tiên của một tàu thủy vọng lên là hắn vội chạy ngay đến bến và khi trận đấu kết thúc, Nanh Trắng và bảy chó đã bỏ chạy, hắn mới chậm chạp quay về đôn, mặt buồn thiu, vì chưa thỏa mãn. Đôi khi, một con chó phương Nam không có cách gì tự vệ, bị tấn công tới tấp và phải kêu rên hấp hối vì những miếng nanh của bảy chó thì hắn không tự kiềm chế được và đã nhảy nhót la hét âm lên vì vui thích, và bao giờ hắn cũng nhìn Nanh Trắng với con mắt sáng ngời, thèm muốn.

Mọi người ở đôn đặt tên hắn là "Đẹp trai". Không ai biết rõ tên thật của hắn, và trong vùng người ta đều gọi hắn là "Smit đẹp trai". Thực ra, về mặt hình thức thì rõ ràng là trái ngược hẳn, vì hắn đặc biệt xấu là đằng khác và việc đặt tên như vậy là để nói ngược lại. Quả thật thiên nhiên không ưu đãi hắn. Thân hình nhỏ bé, gầy gò, mang một cái đầu bé xiu đến nỗi đỉnh đầu có thể ví với một điểm. Cho nên, trong tuổi dậy thì trước khi được bè bạn đặt tên là "Đẹp trai", hắn đã mang bí danh là "Đầu ghim".

Phía sau đầu hắn dẹt, hầu như liền với cổ, phía trước mặt, dường như lúc đó thiên nhiên tiếc rẻ là đã quá eo hẹp, nên đã để cho sọ hắn bè ra thành một cái trán thấp và rộng, ở trên hai con mắt lớn cách xa phau gấp đôi bình thường. So với toàn bộ thân thì bộ mặt của "Smit đẹp trai" thực là quái gở. Thiên nhiên còn ban cho hắn bộ hàm to lớn, bộ hàm lồi nhô ra, nặng nề như lấy ngực làm điểm tựa. Tất nhiên cổ hắn đã không đủ sức nâng đỡ trọng lượng đó, cặp hàm ấy còn gây nên một cảm giác là chủ nó ắt phải có tính tình độc địa.

nhưng thực ra thì không thế. Có lẽ vì nó quá rộng. Dù thế nào đi nữa thì mọi người đều xem "Smit đẹp trai" là một thằng điên, tồi tệ và nhút nhát nhất. Cũng nói thêm là răng hán lớn và vàng khè, với bộ nanh hàm trên dài hơn các răng bên cạnh và lộ ra ngoài môi như nanh chó. Đôi mắt hán cũng màu vàng và đục khiến người ta có thể nghĩ rằng, tám hàng màu của thiên nhiên lúc đang tạo ra bị khan màu, nên chỉ có thể dành cho nó một thứ hỗn hợp cận màu còn sót lại. Tóc hán cũng vậy, vừa thưa vừa lởm chồm, màu vàng bẩn, còn râu hán thì chẳng khác gì những túm cỏ bị gió cuốn lại thành bó và mọc một cách bất ngờ trên bộ mặt gớm ghiếc của hán.

Tóm lại "Smit đẹp trai" là một quái vật nhưng chính hán không thể tự nhào nặn được đồng đất sét để tạo ra hình dáng hán, nên người ta cũng không thể ché trách hán điều gì về cái vẻ ngoài xấu xí. Ở đồn, hán làm bếp cho các người khác. Ngoài ra, hán còn giữ việc rửa bát đĩa và một số việc lặt vặt khác. Người ta không khinh ghét hán vì lòng nhân đạo, cũng như người ta thường xử sự như vậy đối với những người bị thiên nhiên bạc đãi đến mức cao độ. Người ta còn sợ hán là đảng khác. Ai dám chắc, trong một cơn giận dữ của kẻ hèn nhất, hán lại không dám bắn một phát súng vào lưng mình hoặc bỏ thuốc độc vào cà phê cho mình uống. Và lại, cũng phải có người lo việc bếp núc cho anh em và mặc dù khuyết điểm của hán thế nào chăng nữa, hán lại có biệt tài về nấu nướng.

Đó là con người rất say mê các cuộc chiến đấu ác liệt của Nanh Trắng và nuôi tham vọng cuồng nhiệt trở thành chủ của Sói non. Ngay từ ngày đầu, hán đã ve vãn Nanh Trắng,

nhưng con chó này cứ tăng lờ. Về sau, khi các động tác môn trốn quá lộ liễu, thì sói non xù lông, nhe răng và lùi bước, nó không ưa con người này. Nó tự cảm thấy hấn tôi tàn và nó sợ bàn tay chìa ra của hấn không kém gì những lời đường mật mà hấn thốt ra. Nó căm ghét con người đó.

Các con vật nguyên thủy thường có khái niệm rất đơn giản về cái tốt và cái xấu. Đối với chúng, cái tốt là bất cứ việc gì đem lại bình yên và thỏa mãn và tránh được đau khổ, vì vậy chúng yêu cái tốt. Còn cái xấu có nghĩa bất cứ cái gì gây nên sự khó chịu, đe dọa, thương tích, cũng vì thế mà chúng căm ghét cái xấu. Nanh Trắng thẩm đoán "Smit đẹp trai" là điển hình cho cái xấu. Từ cơ thể dị dạng đó, từ tâm hồn tôi tàn đó toát ra những âm khí chẳng khác gì khí độc gây ô nhiễm bốc lên từ đầm lầy. Có lẽ giác quan thứ sáu đã báo cho nó biết chẳng, nên Nanh Trắng cho rằng nó căm ghét con người này là đúng, vì tên này dường như là điềm báo trước điều chẳng lành, chất chứa sự đe dọa và là hiện thân của sự xấu xa.

Khi "Smit đẹp trai" tới trại Chồn Xám lần đầu, thì Nanh Trắng cũng có ở đấy. Trước khi nhìn thấy con người đó, chỉ mới nghe thấy bước chân thôi, Nanh Trắng đã biết ngay là hấn đến và bắt đầu xù lông. Rồi bỏ chỗ đang nằm thoải mái, nó đứng phắt dậy, và trong khi "Smit đẹp trai" đi về phía Chồn Xám thì nó lướt ra ngoài trại nhẹ nhàng như bất kỳ con sói nào. Nó không biết họ nói những gì nhưng nhìn rõ thấy họ đang nói chuyện với nhau. Có lúc nó thấy người đó chỉ tay về phía nó và Nanh Trắng bèm gầm lên tưởng như bàn tay ấy tuy cách chỗ nó đứng đến mười lăm mét đang sắp chạm vào nó.

Hắn phá lên cười, còn Nanh Trắng thì lúi xuống dưới lùm cây, ngoảnh đầu lại để quan sát phía sau đang xảy ra việc gì.

Chồn Xám từ chối không bằng lòng bán con vật. Việc buôn bán của anh đang phát đạt, anh không cần gì hết. Hơn nữa, Nanh Trắng là một con vật có giá trị khỏe mạnh nhất trong đám chó kéo xe và là con đầu đàn tốt nhất. Từ Mackenzi đến Yukon, không con nào bằng nó, là một con chó thiện chiến vào bậc thầy và có thể giết chết một con chó khác cũng dễ dàng chẳng kém gì người ta đập chết một con muỗi (Khi nghe thấy anh nói thế, mắt "Smit đẹp trai" sáng ngời hẳn lên và nó thè lưỡi nóng bỏng liếm môi mỏng dính). Không, không thể đem bán Nanh Trắng được, dù trả giá cao đến mấy cũng vậy.

Nhưng "Smit đẹp trai" đã biết cách tấn công người da đỏ. Hắn luôn luôn đến trại Chồn Xám và không bao giờ quên mang theo một chai đen đen, giấu trong túi áo.

Một trong các đặc tính của rượu Witky là khi uống vào thì lại thấy khát thêm. Chồn Xám khát. Dạ dày anh cồn cào, nóng bỏng đòi hỏi một chất lỏng mạnh hơn, và anh chàng da đỏ đáng thương ấy đầu óc rối mù vì chất ma túy không quen đó, nên chẳng mấy chốc đã sẵn sàng chấp nhận bất cứ điều gì miễn là được giải khát. Tiền kiếm ra được do bán các bộ lông thú, giày lông và bao tay bắt đầu tiêu tan dần. Túi tiền càng lép kẹp thì nghị lực của Chồn Xám cũng càng sa sút.

Cuối cùng, tiền, hàng hóa và nghị lực, mọi thứ đều tiêu tan. Chồn Xám không còn giữ được gì ngoài cái khát rượu. Sự thèm khát thật là vô cùng, nó bám chặt lấy anh, cứ mỗi giây

phút lại càng nghiệt ngã hơn. Lúc đó "Smit đẹp trai" mới nhắc đến việc mua con Nanh Trắng, lần này giá mua không phải bằng đôla mà bằng chai - đó là thứ ngôn ngữ mà lúc này Chồn Xám đang sẵn sàng đón nhận.

- Nếu anh bắt được con chó, thì nó thuộc về anh - Chồn Xám kết thúc câu chuyện bằng câu nói ấy.

Người ta bèn trao các chai rượu đã ngã giá cho anh, nhưng hai ngày sau "Smit đẹp trai" đã quay lại nói với Chồn Xám:

- Anh bắt nó cho tôi!

Chiều tối, Nanh Trắng lên về trại và nằm thượt ra đất, thở phào nhẹ nhõm. Vị "thần trắng" đáng sợ hiện không có ở đây, vì nhiều ngày qua hắn đã kiên trì định sờ tay lên mình nó khiến nó phải bỏ trốn khỏi trại. Không rõ hai bàn tay ấy sẽ mang lại mối nguy hiểm tới mức nào, nhưng Nanh Trắng vẫn cảm thấy tốt hơn hết là nên tránh xa.

Nhưng rồi Nanh Trắng chưa kịp nằm yên thì Chồn Xám đã chệnh choạng tới gần và buộc vòng dây da quanh cổ nó. Anh ngồi cạnh Nanh Trắng, một tay cầm chiếc dây da, tay kia cầm chai rượu thỉnh thoảng lại tợp một ngụm và nuốt ực.

Gần một giờ đã trôi qua như vậy. Bỗng có tiếng bước mạnh làm rung nền đất, Nanh Trắng nghe rõ và nhận ra ngay. Nó xù lông, trong khi Chồn Xám vẫn tiếp tục đu đưa đầu một cách dằn dặt. Sói non cố gỡ ra bằng cách kéo nhẹ dây da vẫn còn trong tay chủ nó, nhưng Chồn Xám khẹp chặt ngón tay và nặng nề đứng dậy.

"Smit đẹp trai" bước những bước dài đi về phía Nanh Trắng. Hắn cúi xuống gần nó. Nanh Trắng gặm sữa và dấn mắt nhìn vào hai bàn tay hắn. Hắn giơ một bàn tay về phía đầu Nanh Trắng. Tiếng sữa càng dữ dội, bàn tay từ từ lại gần, còn Nanh Trắng thì mắt long lên vì tức giận, cúi đầu xuống. Tiếng sữa của Nanh Trắng trở nên gián đoạn, hơi thở rất ngắn, điên cuồng đến tột độ. Bỗng nó há mồm và tát nhanh như một con rắn lúc nhả nọc, bàn tay vội rút lui và hai bộ nanh đập vào nhau trong không khí phát ra một âm thanh khô khốc. "Smit đẹp trai" vừa hoảng sợ vừa điên khùng. Chồn Xám bèn đập mạnh vào Nanh Trắng khiến nó đành nằm rạp xuống đất, kính cẩn theo lệnh chủ.

Tuy nhiên Nanh Trắng vẫn thủ thế. "Smit đẹp trai" quay ra rồi trở lại, tay cầm một chiếc gậy. Chồn Xám giao cho hắn cầm đầu dây da, và hắn quay dây da căng mạnh, Nanh Trắng chống cự mãnh liệt. Chồn Xám bèn tát mạnh má bên phải lẫn má bên trái ép nó đứng dậy đi theo chủ mới. Nó đứng lên, nhay chồm vào kẻ xa lạ muốn lôi nó đi. "Smit đẹp trai" đoán trước phản ứng đó, bằng một động tác mau lẹ, hắn lại giáng chiếc gậy vào mình Nanh Trắng làm nó nhụt hẳn. Khí thế tấn công đã bị sụp đổ. Chồn Xám cười và gặt đầu tán thưởng, "Smit đẹp trai" lại kéo dài da và lần này Nanh Trắng lão đảo, hoảng sợ đành cố lê theo gót hắn.

Nó không dám tấn công nữa. Chỉ một cú gậy cũng đủ thuyết phục nó và nó thấy rõ ngay là vị thần da trắng này biết sử dụng cây gậy và nó thừa khôn ngoan để không dám vùng lên chống lại điều không thể tránh thoát. Khi cả người và vật về đến đôn, "Smit đẹp trai" cột Nanh Trắng rất chắc chắn rồi

đi ngủ. Nanh Trắng đợi một lúc khá lâu, rồi dùng răng cắn đứt dây da. Mười giây sau nó đã tự do. Nó không mất công phải gặm dần dây da, mà cắn ngang nhanh như ta cắt bằng dao. Nó ngẩng nhìn về phía đồn, xù lông sủa, rồi quay lưng đi thẳng về trại Chồn Xám. Nó không cần tuân lệnh vị thần trắng kỳ lạ và kinh khủng kia. Nó đã trao mình cho Chồn Xám và tự coi là vẫn thuộc về anh ta.

Nhưng điều đã xảy ra lần trước lần này lại được lặp lại tuy nhiên có điều hơi khác là Chồn Xám trông cổ nó và tự tay đưa trả "Smit đẹp trai" vào ngay buổi sáng. Một trận trừng phạt kinh khủng tiếp liền. Trận đòn đầu tiên nhớ đời do bàn tay của Chồn Xám giáng xuống ngày xưa, không thấm vào đâu so với trận đòn này.

Sau khi buộc Nanh Trắng thật chắc, không còn cách nào chống lại, "Smit đẹp trai" không tiếc tay giáng cho nó những miếng đòn ra trò và nhìn kẻ chịu nạn bằng khoe mắt đầy hung ác với bụng dạ một kẻ tàn nhẫn không chút lương tâm, hẳn thích thú được hưởng những tiếng rú đau đớn, và những tiếng gặm sủa bất lực của Nanh Trắng. Tên này độc ác theo kiểu những kẻ hèn nhát. Bản thân hẳn cũng run sợ và bỏ lê trước những người khác, sợ họ tức giận và đánh đập, nhưng hẳn lại trả thù dữ dội vào những kẻ yếu ớt hơn hẳn. Bất kỳ một sinh vật nào cũng thích áp đặt một sự đô hộ nào đó, nêr "Smit đẹp trai" cũng không đứng ngoài thông lệ đó. Hẳn không thể báo thù, ngay trong nòi giống hẳn mà không bị trừng phạt, hẳn bèn thực hiện việc đó đối với các giống hạ đẳng. Nhưng thiên nhiên đã tỏ ra độc ác với "Smit đẹp trai", nên hẳn cũng không chịu trách nhiệm về sự kém cỏi của trí

tuệ và sự phũ phàng thô bạo của hắn, cũng chẳng khác gì sự xấu xa của thân hình dị dạng. Không phải là hắn đã tự nhào nặn ra đầu óc của chính hắn, rõ ràng là thiên nhiên đã không chút rộng lượng với hắn.

Nanh Trắng hiểu rõ tại sao người ta trừng phạt nó như vậy. Riêng việc vị thần chủ nó sau khi buộc vòng da quanh cổ nó rồi đưa đầu dây cho "Smit đẹp trai", đủ chứng tỏ ý muốn của Chồn Xám là nó phải đi theo vị thần da trắng. Khi vị thần này buộc nó ở cổng đồn, nó hiểu ý muốn của "Smit đẹp trai" là nó phải ở nguyên đấy. Nó đã trái lệnh cả hai vị thần cũng rất đáng bị trừng phạt. Trong quá khứ, nó cũng đã trông thấy những con chó phải thay thầy đổi chủ và con nào bỏ trốn cũng đều bị trừng trị như nó ngày nay! Nó biết trước điều sẽ xảy ra, nhưng sự kích động thúc đẩy nó quay về với chủ nó đã tự tôn thờ còn lớn mạnh hơn tính thận trọng bẩm sinh. Nó không yêu mến Chồn Xám, thế mà đứng trước cơn phẫn nộ của anh ta, muốn từ bỏ nó, nó vẫn một mực trung thành với anh, không thể làm khác được. Lòng trung thành đó gắn liền với bản chất của Nanh Trắng chính đã tách biệt loài của nó với tất cả các loài khác, chính sự trung thành ấy đã thúc đẩy sói và chó rừng từ bỏ đời sống tự do để trở thành bạn của loài người.

Trận đòn kết thúc, "Smit đẹp trai" bỏ đi, để Nanh Trắng một mình. Lần này hắn buộc nó vào đầu gậy. Tuy nhiên, thay thầy đổi chủ đối với Nanh Trắng không phải là chuyện dễ. Nó vẫn trung thành với Chồn Xám, dù rằng chủ cũ muốn vậy, nó vẫn không muốn rời anh. Anh là vị thần đặc biệt của nó, dù

vị thần đã trao nó cho kẻ khác và phản bội nó. Nhưng không sao, nó đã toàn tâm toàn ý tự hiến thân cho thần.

Nó nằm chờ đến tối. Mọi người trong đồn đều đã đi ngủ, nó lại cố phá chiếc gậy đang cầm giữ nó, chiếc gậy buộc rất gần cổ, hơn nữa lại bằng gỗ khô, rất rắn nên phải cố hết sức và phải ngoẹo cổ thật lực mới cắn được vào gỗ. Kiên trì, không biết mệt mỏi, nó cố gặm đầu khúc gỗ trong nhiều giờ liền đến lúc chiếc gậy gãy hẳn. Nó đã thực hiện được việc tưởng như không thể làm được, một kỳ tích chưa từng có trong đời nó. Đến khi trời rạng sáng, nó lại rời bỏ đồn trại và kéo theo ở cổ một khúc gậy vừa gặm đứt.

Lòng trung thành, lần nữa lại thắng sự khôn ngoan, Nanh Trắng quay về với Chồn Xám là người đã hai lần phản bội nó. Chàng da đỏ lại xích nó và lại giao cho "Smit đẹp trai" lần thứ ba. Đợt trừng phạt này còn độc ác hơn cả các lần trước.

Chồn Xám đứng nhìn không nói năng gì, trong khi tên da trắng sử dụng roi thỏa thích. Anh ta thần nhiên như không, vì con chó đang bị roi quất, giờ đây không còn là chó của anh ta nữa. Cuối cùng, trận đòn roi ngừng thì trông Nanh Trắng thật quá thảm hại. Một con chó phương Nam yếu đuối thì không thể vượt qua trận đòn vừa rồi mà còn sống nổi. Nhưng Nanh Trắng đã rèn luyện nhiều và có sức khỏe khác thường. Khả năng sinh tồn của nó rất lớn, lòng ham sống của nó rất dẻo dai. Tuy nhiên nó tàn tạ đến mức không thể nào kéo lê đi được. "Smit đẹp trai" đành phải đợi nửa giờ nữa mới lên đường. Vừa lòa, vừa loạng choạng nó đành theo gót kẻ tra tấn nó về đồn.

Bây giờ nó bị buộc bằng một chiếc xích không thể cắt đứt bằng nanh được. Mặc dù lỏng lẻo để thử làm bật chiếc móc buộc xích vào xà gỗ, song nó đành chịu.

Vài ngày sau, vừa đói vừa cạn tiền. Chồn Xám đành ngược sông Pôcunpin, bắt đầu cuộc hành trình dài để trở về bờ sông Mackenzi. Ở lại trên bờ sông Yukon, Nanh Trắng giờ đây là vật sở hữu của một tên nửa điên rồ và vô cùng tàn nhẫn. Nhưng một con chó thì hiểu sao được thế nào là điên dại. Dù kinh tởm đến đâu, "Smit đẹp trai" lúc này đối với Nanh Trắng vẫn là một vị thần không hơn không kém, một vị thần điên loạn, không biết Nanh Trắng có hiểu rõ điều ấy không, chỉ biết rằng nó tự thấy từ giờ phải tuân lời ông chủ mới, phải cúi đầu trước mọi ý thích và phục tùng mọi ý muốn của hắn!

CHƯƠNG THỨ MUỖI BẢY

CẨM HỒN NGỰ TRỊ

Dưới triều đại của gã thần điên cuồng, Nanh Trắng trở thành một thứ ác quỷ. Người ta xích nó vào một xó ở sau đồn. Hàng ngày, "Smit đẹp trai" dẫn mặt đến chỗ ấy làm khổ nó, kích động nó, bằng mọi hành động trêu chọc dễ tiện khiến nó luôn phát khùng quá mức. Chẳng mấy chốc tên này phát hiện ra rằng Nanh Trắng không chịu đựng nổi khi người ta cười cợt nó, vì vậy hẳn lại càng thích thú khuấy động cái tính nhạy cảm của nó. Sau khi làm tình tội chán chê con vật khốn khổ, hẳn khinh bỉ nhìn nó và phá lên cười, đồng thời trở một ngón tay về phía nó để chế nhạo. Chính lúc ấy Nanh Trắng đã không tự kiềm chế được và sự điên khùng làm cho nó cuồng dại hơn cả "Smit đẹp trai".

Cho đến lúc ấy, Nanh Trắng mới chỉ là kẻ thù của đám đồng chủng - một thù địch đáng gờm nhưng giờ đây tính hung dữ của nó càng tăng lên và nó trở thành kẻ thù của tất cả mọi vật xung quanh. Nó bị kích động quá mức vì những sự hành hạ luôn luôn dội vào nên không cần phân biệt gì cả, nó căm thù một cách mù quáng tất cả mọi sinh vật hay tất cả mọi đồ vật bao quanh. Nó căm ghét cái xích buộc ở cổ, căm ghét những người dòm ngó nó qua khe rào, cả các con chó hung

dữ di theo họ và hay sửa về phía nó, trước nỗi bất hạnh của nó. Nó căm ghét cả các tấm gỗ làm rào bao quanh.

Người mà nó căm thù hơn tất cả là "Smit đẹp trai".

Nhưng thái độ của tên này đối với Nanh Trắng rõ là có ý đồ nhất định. Một hôm, vài ba người tụ tập quanh hàng rào. "Smit đẹp trai" bước vào bên trong, tay cầm gậy và cưỡi xích ở cổ Nanh Trắng. Tên chủ vừa ra khỏi, Nanh Trắng liền chạy lung tung bên trong hàng rào, tìm cách nhảy xổ vào những người đang đứng ngoài. Trông nó tuyệt đẹp. Nhưng hung dữ vô chừng. Thân dài một mét năm mươi, từ chân đến vai cao chừng bảy mươi lăm centimet và nặng hơn một con sói cùng lứa tuổi. Nó thừa hưởng của mẹ nó tấm vóc nặng nề của loài chó, và cân nặng hơn bốn mươi kilô. Các cơ bắp khỏe không chút mỡ hoặc thịt thừa, toàn thân nó chỉ thấy có bắp và gân cốt - tức là những thứ cần thiết nhất cho một con vật thiện chiến.

Cửa rào lại mở, Nanh Trắng ngừng chạy. Có chuyện gì lại xảy ra? Nó chờ đợi và cửa lại được mở rộng hơn rồi khép lại khi người ta đẩy vào một con chó thật lớn. Nanh Trắng chưa từng trông thấy một con chó nào to như thế (đó là một loài chó xồm). Nhưng cả tấm vóc cũng như tướng mạo hung tợn của kẻ vừa xâm nhập không làm nó xúc động. Nanh Trắng chỉ thấy ở con chó lạ này là một vật không phải là gỗ, cũng không là sắt, mà nó có thể trút hết nỗi căm hờn. Nó bổ ngay vào tên mới xâm nhập và cắn rách cổ con kia bằng nanh sắc. Chó xồm lắc đầu, găm lên rồi xông vào tấn công Nanh Trắng. Nhưng Sói con lại tỏ ra rất mực khôn khéo. Nó chạy sang bên này lách sang bên kia, nhảy lùi về sau để tránh

những đòn tấn công, và nhanh như chớp nó nhảy xổ vào cắn phập nanh nhọn, hạ ngay địch thủ.

Phía ngoài hàng rào, người xem đều gào thét, vỗ tay cổ vũ tán thưởng. "Smit đẹp trai", trong cơn mê say vì thích thú, mắt không lúc nào bỏ sót những miếng võ đầm máu do Nanh Trắng biểu diễn. Ngay từ đầu, rõ ràng là chó xồm đã ở thế yếu. Con vật to xác này thiếu lanh lẹ, lại phản ứng quá chậm chạp. Cuối cùng phải lùi nó ra ngoài hàng rào, trong khi "Smit đẹp trai" thì lấy gậy quật Nanh Trắng để buộc nó phải lùi. Rồi người ta thanh toán với nhau bằng những đồng tiền kêu lèng xèng trong tay "Smit đẹp trai". Dần dần Nanh Trắng luôn đợi chờ các cuộc tụ họp như vậy quanh hàng rào, vì cảnh đó báo hiệu là sẽ có trận đấu, và đây là cách duy nhất để nó thử sức cùng trút nỗi căm hờn chứa chất trong lòng. Nó chỉ được tháo xích mỗi khi tên chủ thấy nên đưa đến giới thiệu với nó một địch thủ. "Smit đẹp trai" cũng không đánh giá quá đáng khả năng chiến đấu của Nanh Trắng, dù bao giờ nó cũng thắng trận. Có ngày nó đã thắng liên tiếp ba con chó. Một ngày khác, nó phải đương đầu với một con sói trưởng thành vừa rời khỏi rừng và được người ta đẩy vào hàng rào. Một lần nữa, nó phải đánh nhau với hai con chó cùng một lúc. Đó là cuộc chiến gay go nhất, cuối cùng nó vẫn giết được cả hai, nhưng bản thân nó còn sống sót được là một điều kỳ diệu.

Cuối năm, khi tuyết bắt đầu rơi, trên mặt sông đôi chỗ có băng trôi. "Smit đẹp trai" bèn đưa Nanh Trắng xuống tàu thủy ngược sông Yukon đi về phía thành phố Daoxon. Bây giờ nó đã nổi tiếng khắp vùng. Người ta gọi nó là "Con sói chiến đấu" và trên tàu, những người tò mò hầu như không

ngọt vầy kín cái cũi nhốt nó. Nó tức tối sữa vang hoặc nằm bình thản lạnh lùng ngăm họ với vẻ đầy căm tức. Nó căm thù họ không hiểu rõ vì sao, chỉ biết có hận thù và không ngọt thù hận. Cuộc sống đối với nó đã trở thành địa ngục. Nó sinh ra không phải để sống kiểu bị giam cầm, tù hãm, mà thông thường các con thú hoang dã đã phải chịu đựng khi rơi vào tay con người. Giờ đây, điều ấy lại là cuộc sống của nó. Kề qua người lại thường khinh khỉnh ngăm nhìn nó qua các thanh cũi, thậm chí còn chọc gậy qua giữa các thanh hoặc các khe sắt để trêu tức nó, rồi cùng phá lên cười.

Tiếp xúc với họ, nó càng tỏ ra hung dữ hơn so với bản chất vốn có. Thiên nhiên đã ban cho nó cái khả năng chịu đựng rất cao, nếu lâm vào trường hợp như nó thì có thể nhiều loại động vật khác hoặc chết hoặc mất hết dũng khí. Còn nó thì đã thích nghi được với cuộc sống mới, mặc dù vẫn giữ nguyên tâm trạng không chịu khuất phục. Rất có thể một ngày kia, tên đao phủ đội lốt quỷ sứ là "Smit đẹp trai" sẽ bẻ gãy ý chí chống đối của nó, nhưng giờ đây chưa có gì tỏ ra là hắn có thể đạt được. Nếu một con quỷ dữ đã nhập vào "Smit đẹp trai", thì một con quỷ dữ khác cũng đã nhập vào Nanh Trắng, và hai con quỷ đó luôn luôn đối kháng nhau. Trước đây Nanh Trắng thường dù khôn ngoan để chịu khuất phục, chịu quỳ gối trước một con người biết sử dụng gậy gộc. Còn bây giờ thì khác hẳn, hễ nhìn thấy "Smit đẹp trai" là nó đã lên cơn cuồng dại. Khi hai bên đến gần nhau, về phần "Smit đẹp trai" thì để đánh đập tới tấp nhằm đẩy lùi con vật, còn về phần Nanh Trắng thì không ngừng sủa và nhe răng. "Smit đẹp trai" cứ việc đánh phủ phàng hơn nhằm buộc nó im nhưng nó vẫn

tiếp tục găm sũa. Ngay cả đến lúc chán tay, "Smit đẹp trai" đành bỏ đi, thì tiếng sũa đe dọa của nó vẫn đuổi theo hơn hoặc có khi quá điên khùng Nanh Trắng rú lên đầy hận thù và nhẩy xổ vào những thanh sắt của chiếc cũi.

Tàu thủy đến Daoxon, Nanh Trắng được đưa lên bộ, nhưng vẫn bị giam trong cũi. Lại có những tay tò mò mới chạy đến vây quanh chiếc cũi. Cuộc trưng bày "Con sói chiến đấu" lôi cuốn khá nhiều người xem, mỗi khán giả muốn được xem nó phải trả năm mươi xu, bằng vàng cốm. Không lúc nào nó được yên, chỉ vừa đặt mình xuống ngủ là lại có một chiếc gậy nhọn chọc vào bắt nó phải tỉnh dậy - "phải chiều khán giả chứ", ai lại chịu mất tiền toi! Để cuộc biểu diễn thêm phần hấp dẫn, "Smit đẹp trai" gần như luôn luôn khuấy động sự tức giận của nó. Nó sống trong một bầu không khí hoàn toàn đáng kinh tởm. Người ta coi nó như một con thú dữ kinh khủng nhất. Thái độ của những kẻ đứng nhìn nó qua các thanh cũi lại càng làm nó thêm hung dữ. Chẳng khác gì dầu vào lửa, chính bọn họ đã nung nấu lòng điên cuồng muốn báo thù của nó. Cuối cùng, sự khao khát trả thù của môi trường chung quanh lại nhào nặn trở lại bản thân Nanh Trắng.

Ngoài những cuộc biểu diễn, Nanh Trắng còn trở thành một đầu thú nhà nghề. Đôi khi người ta có thể tổ chức cuộc đấu giữa Nanh Trắng với một con vật khác, lúc đó Nanh Trắng được đưa vào rừng và tháo khỏi cũi, chỗ này cách thành phố khá xa. Việc chuẩn bị cuộc đấu thường bắt đầu tiến hành vào buổi tối để tránh những con mắt dòm ngó của đội cảnh sát quân kỳ trong vùng. Sau vài giờ chờ đợi, khi mặt trời bắt đầu mọc, người ta đưa đầu thú của nó tới, khán giả tập nập

kéo đến, các cuộc gặp gỡ đó diễn ra khá đều đặn. Những con chó đưa tới đấu với Nanh Trắng thuộc đủ cỡ và đủ các nòi. Vùng này là vùng bán khai, dân cư hầy còn lạc hậu, và các cuộc đấu giữa chúng thường là những trận đấu một mất một còn.

Tất nhiên con bị đo ván bao giờ cũng là những đối thủ của Nanh Trắng, còn nó thì vẫn tiếp tục tồn tại, không bao giờ chịu thua. Ngày xưa, khi chỉ có một mình đương đầu với Liplip và cả bảy chó con, nó đã được rèn luyện khá thuần thục. Cách bám chặt mặt đất một cách vững chắc là điều chủ yếu của nó, chưa hề có một địch thủ nào chạm được vào vai và hích nó ngã lăn ra được. Lũ chó vùng Mackenzi, chó Eskimô hay Malemit, hết thảy đều bất lực không thể vật đổ được nó. Nanh Trắng nổi tiếng là không bao giờ bị trượt chân. Nhiều lần, người xem mong chờ được thấy nó chao đảo, nhưng bao giờ họ cũng thất vọng.

Một đặc tính khác nữa của Nanh Trắng là sự nhanh nhẹn. Các đối thủ đều bị ngỡ ngàng vì chưa từng gặp một con vật nào có những động tác mau lẹ như thế. Ngoài ra cách tấn công tức thời của nó bao giờ cũng mang tính chớp nhoáng. Con chó bình thường còn đang ở dạng khơi mào chung chung tức là găm sủa, xù lông - thì đã bị Nanh Trắng xô tới quyết định ngay số phận. Động tác này xảy ra nhiều lần quá đến nỗi người ta đặt lệ là không được thả Nanh Trắng ra trước khi đối thủ của nó kịp chuẩn bị xong các thủ tục khơi mào, hoặc đã tấn công trước...

Kinh nghiệm của Nanh Trắng về chiến đấu luôn vượt hẳn tất cả các con chó khác được đưa đến đánh nhau với nó.

Tấn công và phòng ngự đối với nó không có gì bí mật hay khó khăn cả. Kỹ thuật của nó hoàn hảo đến mức không cần phải cải thiện thêm gì nữa.

Cùng với thời gian, ngày càng khó tìm đối thủ xứng đáng với nó. "Smit đẹp trai" đành phải cho nó đánh nhau với các con sói khác mà hần lũng kiếm được. Những người da đỏ đã đánh bẫy được sói và đem bán cho hần. Những cuộc gặp gỡ giữa Nanh Trắng và một con sói bao giờ cũng thu hút nhiều người xem. Một hôm, người ta đưa đến trường đấu một con linh miêu cái lớn. Lần này, cuộc đấu hết sức quyết liệt, vì mức độ nhanh nhẹn tính hung dữ của linh miêu không thua gì nó, và trong khi Nanh Trắng chỉ có nanh là vũ khí thì con linh miêu kia còn có thêm miếng võ vuốt sắc nhọn và rất hiểm độc.

Sau trận đấu đẹp mắt này, thì không còn đấu thủ nào có tầm cỡ xứng đáng với Nanh Trắng nữa. Nó chỉ còn được dùng làm vật đem đi phô trương. Đến mùa xuân, một gã chủ sông tên là Tim Kinan đã đến vùng này. Hần đem theo một con chó xù, lần đầu tiên thấy xuất hiện Ở Klondmiko. Tất nhiên, sẽ phải diễn ra một trận đấu tay đôi giữa con này với Nanh Trắng. Do đó, suốt một tuần liền, trong khắp thành phố người ta chỉ bàn về cuộc gặp gỡ sắp đến giữa hai con vật ấy.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI TÂM

SỰ GHÌ CHẶT ĐẾN CHẾT

"Smit đẹp trai" cỡi dây trời ở cổ Nanh Trắng và lùi lại một bước.

Lần thứ nhất trong đời, Nanh Trắng không lao ngay vào kẻ địch để tấn công. Nó dừng lại, chúc tai về phía trước, cánh giác và tò mò quan sát con vật kỳ dị đang đứng trước mặt. Trước đây, nó chưa bao giờ trông thấy một loại chó lạ như thế. Tim Kinan đẩy con chó xù và nói nhỏ "đánh đi". Con vật ngênh ngang tiến vào giữa bãi đấu, thân nặng nề, to sụ và chân thấp. Nó dừng lại và liếc nhìn Nanh Trắng.

Trong đám người xem có tiếng kêu: "Đánh đi, Cherokee! Tấn công đi! Nuốt chửng nó đi!".

Nhưng Cherokee không vội gì bước vào cuộc chiến ngay. Nó quay đầu về phía những người đang la và nheo mắt, vẫy đuôi tỏ vẻ thích thú. Nó chẳng có vẻ hiếu chiến, không phải vì sợ mà là vì thờ ơ. Hơn nữa, con vật địch thủ phía trước nó thuộc một loại khác hẳn với các loại chó thông thường đã từng độ sức với nó. Nó không có vẻ gì là muốn đánh nhau với Nanh Trắng và hình như chờ người ta dẫn đến cho nó một đối thủ thực sự.

Tim Kinan tiến vào bãi đấu, bắt đầu vuốt ngược lông ở hai vai Cherokee và nhẹ nhàng đẩy nó về phía trước. Hành động đó có hiệu quả lập tức. Cherokee bắt đầu găm gù khe khẽ, rồi tăng dần theo nhịp độ nhanh của các ngón tay của chủ.

Còn Nanh Trắng cũng không đứng yên, không tỏ ra xúc động. Nó xù lông cổ. Tim Kinan đẩy Cherokee một lần nữa rồi ra khỏi bãi. Lúc đó con chó xù đã tự ý tiến lên, bước những bước chân vòng kiềng. Bất ngờ Nanh Trắng tấn công tức thì. Người xem kêu lên, thán phục và hồi hộp. Với động tác nhẹ nhàng như một con mèo, Nanh Trắng đã vượt khoảng cách giữa nó và đối thủ nhanh như chớp, cắm chiếc nanh vào kẻ địch rồi cũng vụt nhảy ra xa.

Chó xù bị cắn vào sau tai, máu chảy đầm đìa trên cổ dây sù của nó, như thể không để ý đến vết thương, không thềm kêu, mà cứ tiến về phía Nanh Trắng. Quyết định của nó, cũng như độ bất ngờ của Nanh Trắng làm cho người xem sôi sục, và ý thức về bề phái ở nơi họ càng tăng thêm. Các cuộc cá độ mới lại được ngã giá và người ta nâng thêm tiền thách. Quá trình tương tự được lặp đi lặp lại nhiều lần. Nanh Trắng tấn công nhanh rồi rút lui toàn vẹn, còn địch thủ thì không quá vội vã, bình tĩnh đuổi theo, như có thừa thì giờ để tiến hành công việc mà nó tin là ăn chắc.

Hầu như không có gì làm cho chó xù sao lãng mục tiêu đã định sẵn và thái độ đó đã khiến Nanh Trắng nghi ngại. Chưa lần nào nó gặp phải một loại chó kỳ lạ như vậy. Con này không có bộ lông rậm che thân như các con chó khác. Da nó mịn màng dễ chảy máu. Răng Nanh Trắng có thể cắm phập vào mình nó dễ dàng hầu như nó không có cách gì bảo

vệ cả. Trái hẳn với các địch thủ trước đây của Nanh Trắng, nó không hề kêu đau, trừ tiếng gầm gừ gừ như nghệt tắc, nó cứ lặng yên cho cắn, nhưng không vì vậy mà ngừng đuổi theo Nanh Trắng.

Tuy nhiên Cherokee cũng đã bắt đầu ngần ngại. Nó chưa từng đánh nhau với một con chó nào khó bắt giữ như kỳ này. Thông thường, hai đối thủ tìm cách đấu trực diện, còn con chó kỳ lạ này thì cứ nhảy nhót quay cuồng liên tục. Nanh nó vừa cắn thì lập tức nó đã thoát khỏi tầm bắt của đối thủ.

Nanh Trắng không tài nào cắn trúng điểm yếu ở dưới họng con chó xù. Cổ con này quá ngắn, hơn nữa hàm nó là khối bạnh nhô ra, nên luôn luôn chống đỡ có hiệu quả. Nanh Trắng tiếp tục xen các miếng cắn hiểm hóc giữa các đợt nhảy bóng. Do đó thương tích của Cherokee ngày càng nhiều. Đầu và cổ nó đầm đìa máu, nhưng không chút tỏ ra mệt mỏi, nó vẫn điềm nhiên đuổi theo Nanh Trắng, khi đó hầu như chưa hề hấn gì. Chỉ có một lần Cherokee bỗng dừng lại, hơi ngơ ngác, rồi nháy mắt về phía người xem và quay chiếc đuôi cụt ngắn để chứng tỏ là nó vẫn còn nghị lực.

Cũng trong giây phút ấy, Nanh Trắng lại chồm lên đối thủ để rồi lần nhảy sang một bên, sau khi đã xé thêm chiếc tai rách của chó xù. Cherokee lúc này đã có vẻ tức giận, nó lại đuổi theo, quay mình bên trong vòng tròn mà Nanh Trắng đang vạch. Vừa chạy, nó vừa rình chờ thời điểm thuận lợi nhất để thử đến gần nhằm cắn nanh vào cổ kẻ địch. Chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi là nó có thể cắn trúng và tiếng hoan hô nhiệt liệt đón chào động tác mau lẹ như làm trò

xiếc ấy. Nhờ các thủ thuật quay trở đột ngột, Nanh Trắng đã thoát được miếng cắn hiểm.

Thời gian trôi qua, Nanh Trắng tiếp tục tấn công và chống đỡ, theo kiểu nhảy nhót, lần nào cũng ghi được bàn thắng. Tuy nhiên, Cherokee vẫn âm thầm ương ngạnh, tiếp tục đuổi theo. Sớm hay muộn rồi nó cũng đạt mục tiêu, bắt được đối thủ và quyết thắng. Trong khi chờ đợi, nó cố chịu được những miếng đòn của đối thủ. Hai tai thành hai cục thịt lỏng thòng đầm máu, môi rách nhiều chỗ, cổ và hai vai đều bị thương máu chảy ròng ròng, nó vẫn lặng lẽ chịu đựng các cú tấn công chớp nhoáng không thể lường trước cũng như không thể tránh né được.

Đã nhiều lần Nanh Trắng cố thử lật ngã Cherokee, nhưng vì chênh lệch về tầm vóc nên thủ thuật đó khó đạt. Chó xù béo nịch, chân lại ngắn quá. Nanh Trắng một lần nữa thử lại một keo nhưng vẫn vô hiệu. Trong một dịp quay trở mình đột ngột, đã tưởng gặp vận may nó lừa lúc Cherokee quay đầu để chạy vòng chậm lại, bèn cắn chặt kẻ địch. Vì nhắm cần vào Cherokee, thấp hơn vai nó nhiều, nó đã tự hại trong lúc lấy đà quá mạnh, nên chồm qua thân chó xù. Lần đầu tiên trong cả quá trình chiến đấu của đời nó, Nanh Trắng bị mất thế vững vàng. Nó bị lão đảo và lẽ ra đã ngã chống vó trên mặt đất. Nhưng nhờ sự mềm dẻo tuyệt diệu như một con mèo, nó đã quay mình ngay trên không để ngã chân xuống trước nhưng vẫn bị ngã nghiêng một cách nặng nề, và trong khi đang vịn mình để đứng dậy thì răng của Cherokee đã cắm phập vào họng nó. Miếng cắn chưa đúng chỗ lắm. Cherokee cắn hơi quá thấp về phía ngực nhưng không chịu nhả ra. Nanh Trắng lồng lộn.

gắng hất cái cơ thể ketchup xù cứ gắn chặt vào thân nó, cố gỡ cái khối nặng làm vướng các động tác của nó, làm nó mất tự do hoạt động. Nó cảm giác như bị mắc bẫy. Nó khao khát muốn sống, bỗng như điên cuồng.

Để tự bỏ cái khối nặng hai mươi lăm kilô cứ lủng lảng bám vào cổ nó, nó bèn quay rẽ sang bên này, ngoẹo sang bên kia, chạy tứ phía. Con chó xù cứ bám chặt lấy mỗi. Đôi khi chó xù cũng đứng lên được, mặt đối mặt với kẻ địch, nhưng ngay sau đó nó lại bị mất thăng bằng, bị Nanh Trắng lôi theo với động tác quay vòng cuồng loạn của con sói. Cherokee cẩn trọng nhất là phải giữ thật chắc, nó run lên vì vui thích. Những lúc đó nó nhắm mắt và cứ để mặc cho Nanh Trắng lôi kéo tùy thích, hết chỗ này sang chỗ khác, thản nhiên trước những thương tích đau đớn mà nó phải chịu. Chỉ có một điều quan trọng nhất là quyết không chịu nhả mồi.

Nanh Trắng chỉ dừng lại khi sức lực đã mệt mỏi. Nó hoàn toàn hốt hoảng và không hiểu gì về sự việc đang xảy ra. Chưa bao giờ trong cuộc đời đầy sóng gió của nó, lại mắc vào hoàn cảnh hiểm nghèo như lúc bấy giờ. Cherokee xử sự khác hẳn các con chó nó thường gặp vì những con này chỉ biết có cắn, tấn công và rút lui. Để lấy lại sức lực, Nanh Trắng nằm nghiêng về một bên. Răng vẫn cắn chặt vào cổ kẻ địch, Cherokee gắng lật đổ nó hoàn toàn. Nanh Trắng cố cưỡng lại, nhưng nó cảm thấy hai chiếc hàm đang siết chặt lấy da thịt nó chuyển chỗ bằng kiểu nhảy dần để tiến cao hơn về phía họng. Kỹ xảo của chó xù là bằng bất cứ giá nào cũng không nhả và nếu có thể, thì siết chặt hơn. Dịp đó có thể xảy đến, ấy là khi

Nanh Trắng dừng lại yên lặng một lúc, còn nếu Nanh Trắng lỏng lẻo thì Cherokee chỉ giữ chặt lấy nó.

Cái gáy dày to bè của chó xù là chỗ duy nhất trên mình nó còn có thể để cho Sói non cắn nanh. Nanh Trắng cũng gắng cắn được nanh vào chỗ cổ nối liền với vai, nhưng hàm nó không quen kiểu nghiền nhay trong lúc đang chiến đấu, nên nó chỉ có thể xé nát từng đợt một, phần thịt béo núc ở cổ kẻ địch. Lúc ấy, vị trí của hai con vật đã có thay đổi. Vẫn mắc chặt răng vào họng Nanh Trắng, Cherokee đã vật ngã được Nanh Trắng nằm chống vó và đè lên nó toàn bộ trọng lượng của mình. Nanh Trắng co phần sau thân và bắt đầu cào xé bụng chó xù bằng móng chân như kiểu mèo, rất có thể nó sẽ rạch bụng Cherokee, nếu con này không nhanh mà quay mình quanh bộ hàm vẫn cắn chặt lấy cổ địch thủ.

Không còn cách gì gỡ bỏ chúng được. Cũng nhẩn tâm như số phận, hai chiếc hàm đó vẫn tiếp tục leo dần lên tĩnh mạch cổ. Chỉ nhờ có lớp da mềm nhũn ở cổ và bộ lông sẫm bao phủ phần đó mà Nanh Trắng còn kéo dài được giờ phút tận số. Lớp da mềm và đầy lông đó đã cản trở bước tiến của răng Cherokee và chất đầy mỡ con chó xù thành một nắm lớn. Dần dần Cherokee lấn thêm họng làm cho Nanh Trắng càng thêm nghẹt thở, hơi thở của nó mỗi lúc một khó khăn thêm.

Cuộc chiến sắp kết thúc. Bốn người đánh cá về phía Cherokee đã reo hò âm ỉ và đề nghị những thách thức mới với giá thấp; còn những người đặt cá về phía Nanh Trắng thì nản chí và không dám nhận thách 10 ăn 1 hoặc ngay cả 20 ăn 1. Tuy vậy, vẫn có một bàn tay liều lĩnh đã nhận cuộc 50 ăn 1.

Đó là Smit đẹp trai". Hấn bước vào vòng đấu, chỉ tay về phía Nanh Trắng, vẻ mặt ngạo nghễ khinh thường, rồi cười oang oang. Hậu quả đã đến ngay tức khắc. Sự điên cuồng lại xâm chiếm tâm thần Nanh Trắng, làm cho nó lấy lại được sức mạnh để vùng lên. Nó lại quay tròn trên bãi đấu, kéo theo trọng lượng 25 ký của chó xù cứ lũng lảng bám lấy cổ nó. Nhưng chẳng mấy chốc, sự tức giận của nó chuyển thành nỗi hoảng sợ. Trí tuệ của nó nhường bước cho lòng ham sống, nên nó không còn suy nghĩ gì nữa. Để thoát khỏi sự bóp nghẹt của thần chết, nó lại quay, lại chạy vòng, lao đảo, ngã rồi lại đứng lên, có khi chỉ đứng bằng chân sau rồi gắng sức nâng toàn bộ thân hình của kẻ địch lên khỏi mặt đất. Nó điên cuồng một cách vô vọng để cố cứu lấy sự sống.

Cuối cùng, kiệt sức, nó ngã chống kênh và chó xù đã lợi dụng ngay hoàn cảnh thuận lợi đó để xiết chặt hơn nữa hai hàm răng của nó và làm cho đường hô hấp của Nanh Trắng thêm nguy ngập. Những tràng vỗ tay nổ ran kèm theo nhịp cổ vũ "Cheroki! Cheroki!". Chó xù đáp lại bằng cách vẫy đuôi mạnh hơn, nhưng những tiếng kêu tán thưởng đó không làm cho nó lơ là đi chút nào. Không có liên quan đồng cảm nào giữa mẩu đuôi và đôi hàm nặng trịch của nó. Đuôi cứ việc vẫy, còn hàm thì vẫn không hề nới lỏng.

Đúng lúc đó, một sự việc xảy ra làm đám người xem bớt chú ý vào bãi đấu trong giây lát. Người ta thấy tiếng chuông buộc cổ chó, và tiếng kêu của một người lái xe trượt. Trừ "Smit đẹp trai" vẫn không rời mắt khỏi Nanh Trắng, còn mọi người đều đổ dồn về phía những người đang tiến đến, sợ cảnh sát tới. Chiếc xe lao tới từ phía đối diện với đống, hai

người ngồi trên xe có vẻ vừa đi thăm dò địa chất về. Thấy đám đông, họ ra lệnh cho chó dừng lại và đến gần tìm hiểu lý do của sự tụ tập đông người này. Người dẫn đàn chó để râu mép, còn người kia, dáng to lớn, còn trẻ, râu cạo nhẵn thín, bộ mặt tươi tắn do xe chạy nhanh qua bầu không khí lạnh gây nên.

Lúc đó, Nanh Trắng gần như không còn chống cự được nữa, thỉnh thoảng chỉ còn giẫy lên, không chủ động. Lượng không khí hít vào phổi nó cứ bớt dần. Tĩnh mạch lớn ở cổ nó lẽ ra bị nhay đứt từ lâu, cho dù có túm lông rậm, nếu ngay lúc đầu chó xù đã cắn trúng hơn. Nhưng chính sự siết dần của đôi hàm dọc cổ Nanh Trắng đã làm chậm việc nhay đứt mạch máu đó và nắm da đầy lông ních chặt miệng Cherokee đã phần nào cản trở tác dụng các nanh sắc của nó.

Trong lúc ấy, bị điên khùng tột điểm đến mức có thể giết chó không thương tiếc, tên "Smit đẹp trai" đã không giữ được đầu óc tỉnh táo nữa. Hắn nhìn thấy đầu mắt Nanh Trắng đã bắt đầu mờ đục, hắn hiểu rõ là thế trận dứt khoát không gỡ được nữa nên hắn mất hẳn lương tri, bèn nhảy xổ vào Nanh Trắng và đá nó một cách man rợ. Có những tiếng phản đối và tiếng còi nổi lên, nhưng không ai vào can thiệp. Hệt như một tên hung thủ, "Smit đẹp trai" vẫn tiếp tục đánh Nanh Trắng. Bỗng trong đám người xem lại nhón nháo. Một chàng trai to lớn, gạt mạnh mọi người sang hai bên, và bất cần lịch sự, tiến vào bãi đấu. Đúng lúc anh vừa đến giữa bãi đấu thì "Smit đẹp trai" đang giơ một chân sắp lại đá thêm. Liền đó, người trẻ tuổi to lớn đâm cật lực vào giữa mặt hắn. "Smit đẹp trai" gần như bị hất bổng khỏi mặt đất, toàn thân như bốc lên không

khí rồi lộn ngược xuống đất và nằm bẹp trên mặt tuyết cứng. Người mới đến quay về phía những người xem và nói lớn:

- Bọn hèn nhát! Bầy hung đồ!

Sự phản nộ của anh ta rõ ràng là đầy thiện ý, đôi mắt xám ánh kim của anh như tóe lửa về phía đám đông, "Smit đẹp trai" đứng dậy và đi về phía anh ta, thở hổn hển về lo lắng. Anh chàng trẻ tuổi to lớn chưa biết hấn hèn nhát nên hiểu lầm là "Smit đẹp trai" muốn đánh nhau, lại dám ngay hấn một cú nữa mạnh hơn và quát "đồ thô bạo". "Smit đẹp trai" lại ngã chổng kênh trên mặt tuyết trắng, đành nằm bẹp không dám gượng dậy nữa. Hấn tự nghĩ là nằm như thế còn an toàn hơn là ngồi dậy.

- Này, Mát, lại đây giúp tôi! - Người trẻ tuổi cao lớn nói với anh lái xe cũng vừa theo anh vào bãi đấu.

Hai người bèn cúi vào hai con vật đang bám chặt lấy nhau. Mát đỡ Nanh Trắng, sẵn sàng kéo nó ra khi Cherokee không chịu nhả. Còn người trẻ tuổi thì lấy tay cố mở miệng chó xù nhưng không được. Anh muốn đẩy, kéo, vặn đến thế nào đi nữa vẫn không có kết quả. Giữa hai đợt cố gắng hết sức, anh lại chửi "đồ hung bạo".

Đám đông lại bắt đầu náo động, vài người còn bực mình phản đối rằng họ bị mất cả hứng thú. Dừng tay một chút, chàng trai cao lớn ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào họ với đôi mắt tóe lửa, khiến họ phải câm bặt.

- Đồ hung hãn - anh chửi lần nữa rồi lại ra sức gõ.

- Thừa ông, không nên gắng sức thêm vô ích, ông Scôt ạ
- Mát nói, - ông không thể nào gỡ chúng ra thêm được nếu ông làm như vậy.

Họ bèn ngừng và đứng nhìn hai con vật vẫn cứ thít chặt lấy nhau.

- Nó chưa mất máu nhiều lắm đâu - Mát nói.

- Nhưng nó có thể chết bất kỳ giây phút nào - Scôt đáp -
Nhìn đây này! Con xù lại cắn chặt hơn.

Sự sốt ruột và nỗi băn khoăn lo lắng cho số phận của Nanh Trắng ở người trẻ tuổi mỗi lúc một tăng. Lấy hết sức, anh đánh vào đầu Cherokee, đánh mạnh nhiều lần, nhưng con chó xù vẫn không nhả. Nó chỉ vẫy mẩu đuôi để tỏ ra là nó hiểu tại sao bị đánh, nhưng cũng tỏ vẻ là nó có quyền giữ chặt lấy kẻ địch.

- Không ai đến giúp chúng tôi à. - Scôt nói và quay về phía đám đông, nhưng không một ai ra. Người xem đứng nguyên tại chỗ tán thưởng một cách ngạo nghễ và kẻ khuyển câu này, người góp ý câu kia một cách hão huyền.

- Ông cần phải có một đòn bẫy! - Mát gợi ý.

Chàng trai trẻ thọc tay vào bao buộc ở dây lưng và rút ra khẩu súng lục. Anh gắng nhét nòng súng vào giữa hai hàm chó xù, nẩy mạnh đến nỗi mọi người đều nghe tiếng tiếng thép cọ vào răng kêu ken két. Hai người quỳ gối, cúi đầu về phía hai con chó, cùng tập trung sức lực. Bỗng Tim Kinan, bước những bước dài tiến vào đấu trường. Hắn dừng lại gần Scôt, đặt tay lên vai anh và nói giọng đe dọa:

- Anh chàng lạ mặt kia, liệu chừng làm gãy răng nó là không xong đâu!

- Thế thì tôi sẽ bẻ gãy cổ nó - Scot trả lời vẫn tiếp tục thọc nòng súng lục vào giữa nanh Cherokee.

- Tôi báo trước rồi đó, cứ liệu, đừng có đánh gãy răng nó, - tên gá bạc nhắc lại, giọng đe dọa mạnh hơn.

Nhưng cách hăm dọa của hắn không có hiệu quả nào hết. Scot vẫn tiếp tục cách gỡ của mình. Tuy nhiên anh bỗng đưa mắt nhìn Tim Kinan, lạnh lùng hỏi:

- Chó của anh à?

- Phải - Tên này âm ừ trả lời.

- Thế thì vào mà bảo nó nhả ra.

- Này anh lạ mặt - hắn bực bội nói, - tôi không thể bảo được đâu?

- Nếu thế thì anh hãy ra khỏi đây, để yên cho tôi làm lấy.

Tim Kinan vẫn đứng im, nhưng Scot cũng không buồn để ý đến hắn nữa. Anh đã đưa được nòng súng vào bên này hàm và cố đẩy nó qua bên kia. Khi đã làm được việc đó, anh dùng nòng súng làm đòn bẩy, nhẹ nhàng gỡ dần rất thận trọng tách hai hàm răng của Cherokee, cùng lúc Mát cũng cố gỡ phần họng bị xé nát của Nanh Trắng ra.

- Chuẩn bị mà nhận lấy chó của anh đi - Scot ra lệnh cho tên chủ Cherokee, giọng đanh thép.

Tim Kinan cúi xuống không đáp và nắm mạnh lấy Cherokee.

- Hãy liệu hồn? Scôt đe dọa hấn, đồng thời cân nhắc khẩu súng trong tay.

Hai con vật đã được gỡ xa nhau, nhưng con Cherokee vẫn còn lồng lộn rất hung hăng.

- Lôi nó đi đi, - chàng trai trẻ ra lệnh. Tim Kinan đành kéo Cherokee khỏi bãi và lẩn vào đám đông. Đã mấy lần Nanh Trắng gắng gượng đứng dậy, nhưng đều không được. Lần nữa, nó đã cố đứng lên, nhưng không còn đủ sức lại ngã khụy, thân thể mềm nhũn trên mặt đất phủ tuyết. Đôi mắt lim dim dường như sắp đục hấn, lưỡi thè ra sưng vù và giập nát giữa hai hàm hé mở. Chỉ chút nữa thôi là nó đã bị siết cổ hoàn toàn. Mát xem xét nó.

- Nó không còn mấy hy vọng, - anh nói, - nhưng còn thờ.

"Smit đẹp trai", lúc đó đã đứng dậy, cũng mon men đến nhìn Nanh Trắng.

- Này Mát, một con chó kéo xe trượt loại tốt đáng giá bao nhiêu? Scôt hỏi.

Người lái xe vẫn cúi xuống Nanh Trắng, nhắm tính một lúc:

- Ba trăm đôla, - anh trả lời.

- Thế một con đang ở tình trạng tàn tạ như thế này thì đáng bao nhiêu?

- Khoảng nửa tiền.

Scôt bèn quay lại "Smit đẹp trai":

- Đã nghe thấy chưa ông hung bạo. Ta lấy lại con chó của anh và trả cho anh một trăm năm mươi đôla.

Anh mở ví và đếm tiền.

"Smit đẹp trai" chấp hai tay ra phía lưng từ chối không nhận số tiền chàng trai trẻ vừa chìa ra cho hắn.

- Tôi không phải là người bán chó, - hắn nói.

-Ồ! Có? Anh sẽ bán, - Scôt nhấn mạnh, - vì ta là người mua. Tiền đây, con chó thuộc về ta.

"Smit đẹp trai", hai tay vẫn chấp sau lưng, lùi một bước.

Scôt bước mạnh về phía hắn, giơ đấm định đánh. "Smit đẹp trai" dúi người lại để tránh.

- Tôi có quyền không bán, - hắn nói lẽ nhè.

- Anh đã mất quyền rồi, con chó không còn là của anh nữa. Anh có định cầm tiền không hoặc buộc ta phải đánh nữa.

- Thôi được - tên hèn nhát vội vàng nhận lấy, - tôi bằng lòng nhận tiền, nhưng tôi vẫn phản đối, hắn nói thêm: Con chó này là một mỏ vàng. Thế là tôi đã bị ăn cắp Người nào cũng có quyền riêng!

- Đúng! Scôt vừa đáp, vừa trả hắn tiền. - Người nào cũng có quyền, nhưng anh không còn là một người nữa, mà là một tên súc sinh.

- Hãy đợi đến lúc tôi về đến Daoxon, tôi sẽ kiện ông tại tòa. - "Smit đẹp trai" đe dọa.

- Liệu mà giữ mồm, nếu không khi về đến Daoxon ta sẽ tìm cách đuổi anh ra khỏi thành phố. Anh đã nghe rõ chưa?

Smit đáp lại bằng tiếng lí nhí.

- Anh đã hiểu chưa? - Scot nhắc lại, giọng trở nên danh thép.

- Vâng - tên "đẹp trai" vừa lảm nhảm vừa lùi.

- Vâng với ai?

- Vâng thưa ông - tên này ảm ừ trả lời.

- Hãy cẩn thận? Hắn sắp cắn đấy! - Một người nào đó thốt ra và nhiều tiếng cười vang lên.

Scot quay lưng và giúp bạn anh đang săn sóc Nanh Trắng.

Một số người xem đã giải tán, số khác thì tụ tập thành từng nhóm nhỏ và trò chuyện vui đùa dạo chơi. Tim Kinan cũng nhập vào một nhóm.

- Tên mồm lớn này là ai thế nhà - hắn hỏi?

- Vidon Scot, - có người đáp lại.

- Thế Vidon Scot là ai? - Tên gá bạc lại hỏi.

- Ô! Một kỹ sư mỏ. Tay ấy quen biết rộng. Nếu anh không muốn bị lôi thôi thì khuyên anh đừng dây vào. Hắn quen biết bọn tai to mặt lớn, lão ủy viên quản lý mỏ là bạn thân của hắn đấy.

- Tôi cũng ngờ ngay hắn là tay cứng cựa - Tim Kinan nói - vì thế tôi đã rút lui ngay từ đầu.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI CHÍN

KẺ BẮT KHUẤT

- Không hy vọng gì nữa, - Vidon Scôt thất vọng nói.

Ngồi ở ngưỡng cửa lều gỗ anh nhìn bạn anh điều khiển chó kéo xe. Anh này cũng nhún vai tán thành ý kiến của chàng trai.

Cả hai người ngắm Nanh Trắng đang giằng căng dây xích, xù lông, sủa dữ dội và tìm cách xỏ vào đám đông chó kéo xe. Bọn này biết rằng cần phải để Nanh Trắng yên, chúng nằm cách xa nó và tỏ vẻ không để ý đến nó chút nào. Vả lại, cũng cần phải nói là chúng đã được Mát ra lệnh bắt phải yên, tay anh cầm sẵn gậy để trừng phạt con nào trái lệnh.

- Nó là một con sói, không có cách nào thuần hóa được đâu - Vidon Scôt tuyên bố.

- Ô! Tôi không biết gì hết, - Mát trả lời, - hẳn cũng có một phần chó trong nó, dù ông nghĩ thế nào, tôi vẫn tin chắc một điều... Anh ta lắc đầu nhìn về phía núi Da Hươu, tỏ vẻ hiểu rõ vấn đề.

- Nếu vậy thì nên thi thố các hiểu biết của anh ra Scôt nói tỏ vẻ suốt ruột, sau khi chờ một lát - Cái gì thế?

Anh chàng hướng dẫn chó quay ngón tay cái về phía Nanh Trắng.

- Sói hay chó cũng vậy thôi, con này đã được thuần hóa.

- Không!

- Tôi thưa với ông là chắc chắn thế mà và nó đã từng mang yên cương. - Ông hãy xem đây này, còn thấy dấu vết ở ngực nó.

- Anh nói đúng. Mát ạ. Nó đã từng là chó kéo xe trượt trước khi rơi vào tay tên "Smit đẹp trai"..

- Và tôi nghĩ là tại sao nó lại không trở thành một con chó kéo xe?

- Anh nghĩ thế thực đấy à? - Scôt hỏi dồn dập. Nhưng sau lại lắc đầu chán nản.

- Nó thuộc chúng ta đã mười lăm hôm nay thế mà nó càng man rợ hơn.

- Ông hãy để cho nó tùy theo vận may, - Mát gợi ý, - ông hãy thả nó một lúc.

Scôt nhìn Mát tỏ vẻ tin lắm.

- Vâng, tôi biết, - Mát tiếp, - nó không chịu để ai đến gần, nhưng ông hãy cầm gậy thử xem.

- Anh hãy thử xem.

Anh hướng dẫn chó cầm một chiếc gậy tiến về chỗ xích con vật. Chẳng khác gì con sư tử bị nhốt trong cũi, dấn mắt

theo dõi chiếc roi của người dạy thú, Nanh Trắng càng chăm chăm nhìn chiếc gậy.

- Ông thấy phản ứng của nó rõ chưa, - Mát nói. - Đó là một dấu hiệu tốt. Nó không ngu dại lắm đâu và sẽ không tấn công tôi khi nào tôi còn cầm gậy trong tay. - Không phải là nó thiếu suy nghĩ.

Bàn tay kia của Mát tiến sát cổ Nanh Trắng, nó bèn xù lông, găm gừ và nằm xuống. Tuy vẫn để mắt nhìn bàn tay đó, nó không bỏ qua việc theo dõi bàn tay kia cầm lăm lăm chiếc gậy trên đầu nó. Mát cởi dây xích và lui về phía sau.

Nanh Trắng không thể ngờ là nó lại được trả tự do. Hàng nhiều tháng liền nó thuộc sở hữu của suốt đẹp trai", không lúc nào nó được tự do. Người ta chỉ cởi xích cho nó để đưa đi tấn công. Khi cuộc đấu kết thúc, nó lại bị xích.

Hành động mới lạ này của các vị thần có ý nghĩa gì đây? Chắc hẳn họ sắp lại một lần nữa, chơi cho nó một vở điên đảo quỷ quyệt gì chăng. Nó bước chậm chạp, thận trọng, sẵn sàng chờ đợi một sự tấn công bất ngờ vào bất cứ lúc nào. Sự việc xảy ra thực rất lạ lùng. Nó cẩn thận đứng xa các vị thần đang quan sát nó và vẫn luôn luôn giữ mình, đi về phía góc lều. Không có gì xảy ra cả. Nó thực sự bối rối và quay trở lại, khi chỉ còn cách hai người vài mét, nó bèn đứng dậy và nhìn họ chăm chăm.

- Liệu nó có chuẩn mắt không? - Vị chủ mới của nó hỏi.

- Thì cũng phải liếc thử xem, - Mát vừa nói vừa nhún vai. - Theo cách đó, người ta sẽ biết rõ sự tình ra sao.

- Con vật tội nghiệp - Scôt thì thầm thương hại. - Nó cần được thấy người ta tỏ ra chút lòng tốt với nó.

Anh vào lều lấy một miếng thịt rồi ném cho Nanh Trắng. Nó bèn nhảy nhanh sang một bên và nghi ngờ ngấm miếng thịt.

Nhưng một con chó trong bầy liền nhảy xô vào miếng thịt người ta không dành cho nó.

- Mafo! Lại đây! - Scôt vội kêu lên.

Lời cảnh báo quá chậm. Đúng lúc Mafo vừa ngoạm miếng thịt thì Nanh Trắng đã bổ vào đánh nó. Con chó mất thăng bằng, ngã lăn. Mát chạy bổ ra, nhưng Nanh Trắng còn nhanh hơn. Mafo đứng lên lao đảo, máu ở họng chảy thành dòng trên mặt tuyết.

- Bài học đích đáng, - Scôt nói nhanh, - nhưng Mafo cũng thật đáng đời.

Mát sắp đá mạnh vào Nanh Trắng. Một cú nhảy vọt, nanh nhe bóng loáng, một tiếng thét, găm sủa dữ dội và lùi ra xa, trong khi Mát cúi xuống nhìn vết thương ở chân.

- Nó cắn tôi trúng quá. - anh vừa nó vừa chỉ vết thương đỏ rộng đường rách ở quần ngoài và quần lót.

- Tôi đã bảo anh mà! Mát ạ, không còn hy vọng gì, - Scôt nói, vẻ tuyệt vọng. - Tôi đã suy nghĩ lại, không muốn phải đi đến giải pháp này. Nhưng đó là giải pháp duy nhất.

Anh vừa nói vừa do dự rút khẩu súng lục. Anh mở xác da xem súng còn có đạn không.

- Ông Scôt ạ? ông hãy nghe tôi, con chó này đã sống trong cảnh địa ngục, vì thế không thể một sớm một chiều trở ngay thành một thiên thần trong trắng được. - Ông hãy gia ân cho nó thêm một ít thời gian nữa.

- Anh hãy nhìn Mafo kia kìa!

Mát quay về phía con chó đang nằm rũ trên tuyết giữa vũng máu và rõ ràng là sắp trút hơi thở cuối cùng.

Chính ông cũng nói: "đáng đời cho nó", mà Mafo đã muốn cướp miếng thịt của Nanh Trắng, vậy là nó phải trả giá. Tôi không bỏ ra hai xu để mua lấy một con chó không biết bảo vệ vật sở hữu của mình.

- Có thể anh nói đúng Nhưng hãy nhìn xem nó đã làm gì ở chân anh? Dù sao cũng phải có giới hạn chứ!

- Đó là lỗi tại tôi. Tôi cần gì phải đá nó? Nó có quyền tự bảo vệ chứ! Chính ông cũng nghĩ như thế cơ mà, ông Scôt?

- Khôn ngoan ra thì nên giết nó đi. - Scôt nhấn thêm. - Ta không bao giờ thuần hóa được nó đâu!

- Nào, ông Scôt, xin ông hãy cho nó hưởng thêm một dịp may được thử thách lần nữa, - Mát cố bào chữa - Đây là lần đầu tiên chúng ta thả nó. Nếu nó không dần dà tự sửa đổi tính nết, chính tôi sẽ hạ sát nó, tôi xin hứa với ông như thế.

- Có trời biết tôi có còn muốn giết nó hay thấy nó bị giết nữa không? Scôt nói và dứt súng vào bao. - Thôi thì cứ để mặc nó chạy rong thoải mái và xem xét lòng tốt còn có thể tác động được gì ở nó nữa không? Ngay bây giờ tôi sẽ thử xem.

Anh bèn đến gần Nanh Trắng và nhẹ nhàng nói với nó, giọng xoa dịu.

- Tốt nhất là ông nên cầm sẵn một chiếc gậy, - Mát nói.

Scôt lắc đầu, bụng đã quyết thử để chiếm được lòng tin của con vật.

Nanh Trắng lại giữ thế thủ. Cái gì lại đến với nó đây? Nó đã giết chết con chó của vị thần, cắn vị thần đồng hành của chủ. Một sự trừng phạt ghê gớm không thể nào tránh được sẽ đến với nó. Nhưng không vì thế mà nó sợ đến mức chịu phủ phục. Xù lông, nhe răng, mắt luôn luôn cảnh giác, toàn thân đều ở tư thế sẵn sàng giữ mình. Nó chờ đợi, sẵn sàng đợi cả điều tồi tệ nhất. Vị thần không mang gậy, nên nó chịu để yên cho chủ tiến gần lại nó. Bàn tay thần giơ ra và hạ xuống đầu nó. Nanh Trắng thu mình lại, thần kinh căng thẳng. Mỗi nguy hiểm rõ ràng đang sắp xảy ra. Lại mưu mô gì đây? Nó đã từng biết bàn tay của thần, biết quyền lực của họ, khả năng đánh rất trúng của họ nữa. Ngoài ra có bao giờ nó thích người ta sờ mó nó đâu! Nó bèn sủa mạnh hơn, cong lưng để tránh tiếp xúc với bàn tay cứ tiếp tục hạ thấp. Nó cũng không muốn cắn và cố chịu đựng sự đe dọa của bàn tay đó càng lâu càng tốt. Tuy nhiên, bản năng muốn sống đã làm nó quên cả mọi ý nghĩ khác.

Vidon Scôt đã tưởng mình khá lanh lẹ để kịp tránh miếng cắn. Anh đã nhầm vì không ngờ tới động tác cực kỳ mau lẹ của Nanh Trắng. Con vật cắn rất bất ngờ, chẳng khác một con rắn đột ngột bật tung chiếc đầu để bổ. Scôt nắm bàn tay bị thương bằng tay kia và kêu lên vì ngỡ ngàng.

Mát chửi đồng một câu và lao về phía Nanh Trắng vừa bò vừa lùi, lông dựng ngược, nhe nanh, mắt ánh lên những tia đe dọa. Trận đòn mà nó đang đợi chắc hẳn sẽ vượt xa tất cả các trận mà "Smit đẹp trai" đã đánh nó.

- Này, Mát! - Bỗng Scôt kêu lên, - anh định làm gì thế?

Mát chạy vào lều và mang ra một khẩu súng trường.

- Không, - anh nói với vẻ bình tĩnh giả tạo - Tôi chỉ giữ lời hứa với ông. Tôi đã nói là chính tôi sẽ giết nó nếu nó còn chưa chịu khuất phục.

- Thôi, hãy đặt súng xuống!

- Không, tôi sẽ giết nó, tôi bảo đảm như vậy. Ông xem đây này.

Cũng như Mát khi nãy cố bào chữa cho Nanh Trắng, giờ đây lại đến lượt Scôt cố tìm lý lẽ để xin cho kẻ phạm tội.

- Anh đã đề nghị cho nó hưởng vận may. Vậy thì hãy cho nó đi. Chúng ta hãy tạm ngừng cuộc thí nghiệm ở giai đoạn đầu. Tôi bất cần đấy thôi, và... hãy nhìn kia kia. Ở một góc lều, cách hai người chừng mười mét, Nanh Trắng đang gặm sữa kinh khủng, mắt dán vào Mát chứ không vào Scôt nữa.

- Tôi đến chịu? - Anh chàng điều khiển chó kêu lên vẻ hoang mang.

- Anh có thấy nó thông minh không, Scôt vội nói. - Cũng như anh và tôi, nó hiểu rất rõ thế nào là vũ khí có đạn.

Cần phải để sự thông minh đó có dịp nảy nở. Thôi, hãy hạ súng xuống.

- Đồng ý, - Mát nói, đồng thời đặt súng cạnh đồng cùi

- Hãy nhìn xem, kìa ông! Anh nói vội vã.

Thái độ Nanh Trắng thay đổi rõ rệt. Nó thôi không sủa nữa.

- Thế thì cũng nên thử lại lần nữa, có lẽ không phí công đâu. Hãy nhìn nó mà xem.

Mát giờ tay về phía súng, lập tức Nanh Trắng lại sủa, Mát giả vờ rời xa khẩu súng, thì mép Nanh Trắng khép kín răng. Mát quay trở về từ từ đưa khẩu súng lên vai. Tiếng sủa tăng dần, khi Nanh Trắng thấy anh ngấm bắn nó, nó vội nhảy sang bên và chạy về phía sau lều. Anh chàng điều khiển chó ngấm nhìn bãi tuyết, chỗ Nanh Trắng vừa đứng lúc nãy một lúc. Anh bỏ súng, vẻ quả quyết và quay về phía chủ nói:

- Ông nó có lý, ông Scôt ạ. Con chó này quá thông minh. Không thể giết bỏ được.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI

NGƯỜI CHỦ YẾU THƯƠNG

Khi thấy Scot đến gần, Nanh Trắng xù lông sủa để cảnh cáo trước là nó không chịu để yên cho ai trừng phạt. Hai mươi bốn giờ đã trôi qua, từ lúc nó cắn tay vị ân nhân. Giờ đây bàn tay được băng bó và nâng đỡ bằng mảnh vải buộc ngang vai để máu khỏi tụ ở vết thương. Trong quá khứ, nó đã từng phải chịu trừng phạt, vẻ lo lắng nó chờ đợi trận đòn khó tránh. Có thể nào khác được? Nó đã phạm thượng khi cắn nanh vào thớ thịt tối thiêng liêng của vị thần. Trật tự tự nhiên của sự vật, cũng như trật tự do các thần đặt ra là nó phải trả giá đắt cho sự liều lĩnh đó.

Thần đang ngồi cách nó vài bước. Nanh Trắng không thấy có điểm gì xấu qua thái độ đó cả. Khi các vị thần ra tay trừng trị thì họ thường đứng. Vả lại, vị thần này chẳng mang gậy, chẳng cầm roi mà cũng không có súng. Hơn nữa nó đang được thả tự do. Không có xích, hay gậy để giữ nó lại, chỉ cần vị thần đứng lên là nó đã kịp chạy thoát rất dễ dàng. Trong khi chờ đợi, nó liệu xem thế nào.

Vị thần vẫn ngồi yên, không làm một động tác nào cả. Trong họng Nanh Trắng, tiếng gầm dần dần chuyển thành tiếng gừ gừ không rõ lắm, rồi tắt hẳn. Lúc đó vị thần bèn nói.

Khi nghe thấy tiếng nói, Nanh Trắng lại gặm sữa, lông cổ lại dựng lên nhưng vị thần vẫn tiếp tục nói nhẹ nhàng với thái độ không có một chút ác ý nào. Trong một thời gian, tiếng sữa của Nanh Trắng như đem thêm vào tiếng nói của thần. Giọng nói êm dịu, vỗ về, và thần nói mãi với vẻ dịu dàng. Chưa bao giờ có ai nói vậy với Nanh Trắng và bỗng nhiên có cái gì làm nó xúc động. Mặc dù những kinh nghiệm đầy đau khổ của quá khứ và bản năng luôn luôn cảnh giác, Nanh Trắng bắt đầu thấy tin cậy vị thần này và cảm thấy ở gần vị thần này nó sẽ được yên ổn.

Một lúc sau, vị thần đứng dậy đi vào lều. Khi anh ta đi ra, Nanh Trắng lại quan sát và lo lắng. Vị thần không cầm gậy, roi cũng chẳng có vũ khí. Với bàn tay bị thương, anh chẳng giấu gì sau lưng. Anh lại đến ngồi vào chỗ cũ, cách Nanh Trắng vài mét và giơ ra cho nó một miếng thịt nhỏ. Nanh Trắng vênh tai, nhìn miếng thịt, đôi chút nghi ngại, mắt vẫn chú ý về thái độ của vị thần. Thần kinh căng thẳng, nó sẵn sàng nhảy ra xa khi có dấu hiệu ác ý.

Nhưng vẫn không thấy bị trừng phạt gì, vị thần vẫn chỉ vung vẩy trước mũi Nanh Trắng miếng thịt không có vẻ gì đáng nghi ngờ. Tuy nhiên, Nanh Trắng vẫn không yên tâm, và mặc dù các cử chỉ đầy thiện ý đang mời mọc nó cắn miếng thịt, nó vẫn không động đến. Các vị thần có tất cả mọi quyền lực và miếng thịt bề ngoài có vẻ vô hại, nhưng có thể vẫn giấu ngầm một thứ bẫy hiểm hóc nào. Kinh nghiệm đã cho nó thấy - nhất là đối với các bà nội trợ đa đo - giữa thịt và sự trừng phạt thường có mối liên quan khăng khít.

Cuối cùng, thần bèn ném miếng thịt xuống mặt tuyết gần chân Nanh Trắng đứng. Nó hít ngửi miếng thịt rất cẩn thận, nhưng không nhìn vào, mắt nó vẫn dán vào vị thần. Không có gì lạ xảy ra và nó quyết định nuốt miếng thịt, thần lại đưa cho nó miếng nữa, nhưng Nanh Trắng vẫn từ chối không chịu đến lấy từ tay thần. Thần lại ném miếng thịt như lần trước. Động tác đó lặp đi lặp lại nhiều lần. Nhưng cũng đã tới lúc thần không ném thịt nữa. Anh vẫn cầm ở tay và gắng sức mời Nanh Trắng đến lấy.

Thịt ngon, Nanh Trắng đang đói. Từ từ và cực kỳ thận trọng, nó tiến lại gần tay chủ. Cuối cùng, Nanh Trắng vẫn không rời mắt khỏi vị thần. Tai xẹp, lông cổ uốn lên uốn xuống thành một vòng ngoài ý muốn, và quyết định đến lấy miếng thịt, nhưng từ trong họng nó vẫn phát ra tiếng gầm gừ se se, rõ ràng là vẫn trong trạng thái đề phòng. Ăn hết miếng thịt mọi việc vẫn bình thường, chẳng hề có cảm bầy nào cả. Rồi lại miếng nữa, cứ như vậy nó ăn được một bữa no nê. Vẫn chẳng có sự trừng phạt nào.

Nanh Trắng liếm môi chờ đợi, vị thần lại nói tiếng nói của anh ta đượm lòng vị tha, điều mà từ trước tới nay chưa bao giờ Nanh Trắng nhận được. Tự nhiên, trong nó lại nảy sinh những tình cảm mới, thứ tình cảm làm thỏa mãn kỳ lạ đang tràn ngập tâm hồn nó, tựa như một khát vọng tiềm tàng trong bản thân, nay bỗng được toại nguyện. Nhưng rồi bản năng lại thắng, ký ức về những đau khổ đã trải qua, một lần nữa lại buộc nó phải cảnh giác với các biện pháp không lường trước được mà các vị thần thường sử dụng để đạt được mục đích của họ.

A! đó đã ngờ ngờ! Giờ đây bàn tay của vị thần, xưa nay vẫn quen gây đau khổ, lại sắp hạ xuống đầu nó. Nhưng thần vẫn tiếp tục nói với cái giọng đáng tin cậy. Tuy nhiên, bàn tay ấy vẫn có cái gì đáng e sợ. Những kích động trái ngược nhau thôi thúc Nanh Trắng và nó đang trải qua một cuộc xung đột nội tâm giằng vò, khiến cho toàn thân nó run rẩy.

Nó quyết định giữ thái độ hai chiều. Nó găm giữ, xù lông, cụp tai, nhưng cố không cắn hoặc nhảy phốc để tháo chạy. Bàn tay vẫn tiếp tục hạ xuống chạm vào túm lông dựng ngược. Nó co mình lại khi bàn tay đến gần. Bàn tay lại hạ thấp hơn và áp thêm vào nó. Co quắp gần như run bắn, nó vẫn cố trấn tĩnh. Cái bàn tay đang sờ vào nó đã chế ngự mọi bản năng của nó. Trong một ngày, nó không thể quên hết mọi nỗi đau khổ do bàn tay con người gây ra cho nó.

Nó cố đấu tranh để phục tùng ý định của vị thần này.

Bàn tay lại giơ cao rồi hạ xuống để thực hiện động tác vuốt ve, lặp đi lặp lại. Mỗi lần tiếp chạm vào bàn tay, lông nó lại dựng lên và Nanh Trắng xẹp tai, từ họng vẫn phát ra tiếng găm giữ liên tiếp. Tiếng găm đó báo trước ý định sẽ trả đũa nếu bàn tay của chủ bỗng dừng chuyển sang thái độ trừng phạt. Ai mà đoán được những lý do thực nào đã khiến cho vị thần xử sự như vậy? Đang thế này chuyển sang thế khác, tiếng nói xoa dịu đó có thể biến thành một giọng bức tức để chửi mắng, còn cử động vuốt ve của bàn tay mềm mại lại biến thành một động tác bóp nghẹt của bàn tay sắt làm nó chỉ còn biết giãy giụa mà không tài nào tránh thoát được cảnh trừng phạt.

Nhưng vị thần vẫn tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng đầy thiện chí. Bàn tay anh nâng lên, hạ xuống và vuốt ve bộ lông nó với thái độ không có gì là ác ý. Mặc dù thâm tâm Nanh Trắng vẫn chống lại sự vi phạm tính độc lập của nó, nhưng nó vẫn cảm thấy đôi chút thích thú khi tiếp xúc với bàn tay của chủ. Các ngón tay khéo léo vuốt ve góc tai càng làm cho nó khoan khoái. Tuy nhiên nó vẫn chưa hết sợ, vẫn giữ thế thủ e ngại bị nguy hiểm bất ngờ. Ở nó nổi sợ hãi và sự hài lòng cứ xen kẽ nhau.

- Đến thế nữa kia, tôi thật không ngờ đấy! - Mát vừa ra khỏi lều, vén cao tay áo quá khuỷu, bung một chậu nước rửa bát, đem ra ngoài đổ, khi nhìn thấy Nanh Trắng chịu để cho Scôt vuốt ve, làm anh rất ngạc nhiên và thốt ra như vậy.

Tiếng Mát làm tan bầu không khí tĩnh mịch, Nanh Trắng bèn nhảy phốc sang bên và sủa dữ dội về phía người điều khiển chó. Anh này nhìn chủ vẻ hơi buồn.

- Nếu ông cho phép tôi nói thẳng, ông Scôt ạ! Thì tôi xin nói rằng tôi chưa từng thấy mấy ai điên hơn ông đấy!

Vidon Scôt cười giọng kẻ cả, đứng dậy và tiến về phía Nanh Trắng. Anh nói dịu dàng với nó trong vài giây, rồi lại từ từ đưa tay đặt lên đầu nó và lại vuốt ve. Nanh Trắng để yên, chỉ ngước nhìn, vẻ còn ngờ vực, không phải nó e ngại người đang vuốt ve nó, mà còn nghi ngờ người đứng ở ngưỡng cửa chiếc lều gỗ kia.

- Ông có thể là một người tuyệt vời, một kỹ sư uyên bác, giỏi giang mọi mặt, - Mát căn nhắc, - nhưng tôi vẫn cho

là ông chọn sai nghề. Lẽ ra khi còn là một cậu thiếu niên, ông nên gia nhập một đoàn xiếc, làm người dạy thú thì tốt hơn.

Nghe thấy Mát nói, Nanh Trắng lại sửa nhưng vẫn không né tránh bàn tay đang xoa đầu, gáy và vuốt ve bộ lông nó.

Đối với Nanh Trắng, đây là giai đoạn chót - giai đoạn kết thúc cuộc đời cũ của nó, chấm dứt triều đại của cảm hờn. Buổi bình minh của cuộc sống mới cực kỳ tươi đẹp đã hé mở. Điều đó đã đòi hỏi ở Vidon Scôt một sự thông cảm lớn lao và một sự kiên trì vô hạn. Còn về phía Nanh Trắng, sự biến đổi đang diễn tiến trong nó, thật là một cuộc đổi đời. Đối với nó, mọi điều phải xét lại: nó không còn có thể để cho bản năng chi phối, để trí thông minh quyết định cả mà phải bớt tin tưởng vào kinh nghiệm, phải tìm hiểu lại ngay cả thế nào là lẽ sống.

Cuộc sống trước đây chưa bao giờ được chuẩn bị cho nó bước sang cuộc sống đang đợi nó lúc này. Nó phải thực hiện một quá trình điều chỉnh lại, phải mất nhiều công sức cho việc này hơn khi nó rời bỏ rừng rú hoang dã để tự ý tìm về với Chồn Xám và tôn thờ anh ta làm chúa tể. Vì khi đó nó mới chỉ là một chú sói con, chất đất sét còn dễ nhào luyện. Về sau, hoàn cảnh tồi tệ đã biến nó thành tên "Sói chiến đấu, được tạo hình và tôi luyện bằng cảm hờn và hung bạo, không thể ban phát tình thương, cũng như không hề được nhận nó. Để làm tốt việc biến đổi sâu sắc này, toàn bộ bản thân nó phải vượt lên tất cả, khi mà nó đã là một con sói trưởng thành, khó uốn nắn, và bản năng của nó dường như đã kết thúc thành tinh thể nhờ những quy luật do tính thận trọng, lòng dố kỵ hay lòng ham muốn hun đúc lên.

Dần dần, dưới ảnh hưởng tốt của Vidon Scôt, một quá trình ngược lại đã xảy ra ở Nanh Trắng. Sức mạnh của tình yêu thương đã thay thế cho sự quyến luyến đơn thuần, tức là thứ tình cảm cho cao nhất nó đã tự cảm thấy từ trước tới nay đối với các vị thần.

Nhưng tình yêu thương mới này sinh đó không chỉ biểu hiện trong một ngày. Từ ngày tự hiến thân cho Chồn Xám, Nanh Trắng đã "ký kết", mặc dù không hiểu thấu lắm, một "khế ước" dứt khoát với các vị thần. Vì vậy, Nanh Trắng quyết định ở lại sống gần Vidon Scôt, nhưng lúc đầu chỉ thấy ở anh một vị thần mới mà nó ưa hơn tên "Smit đẹp trai" khốn kiếp. Để tỏ rõ lòng trung thành, nó tự cho mình có nhiệm vụ trông giữ tài sản của chủ. Trong khi các con chó kéo xe ngủ, nó vẫn lảng vảng vùng lều để trông coi chung quanh. Người khách nào đến chơi buổi tối đều phải chống trả với Nanh Trắng bằng gây gộc cho đến lúc Vidon đến giải cứu. Ngoài ra, chẳng mấy lúc Nanh Trắng đã tỏ ra có suy nghĩ, vì biết phân biệt kẻ gian người ngay. Người nào mạnh dạn tiến về phía lều, không có vẻ lén lút quanh co thì được nó cho đi tiếp, mặc dù vẫn chăm chú theo dõi cho đến khi chủ nhà mở cửa ra đón khách. Còn người nào lén lút đến một cách âm thầm, mắt lăm lăm la lăm lét nhìn quanh, thì anh ta không yên được với Nanh Trắng và phải sớm tìm đường tẩu thoát mới bảo toàn được tính mạng.

Vidon Scôt tự đặt cho mình nhiệm vụ cải tạo Nanh Trắng - hoặc cũng có thể nói là sửa lại lỗi lầm mà nhiều con người đã trót gây ra đối với nó. Đây là một vấn đề về nguyên tắc và thuộc lương tâm. Món nợ con người còn mắc với con

"Sói chiến đấu" sẽ phải được đền bù. Vidon Scôt quyết định làm việc đó. Hàng ngày anh không quên vuốt ve Nanh Trắng một lúc lâu, đồng thời nói chuyện thân thiết với nó.

Mới đầu còn nghi ngờ, về sau Nanh Trắng thích được anh vuốt ve, mối ác cảm của nó đã tan biến. Tuy nhiên, nó vẫn gặm sữa liên tục, khi bàn tay chạm vào nó. Đó là tiếng nói, âm thanh duy nhất có thể phát ra từ họng nó, vì họng nó đã gọn xù do chứng tiếng sữa đe dọa kinh khủng khi xưa gây ra qua những năm tháng hoang dã, bắt đầu bằng tiếng gặm rít giận dữ khi còn là con sói con trong hang ổ. Chính nó cũng muốn làm dịu tiếng gặm rít đó để hòa nhịp với các cảm tình mới của nó, nhưng không có hiệu quả. Nhưng có một âm điệu mới xen được vào âm thanh thô kệch kia. Trong tiếng sữa ấy, một người lạ chắc chắn chỉ cho là một biểu hiện man rợ thì ở đây sự chú ý của Vidon Scôt đã nhận thấy đó chính là âm hưởng mới nảy sinh của sự vui sướng.

Ngày tháng trôi qua. Nanh Trắng càng gắn bó với chàng trai trẻ. Không hiểu rõ thế nào là yêu thương, nhưng nó cũng cảm nhận được điều đó, qua nhu cầu thấy cần được luôn luôn trông thấy vị chúa của mình. Khi được ở gần chủ, Nanh Trắng tỏ ra sung sướng tột độ. Nếu vị thần đi xa, nó cảm thấy trống trải, bồn chồn và lòng ham muốn được gặp chủ trở thành mối ray rứt.

Mặc dù thời gian trưởng thành đã hết, Nanh Trắng vẫn còn phát triển sung sức. Dường như nó vẫn còn ở thời kỳ tự tìm hiểu bản thân. Cách xử sự của nó thay đổi theo những kích động lạ kỳ mà giờ đây nó cảm thấy. Trong dĩ vãng, chỉ có sự sống còn thoải mái là điều duy nhất được nó quan tâm.

cũng như là việc tránh mọi khó khăn. Nó không ưa sự lo lắng, sự khổ đau, nó cố thích nghi với cuộc sống thực tế. Bây giờ, có chủ mới, thì lại khác hẳn. Ngay từ lúc trời sắp sáng, đáng lẽ ra đi dạo chơi, la cà đây đó một cách vô tư, hoặc nằm yên ở một góc nào an toàn thì nó lại dành hàng giờ liền ở bậc thềm trước lầu gỗ buồn tẻ, để được hưởng chút hạnh phúc là được nhìn thấy mặt của vị thần. Buổi tối, khi chủ quay về lầu, Nanh Trắng lập tức rời bỏ hốc ấm nó đào trong tuyết và đang thiêu thiêu ngủ, để đến nhận sự vuốt ve thân mật hay lời nhủ dạy thân thương. Thịt, ngay cả đến thịt, cũng bị xếp vào hàng thứ yếu. Nanh Trắng có thể từ bỏ thịt không chút do dự để được hưởng thú vui ở gần vị thần của nó, để nó được theo chủ vào thành phố. Sự gấn bó quyến luyến đã được thay thế bằng tình yêu thương. Mỗi tình này chẳng khác gì chiếc cây thăm dò có khả năng tiếp cận đến tận đáy sâu kín của nó, điều mà lòng quyến luyến không thể biết được. Đây là một vị thần thực thụ, một vị thần của tình yêu thương mà nó được gặp. Chẳng khác gì cây cỏ xanh tươi dưới ánh nắng mặt trời, Nanh Trắng cũng tươi tốt dưới bầu nhiệt huyết của tình yêu thương mà vị thần của nó đã dành cho nó. Nó cũng đáp lại tình thương ấy, một tình cảm nổi bật cái khôn ngoan của bản thân nó.

Nanh Trắng không hay biểu lộ ra bên ngoài, nó đã có tuổi. Tính tình nó đã ổn định vì đã sống tự chủ quá lâu, gấn chặt với bản tính. Ưa tách biệt, ít cởi mở, kiêu hãnh và âm thầm nên nó không dễ biểu lộ tình cảm. Trong đời nó, chưa bao giờ có sửa vui, giờ đây nó cũng không thể học đòi sửa vui để chào mừng mỗi khi chủ lại gần. Không bao giờ nó chạy lăng xăng xung quanh chủ, hoặc chạy đến đón chủ. Bao giờ

nó cũng đợi chủ từ xa, và sẵn sàng đứng đợi. Sự thờ phụng của nó âm thầm chỉ thể hiện qua khóe mắt đầy nhiệt tình, với sự chăm chú không bỏ sót bất kỳ một cử động nhỏ nào của vị thần thân yêu. Đôi lúc, khi chủ nhìn nó và nói với nó thì thái độ của Nanh Trắng tuy vụng về nhưng cũng biểu lộ rõ tình yêu thương thật đặc biệt của nó đối với chủ.

Nó thích nghi rất nhanh với kiểu sống mới, chẳng mấy lúc nó hiểu rõ cần phải để bọn chó của chủ được yên. Nhưng trước hết, bằng vài miếng nanh hiểm hóc, đích đáng, nó đã làm cho bọn chó phải chấp nhận sự đô hộ của nó vì nó là bậc đầu đàn đứng trên chúng. Sau đấy, nó cũng chẳng có gì phải phàn nàn về chúng. Bọn này thường tránh xa khi nó đi qua và tuân theo bất kỳ điều gì nó muốn.

Cũng như vậy, nó chấp nhận Mát là sở hữu của chủ nó. Thường chính Mát cho nó ăn, đó là công việc của anh ta, nhưng Nanh Trắng đoán được rằng anh chỉ là người trung gian, còn thức ăn nó nhận được cũng đều của chủ nó cho cả. Chính Mát là người đã thử buộc yên cương cho nó để bắt nó kéo xe cùng các con chó khác, nhưng Mát không thành công. Muốn cho Nanh Trắng chịu nghe, lại phải do chính tay Scot đặt yên cương lên mình nó và bảo nó phải kéo xe trượt cùng với bầy chó dưới sự điều khiển của Mát.

Các xe trượt vùng Klondac khác với vùng Mackenzi là có bánh trượt và cách dẫn dắt chó cũng có khác. Ở đây không buộc thành dề quạt, các con chó được buộc vào xe bằng hai dây, và chạy nối đuôi nhau. ở vùng Klondac, con đầu đàn thực sự là chúa tể. Vai trò được giao cho con vật khỏe mạnh nhất, tinh khôn nhất. Các con khác đều phải tuân lệnh và sợ

nó. Tất nhiên là Nanh Trắng đã nhận thức được điều đó, nó không thể thỏa mãn với vị trí kém hơn, điều này Mát cũng nhận ra ngay sau một vài buổi gặp khó khăn. Nanh Trắng nghiêm nhiên tự lập mình thành đầu đàn. Nhưng nó đảm nhiệm chức vụ đó tốt đến nỗi chẳng mấy chốc anh chàng điều khiển chó cũng phải thỏa mãn, khen ngợi nó hết lời.

Dù rất tích cực trong công việc kéo xe vào ban ngày, Nanh Trắng vẫn không vì thế mà lơ là các đợt tuần tra vào ban đêm. Gần như nó luôn luôn giữ vai trò trực ban, tỉnh táo và trung thành. Nó là con chó tận tụy nhất.

Một hôm Mát nói với chủ:

- Nếu tôi được phép nói điều tôi nghĩ, ông Scot ạ? thì tôi thấy rằng ông đã làm một việc mua bán có lỗi nhậ! Tên "Smit đẹp trai" đã bị một vố thiệt to, đấy là chưa kể những cú đấm ông đã thưởng thêm cho hắn. Khi nhắc đến chuyện ấy, nỗi căm giận cũ lại ánh lên trong đôi mắt màu xám của Scot và chàng trai trẻ thì thâm đay căm tức:

- Tên khốn kiếp?

Vào cuối mùa xuân, Nanh Trắng bỗng bị xúc động mạnh. Ông chủ thân thương của nó tự dưng biến mất, Nanh Trắng chẳng được chuẩn bị cho sự chia tay đó. Nó thấy đóng rương hòm, nhưng Nanh Trắng lúc đó chưa hiểu rõ ý nghĩa của chiếc va ly. Chỉ về sau này nó mới hiểu được sự việc. Đêm hôm ấy, nó chờ đợi để thấy ông chủ trở về, nhưng vô ích. Đêm giá lạnh, nó phải tìm chỗ ẩn ở sau lều, ngủ gà ngủ gật một lúc, tai vẫn lắng nghe, chờ đợi tiếng chân đi quen thuộc. Vào lúc hai giờ đêm nó lại lo

lảng và chạy ra bậc thềm lạnh giá rồi nằm chờ ngay ở đó. Nhưng ông chủ vẫn không về. Buổi sáng cửa mở, Mát đi ra nó nhìn anh vẻ buồn rầu, dường như muốn có một lời giải thích nhưng anh ta cũng chịu không sao truyền cảm cho nó được.

Ngày nọ tiếp ngày kia, ông chủ vẫn không trở về. Lần đầu tiên trong đời, Nanh Trắng bị ốm. Nó ốm đến nỗi Mát phải đưa nó vào trong lều, và trong một bức thư gửi cho chủ, Mát dành cả một đoạn tái bút để nói về Nanh Trắng.

Lúc đó Vidon Scot đang ở thành phố Xiéccon nhận được thư Mát: "Con sói kỳ lạ này không chịu làm việc, không chịu ăn. Nó mất cả dũng khí và để cho lũ chó khác bắt nạt. Nó muốn biết bây giờ ông ra sao và tôi thì chịu không tài nào làm cho nó hiểu. Tôi sợ rằng nó đến chết mất..."

Nanh Trắng không chịu ăn, hình như nó không còn thiết sống và để yên cho bọn chó kéo xe bắt nạt. Hầu hết thời gian còn ở nguyên trong lều, nằm gần bếp và không thiết gì hết. Mát muốn nói dịu dàng hay mắng mỏ nó, nó cũng mặc, mà chỉ quay đầu về phía Mát với đôi mắt buồn rầu, rồi lại để rơi đầu vào hai chân trước, đó là vị trí gần như như quen thuộc nhất của nó.

Một chiều tối, trong khi Mát đọc khe khẽ, môi lấp bắp, bỗng một tiếng rên nhẹ làm anh sững sốt. Nanh Trắng đứng dậy, tai chở về phía cửa và chú ý nghe. Một lúc sau, Mát nghe có tiếng chân bước, cửa mở và Vidon Scot bước vào. Hai người bắt tay rồi nhìn quanh. - Con sói đâu? - Anh hỏi.

Anh nhìn thấy nó, đứng cạnh lò, ở chính chỗ lúc trước nó vẫn nằm. Nanh Trắng không xô về phía chủ, như mọi con chó khác. Chỉ quay đầu về phía anh, nó đợi

- Kỳ lạ chưa? Mát kêu - ông hãy nhìn nó vẫy đuôi.

Scôt tiến đến và gọi Nanh Trắng. Ngay lúc ấy, không nhảy nhót, Nanh Trắng tiến đến gần anh, nổi mừng sâu kín của nó lớn dần, vẻ lúng túng trước hạnh phúc bất ngờ, tràn đầy và ánh lên long lánh sáng ngời trên mắt nó.

- Không bao giờ nó nhìn tôi như vậy, - Mát nhận xét.

Scôt không nghe thấy gì cả. Anh ngồi xổm trước mặt Nanh Trắng, vuốt ve, cọ sát góc tai rồi vuốt bộ lông ở phần cổ và vai nó khá lâu, lại lướt trên sống lưng nó. Nanh Trắng đón nhận các động tác êm ái của chủ bằng tiếng gầm gừ quen thuộc, trong đó âm điệu vui mừng sung sướng biểu lộ mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nhưng nó không dừng lại ở đó, trong niềm vui mừng đang tràn ngập, bỗng nó tìm ra một cách biểu thị tình yêu thương của nó theo kiểu khác. Vươn về phía trước, nó rúc đầu vào hai tay chàng trai trẻ, chỉ còn để lộ hai tai, tỏ rõ niềm vui tột độ sâu kín và nó chỉ biết lặng yên nép mình vào chủ.

Hai người nhìn nhau. Mát Scôt sáng ngời.

- Thực kỳ lạ. - Mát nói với giọng đầy kinh ngạc.

Một lúc sau, khi đã trở lại bình tĩnh, anh nói tiếp:

- Tôi vẫn thường khẳng định rằng con sói này có nhiều bản tính chó. Ông hãy nhìn xem kìa!

Với sự trở về của người chủ mến yêu, Nanh Trắng đã lấy lại sức rất nhanh. Nó còn ở lại trong lều hai đêm và một ngày nữa, sau đó nó ra ngoài trời. Bầy chó kéo xe đã quên hẳn các tài nghệ của Nanh Trắng, chúng chỉ còn nhớ sự yếu đuối gần đây của nó thôi nên mới thoảng thấy nó ra ngoài là chúng xô đến cắn.

- Đánh đi, vật lộn đi, - Mát se sẽ nói, khi đó anh đang ngồi ở bậc cửa. - Hãy cho chúng thấy mày đã hồi phục. Hồi con sói dũng cảm của ta! Hãy nện cho chúng một mẻ ra trò để chúng biết thế nào là Nanh Trắng.

Nanh Trắng chẳng cần đợi lời động viên. Việc chủ nó trở về đã là một liều thuốc kỳ diệu, lại tràn đầy sức lực, đẹp đẽ hẳn lên và hẳn là không con nào có thể đánh thắng. Do đó không cần chờ đợi kết quả. Bọn chó đành tháo chạy, mãi chập tối mới dám lộ mặt, từng con một, đáng khúm núm tỏ rõ chúng công nhận uy quyền tốt bụng của Nanh Trắng.

Một khi đã học thêm được cử chỉ rúc vào lòng chủ, nanh Trắng không ngần ngại lặp lại. Lối biểu thị đó chứng tỏ hùng hồn tình yêu thương lớn lao của nó bao giờ cũng cố bảo vệ không để một kẻ nào chạm tới. Mỗi nghi ngờ truyền kiếp này sinh từ những trận đấu một mất một còn nơi rừng hoang, vẫn tồn tại thâm kín trong bản năng nó. Khi đến rúc đầu dưới cánh tay Scôt, nó đã tự ý thực hiện sự hiến dâng toàn vẹn cho chủ, biểu thị lòng tin cậy tuyệt đối vào Scôt. Chẳng khác gì nó nói với anh: "Trời tự đặt mình vào tay Người. Người muốn làm gì tôi thì làm".

Một chiều tối, sau khi chàng kỹ sư trẻ trở về được một lúc, Mát và anh còn ngồi chơi bài, trước khi đi ngủ, bỗng có tiếng kêu vọng ở ngoài lều, kèm theo nhiều tiếng chó sủa. Hai người nhìn nhau.

- Con sói đang chộp được một anh nào, - Mát nói, lại định tiếp tục chơi.

Lại có tiếng kêu nữa vọng lên, còn kinh khủng hơn lúc đầu. Hai người đặt bài xuống, cùng bật dậy. Scôt lao mình ra ngoài.

- Cầm theo đèn, - anh nói và chạy ra.

Một người đang nằm trên tuyết, chân chống lên trời, hai tay úp vào mặt và họng, chống lại cuộc tấn công điên cuồng của Nanh Trắng. Nó đang nhè các chỗ hiểm mà cắn. Nanh Trắng như hóa cuồng dại. Hai tay áo tên đột nhập bị rách toạc từ vai xuống cổ tay, chiếc sơ mi pha len xanh cũng như chiếc gilê chỉ còn là những miếng giẻ rách bươm. Hai tay hắn bị cắn nát đến phát sợ, máu chảy đầm đìa.

Hai người vừa ra đã phản ứng mau lẹ, Scôt nắm lấy cổ Nanh Trắng, và mặc dù nó cưỡng lại, anh vẫn kéo được nó ra xa, nhưng nó vẫn tiếp tục gặm sủa. Sau một lệnh ngắn gọn của chủ, Nanh Trắng đã trở lại bình tĩnh.

Còn Mát thì giúp người đàn ông đứng dậy. Khi bỏ tay xuống, tên này đành để lộ nguyên hình. Hóa ra lại là "Smit đẹp trai". Anh chàng điều khiển chó bỗng buông ngay hắn ra, như vừa mó phải một cục than hồng. "Smit đẹp trai" chớp mắt

dưới ánh đèn và nhìn quanh. Thấy Nanh Trắng, hấn khiếp đảm đến nỗi mặt nhơn nhúm méo xệch hấn đi.

Cùng lúc, Mát nhìn thấy hai vật gì rơi xuống tuyết. Anh soi đèn và lấy tay chỉ cho chủ. Đó là một chiếc xích sắt với một cây gậy kích sù. Vidon Scot lặng lẽ lắc đầu, không nói gì. Mát đặt tay lên vai "Smit đẹp trai", bắt hấn quay lưng và đẩy mạnh về phía trước.

Vị chủ nhân thân yêu vuốt ve Nanh Trắng và nói với nó:

- Thế là hấn định ăn cắp mày phải không? Và mày đã không bằng lòng. Hấn còn muốn gì? Hấn mơ tưởng hã có phải không?

Mát khẽ cười:

- Tên khốn kiếp có lẽ lúc đó cho rằng đang bị một bầy quỷ dữ tấn công.

Nanh Trắng vẫn còn bị kích động, tiếp tục gầm sủa nhưng lông xù lúc này đã xẹp dần và tiếng sủa cũng đổi sắc thái chỉ còn là một bài hát về sự yêu thương.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI MỐT

LÊN ĐƯỜNG

Trước khi có những dấu hiệu cụ thể báo cho nó biết, thì Nanh Trắng đã linh cảm thấy một nỗi bất hạnh sẽ xảy đến, một sự biến chắc chắn sẽ diễn ra, vì nó cảm nhận qua những dấu hiệu dù nhỏ nhặt. Có lẽ các vị thần đã vô tình để lộ, còn Nanh Trắng thường hay đi lại ở bậc cửa và đã hiểu ra ý nghĩ trong đầu óc họ.

- Ông hãy chú ý lắng nghe? Ông vui lòng chứ? - Anh hướng dẫn chó kêu lên trong một bữa ăn tối cùng với chủ.

Chàng trai trẻ lắng nghe. Từ phía cửa vọng vào một tiếng rên rỉ nhẹ, một thứ giọng nức nở cố kìm hãm, tiếp đó là một đợt hít kéo dài. Nanh Trắng yên tâm, vị thần của nó vẫn còn đây, không một mình bỏ đi để tới một xứ sở xa xôi huyền bí nào đó.

- Tôi tin chắc rằng con sói này muốn theo ông? - Mát nói.

Vidon Scot nhìn người bạn đồng hành vẻ gần như khẩn cầu trong lời nói của anh thì lại ngược hẳn với ánh mắt.

- Quỷ tha ma bắt! Tôi biết làm gì với một con sói ở giữa California. - Tôi cũng nghĩ như thế. - Mát tán thành. - Ông biết

làm gì với một con sói ở California? - Nhưng câu trả lời của Mát không làm Vidon Scot thỏa mãn. Còn Mát thì dường như muốn giữ thái độ dè dặt, thận trọng.

- Chỉ mới lên bờ thôi là nó đã tàn sát ngay các con chó của người da trắng. Tôi đến sát nghiệp mà trả tiền bồi thường. Hơn nữa cảnh sát họ không để yên, anh hiểu chứ?

- Tôi hiểu? Nó là một con vật rất giỏi luyện giết chó, - Mát thừa nhận.

Vidon nhìn anh, vẻ nghi ngờ.

- Chắc chắn là không ổn đâu, - anh nói về quyết định.

- Tất nhiên là không, - Mát nhấn thêm, - chắc chắn không xong đâu nhưng ông sẽ phải thuê riêng một người để trông nom nó.

Scot gạt đầu, rõ ràng là đầu óc đã bớt căng thẳng. Trong giây phút yên lặng tiếng rên rĩ cố kìm chế lại vọng lên, rồi tiếp đến là tiếng rít.

- Thôi không nên suy nghĩ lời thôi nữa. - Mát nói. - Nó quá quẩn quít với ông mất rồi.

- Thôi im đi Scot bỗng tức giận. - Tôi biết tôi phải làm gì chứ?

- Tôi đồng ý, tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

- Tuy nhiên...

Mát kìm lại điều anh định nói và đến lượt anh cũng hơi tỏ vẻ bức:

- Ông đừng bận tâm suy nghĩ như thế nữa. Cứ xem thái độ của ông, người ta cũng biết ngay là ông chưa phải là đã quyết lắm!

Vidon Scôt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói nhẹ nhàng hơn.

- Anh nói đúng, Mát ạ? Tôi cũng chưa biết nên quyết định như thế nào, và đó mới thực là rắc rối?

- Không! - Anh lại nói sau một lúc ngừng, - rõ ràng là tôi không thể đem con chó này đi theo được. Thực là một chuyện hoàn toàn khó xử.

- Tôi đồng ý với ông, - Mát trả lời, khiến Scôt lại nhìn anh, chưa tin lắm. - Nhưng quái, sao nó lại đoán được là ông sắp lên đường? Tôi thực không sao hiểu nổi?

- Tôi cũng vậy, - Scôt nói và lắc đầu buồn bã.

Một hôm, Nanh Trắng nhìn qua cửa lều mở rộng thây chiếc va ly tai hại mở nắp trên mặt đất và ông chủ thì đang sắp xếp hành lý. Nó thấy người ta đi đi lại lại khác thường. Không khí trong lều mọi khi yên tĩnh như thế, nay bỗng náo động hẳn lên. Sự nghi ngờ này không còn đứng vững, điều mà Nanh Trắng dự cảm nay đã thành sự thực. Bằng chứng rành rành trước mắt nó. Vị thần của nó đang chuẩn bị ra đi và lần trước đã không cho nó đi theo, thì lần này chắc Nanh Trắng cũng sẽ bị bỏ lại thôi.

Đêm hôm đó, qó bỗng hú lên tiếng hú kéo dài của loài sói. Cũng như cái ngày còn thơ ấu, nó bỏ trốn rừng hoang để

trở về trại người da đỏ, rồi thấy mất trại, chỉ còn một đồng rác rưởi đánh dấu vị trí túp lều của Chồn Xám, nó cũng đã hú lên, mũi hếch về phía các vì sao xa vời, thì giờ đây nó cũng đang trao bầu tâm sự đau khổ của nó với các ngôi sao vàng vạc giữa trời kia .

Trong lều gỗ, hai chàng trai vừa đi ngủ.

- Nó lại bắt đầu không chịu ăn, - Mát nói khi đã nằm trong chăn.

Scôt lẩm bẩm điều gì và trở mình trần trọc.

- Nếu cứ xem cách thức của nó, lần ông đi vắng đầu tiên mà xét thì sẽ không có gì ngạc nhiên là lần này nó sẽ chết.

Chàng kỹ sư trẻ tuổi trở mình trần trọc:

- Thôi đủ rồi! Đủ lắm rồi! - Anh kêu lên trong đêm tối - Anh còn tệ hơn một phụ nữ, cứ lải nhải mãi chuyện đó!

- Vâng, tôi tự nhận là đúng như vậy, - anh chàng hướng dẫn chó trả lời. Còn Scôt thì tự hỏi không biết anh ta có chế nhạo mình không?

Ngày hôm sau, sự xôn xao lo lắng của Nanh Trắng còn rõ rệt hơn. Khi chủ nó ra khỏi lều, nó liền theo sát gót chân, còn nếu anh ở yên trong lều thì nó đứng cạnh ngay trước cửa mở toang. Nanh Trắng nhìn thấy hành lý đặt trên sàn. Ngoài chiếc valy còn có hai túi vải lớn và một chiếc hòm, Mát cuộn chăn mền, túi da lông thú của chủ vào một tấm vải bạt. Trước cảnh tượng đó, Nanh Trắng chỉ còn biết rên rĩ không ngừng.

Ít phút sau, nó thấy hai anh chàng da đỏ đi đến bốc các hành lý lên vai và đi về phía sông dưới sự chỉ dẫn của Mát. Còn chính anh này thì xách valy và chiếc túi nhỏ. Nanh Trắng không đi theo họ. Ông chủ vẫn còn trong lều. Một chập, Mát quay về, còn Scôt ra cửa cho Nanh Trắng vào.

- Sói già đáng thương của ta, - anh nói nhẹ nhàng, cọ tay mình vào tai nó và vuốt ve lưng nó, - ta phải đi rất xa, một hành trình dài không thể cho mày theo được. Nào hãy găm giữ triu mến với ta lần nữa đi, hãy găm giữ chào vĩnh biệt ta đi nào!

Nhưng Nanh Trắng không găm giữ. Sau khi nhìn chủ, buồn rầu và như muốn chất vấn, nó bèn rúc đầu dưới đôi tay của vị thần thiêng liêng của nó.

- Tàu đã nổi còi sắp xuất phát! - Mát kêu. Từ phía sông vọng lên tiếng còi rền rĩ.

- Xin ông hãy cắt bớt cuộc chia tay, ông Scôt! Ông hãy đi ra đằng cửa trước và đóng chặt cửa lại. Còn tôi sẽ đóng cửa sau. Xin ông mau lên cho!

Hai cánh cửa đều đóng sập cùng một lúc và Vidon đợi Mát trước lều gỗ. Từ bên trong vọng ra một tiếng rên rĩ nghẹn ngào, xen với những tiếng thỏn thục ử ử, tiếp theo là những tiếng rít kéo dài.

- Anh sẽ chăm sóc nó cẩn thận nhé, anh Mát ạ, - Scôt nói, trong khi hai người đi theo sườn đồi, - anh sẽ viết thư cho tôi biết tình trạng của nó nhé.

- Tôi xin hứa với ông. Nhưng xin ông hãy lắng nghe?

Họ dừng lại. Nanh Trắng đang gào rú cho đến chết, chẳng khác gì các con chó mất chủ. Tiếng gào rú của nó dâng lên từng đợt kế tiếp nhau, rồi lại hạ thấp thành một tiếng rên rỉ rất tội nghiệp, để sau đó lại rống lên một cách tuyệt vọng da diết.

Tàu "Bình minh" là chiếc tàu thủy đầu tiên trong năm rời xứ Klondac nên boong tàu chật ních hành khách. Những tay giang hồ và những anh đi tìm vàng, giờ đây lại quay trở về sau khi đã làm giàu bạc triệu, hoặc đã cạn túi đến đồng xu cuối cùng, nhưng anh nào anh nấy đều nóng lòng muốn rời bỏ nhanh cái xứ sở thần thoại này, chẳng kém gì lúc háo hức muốn tới đây. Đứng gần cầu tàu, Scôt bắt tay từ biệt Mát, lúc đó chuẩn bị xuống bộ.

Bống Mát rút tay, chăm chú nhìn vật gì ở sau Scôt.

Chàng trai trẻ quay đầu lại... Cách anh mấy bước, Nanh Trắng đang ngồi chờ trên boong tàu.

Anh chàng hướng dẫn chó quá xúc động rửa thậm, răng vẫn cắn chặt. Còn Scôt thì như không tin vào chính mắt mình nữa.

- Ông đã đóng chặt cửa trước cơ mà, sao lại thế này? - Mát nói.

- Đúng. - Chàng kỹ sư trẻ đảm bảo như vậy, - còn anh thì cũng đóng kỹ cửa sau đấy chứ?

- Tất nhiên là như thế, - anh kia mạnh mẽ đáp.

Nanh Trắng cụp tai, nhưng không có vẻ muốn đến gần.

- Tôi sẽ đưa nó xuống bộ cùng với tôi - Mát nói.

Anh tiến về phía Nanh Trắng, nhưng nó vội lùi ngay vào giữa đám đông hành khách. Mát đuổi theo nhưng Nanh Trắng đã thực hiện đúng trò chơi ú tim với anh ở ngay trên boong và anh không sao bắt được nó.

Scôt bèn gọi Nanh Trắng lại ngay.

- Nói rằng chính tay tôi đã chăm nuôi nó hàng bao nhiêu tháng trời, - anh điều khiển chó nhận xét với đôi chút cay đắng, - thế mà nó không thèm đến với tôi khi tôi gọi nó! Còn ông, ông Scôt ạ, trừ thời gian đầu không kể, không bao giờ tự cho nó ăn, như vậy mà nó vẫn chỉ biết có ông là chủ nó. Tôi xin chịu, không tài nào hiểu nổi?

Scôt đang vuốt ve Nanh Trắng, bỗng cúi thấp xuống để nhìn kĩ những vết nứt rạch trên mõm và giữa hai mắt nó. Đến lượt Mát cũng cúi xuống và sờ tay dưới bụng Nanh Trắng.

- Chúng ta đã quên khuấy không đóng cửa sổ. Nó phá vỡ kính, trời đất ơi. Bụng nó rách tứ tung.

Nhưng Vidon Scôt đã không nghe thấy gì hết. Anh vội suy nghĩ. Tiếng còi tàu "Bình minh" vang lên lần nổi báo hiệu khởi hành. Các người đi tiên vội quay về phía cầu tàu để xuống bộ. Mát đã cởi khăn quàng cổ để chuẩn bị vòng cổ nhằm lôi Nanh Trắng đi theo anh. Scôt nắm lấy tay Mát.

- Thôi chào tạm biệt, anh bạn. Anh sẽ viết thư cho ôi biết luôn về anh nhé. Còn con sói này anh không phải viết gì nữa vì tôi...

- Sao? - Mát kêu lên, ông không định nói rằng.

- Có, tôi đem nó đi theo. Đây khăn quàng của anh đây. Tôi sẽ viết thư cho anh biết nó xử sự như thế nào.

Mát dừng lại giữa cầu tàu:

- Nó không tài nào chịu nổi khí hậu miền Nam đâu - Anh nói to - Trừ phi ông cạo lông cho nó vào mùa nóng bức.

Cầu tàu được rút lên và chiếc tàu trông tránh rời khỏi bến. Vidon Scot vẫy tay về phía bờ sông để chào vĩnh biệt. Sau đó anh cúi xuống, Nanh Trắng vẫn đứng cạnh anh, run lên vì vui sướng. Anh dịu dàng vuốt ve đầu và gãi nhẹ vào tai nó.

- Giờ đây, tên sói già ương bướng, mày có thể yên tâm rồi đấy? Mày có thể ca khúc khải hoàn được rồi.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI HAI

VÙNG ĐẤT PHƯƠNG NAM

Khi lên bộ ở Xan Franxcô, Nanh Trắng vừa hoảng và "thần lực" một cách ngoài ý thức. Cho đến bây giờ nó chưa từng nghĩ rằng con người lại có thể là những vị thần kỳ diệu như nó đang thấy trong khi đi theo chủ trên những vỉa hè trơn nhẵn của thành phố. Từ trước đến giờ nó chỉ được biết những lều gỗ, giờ đây các thứ đó đều nhường chỗ cho những nhà cửa to, cao. Trong đường phố chỗ nào cũng có những mối hiểm nguy: xe cam nhông, xe ngựa, xe hơi, những con ngựa to lớn, vừa kéo những chiếc xe nặng nề, vừa thở phì phò, và dưới những dây cáp quái dị, là những tàu điện chạy nhanh và kêu inh tai giữa đường phố... Rủ lên những tiếng đe dọa the thé chẳng khác gì con linh miêu giữa rừng hoang phương Bắc.

Mọi vật đó đều biểu thị uy lực. Sau các vật đó, là con người đứng điều khiển, kiểm tra và biểu thị ý muốn, như từ bao lâu nay, để thực thi sự đô hộ của họ đối với muôn loài. Thực là đồ sộ và kinh khủng. Nanh Trắng cảm thấy khiếp đảm. Vào tuổi trưởng thành và đang sung sức, nó tự cảm thấy yếu đuối, bất lực, cũng chẳng khác gì khi còn là con sói con mới vài tuần, khi ra khỏi rừng hoang lần đầu tiên bỗng thấy sừng sững trước mặt những lều bạt của thôn xóm người da đỏ.

Các vị thần ở đây sao mà đông đến thế! Nanh Trắng lại thấy choáng váng. Tiếng sấm vang trong các phố làm nó đinh tai nhức óc. Tiếng vang kinh thiên động địa, vận động liên hồi không nghỉ bao quanh làm nó sợ hãi vô chừng. Hơn bao giờ hết, nó thấy hoàn toàn phụ thuộc vào vị thần thương yêu, theo sát gót ông, dù muốn xảy ra sự việc gì cũng mặc, miễn sao không bị lạc khỏi chủ.

Nhưng Nanh Trắng chỉ được thoáng nhìn quang cảnh thành phố một cách chớp nhoáng như cơn ác mộng, huyền ảo và hãi hùng. Hình ảnh đó sẽ còn ám ảnh đầu óc nó khá lâu và còn làm náo động giấc ngủ của nó. Chủ đưa nó lên một toa xe, xích nó ở một góc toa giữa một đồng hồ xiềng chồng chất lên nhau. Tại đây, một vị thần gân cốt chắc nịch, hò hét om sòm, quăng ném phũ phàng hoặc lôi kéo vào trong toa những hành lý người ta giao cho, được anh chất thành chồng. Có lúc anh ta lại quẳng hành lý xuống cho các vị thần khác đón nhận ở dưới đất cũng phũ phàng chẳng kém.

Nanh Trắng tưởng mình bị bỏ rơi ở chốn địa ngục này cho đến khi mũi nó đánh hơi thấy mùi quen của các túi vải bạt đựng quần áo đồ đạc của chủ, lúc đó nó mới yên tâm ngồi cạnh các đồ hành lý quen thuộc ấy.

- Thực đúng lúc cần ông đến nhận, - viên thần giữ toa xe càu nhàu với Vidon Scot, sau một giờ khi anh xuất hiện ở toa hàng - Con chó của ông không cho tôi đặt một ngón tay vào các hành lý của ông.

Nanh Trắng ra khỏi toa xe, vô cùng ngạc nhiên vì cái thành phố đầy ác mộng lúc trước giờ đây đã biến mất. Toa xe

đối với nhận thức của nó, chỉ là một căn phòng trong một ngôi nhà. Khi bước vào, thì đô thị ồn ào vây quanh lấy nó. Từ đó đến giờ thành phố đã kịp tan biến, thay vào đó là một đồng quê xanh tươi êm ả, đầy ánh sáng mặt trời. Nhưng nó chưa kịp tự nêu ra những câu hỏi về nguyên nhân gây ra các biến đổi đó, nó chỉ đành chấp nhận sự việc xem như một biểu thị bổ sung cho quyền lực không thể giải thích nổi của các vị thần. Họ có phép riêng của họ.

Một chiếc xe chờ sẵn. Người đàn ông và một người phụ nữ lại gần rồi người đàn bà này quàng tay ôm lấy cổ chủ nó. Đây là một hành động thuộc loại ác ý nên Nanh Trắng bèn sữa vang lên. Vội vàng, Scot tự gỡ khỏi tay mẹ để đứng xen giữa bà ta và con sói.

- Xin mẹ yên tâm đừng sợ, - anh vừa nói, tay vừa nắm chặt Nanh Trắng. - Nó tưởng mẹ muốn làm con đau khổ và điều đó thì nó không thể chịu được. Nhưng mẹ đừng lo, nó hiểu ngay ra bây giờ. Đây này, xin mẹ bình tĩnh.

- Trong khi chờ đợi anh làm cho nó hiểu, thì tôi chỉ được phép hôn con trai tôi khi vắng con chó của anh, thế chứ gì? - bà vừa nói vừa cười, mặc dù mặt bà còn tái nhợt và xúc động vì sợ.

Bà nhìn Nanh Trắng vẫn tiếp tục gặm sữa, xù lông, mắt hung dữ.

- Nó hiểu ngay tức khắc, điều mà con muốn ở nó, - Scot khẳng định.

Anh nói thực nhẹ nhàng với Nanh Trắng một lúc, cho đến khi nó dịu hẳn, sau đấy tiếng nói của anh trở thành mệnh lệnh.

- Nằm xuống, hãy nằm xuống ngay. - Mệnh lệnh này nó được chủ huấn luyện nên Nanh Trắng tuân lời ngay, nhưng cũng tỏ vẻ không thích thú mà phải đành chịu.

- Bây giờ mời mẹ!

Scôt đang ôm hôn mẹ, mắt không rời Nanh Trắng.

- Nằm xuống, nằm yên - Anh nhắc lại khi thấy Nanh Trắng lại xù lông, định đứng dậy.

- Nằm ngay!

Nanh Trắng lại khụy xuống, mắt vẫn trừng trừng theo dõi động tác có vẻ ác ý được diễn trở lại. Không có gì xảy ra, kể cả khi đến lượt vị thần nam giới không quen biết ôm hôn chủ nó. Các túi hành lý được đưa sang chiếc xe, sau đó hai vị thần lạ và vị thần yêu thương của nó cùng lên xe. Nanh Trắng lên đường. Khi thì chạy theo sau, khi thì chạy lên hẳn phía trước. Nó luôn luôn tỉnh táo, xù lông để cho các con ngựa kéo thấy rõ là nó vẫn luôn luôn theo dõi cuộc chạy và đòi hỏi là không thể để có chuyện gì không hay xảy ra đối với các vị thần ngồi trong xe với đà chạy quá nhanh như thế này.

Một lát sau, chiếc xe chạy qua một cổng đá, tiến vào một con đường hai bên là hai hàng dẻ lớn, cành lá sum xuê xanh tươi hình vòm cuốn nhau để tạo thành một hành lang dài. Mỗi bên đường trải ra những cây sến cổ thụ cành nhánh um tùm. Xa hơn nữa, là những đồng cỏ vàng úa dưới ánh mặt

trời, tạo nên một tấm thảm đồi lập về màu sắc với thảm cỏ xanh dịu được chăm sóc cẩn thận. Tít tắp về phía cuối cảnh, là hình ảnh những ngọn đồi hung hung phủ toàn đồng cỏ chăn nuôi. Đến cuối đường đi, ở ngay sườn đồi, nhô lên một ngôi nhà có cửa vòm sâu thẳm với nhiều cửa sổ.

Nanh Trắng không có thì giờ để ngắm nhìn tất cả những cái đó. Chiếc xe chỉ mới tiến vào cơ ngơi nhà chủ, một con chó becgiê, mắt sáng chói, mõm dài nhọn đã nhảy xô vào nó, sừng sộ, cản đường vì một kẻ lạ dám đường đột vào đây. Không chờ đợi, để còn sửa mắng nhau. Nanh Trắng đã vội xù lông, nhảy ra để chuẩn bị chống trả một cách lạng lẽ mà hiểm độc, nhưng nó bỗng dừng phắt ngay lại trong tư thế hơi ngọ nghĩnh, hai chân trước cứng nhắc, hai chân sau khuyu hẳn xuống tựa như muốn ngồi. Nó phải tránh mọi cuộc chiến với con vật lạ này, vì đây là một con chó cái và qui luật của nòi giống không cho phép Nanh Trắng tấn công cũng như đánh trả. Nó không thể làm thế mà đành phải thuận theo bản năng truyền kiếp.

Đối với các con cái thì lại không có quy luật bắt buộc phải như vậy. Bản năng của con chó cái đang hồi tức giận - bản năng mà nó thừa hưởng của tổ tiên nó là những con chó chăn giữ các đàn cừu - đã báo cho nó rằng vẻ vừa xâm nhập là con chó sói, tên ăn trộm truyền kiếp, tên ăn cướp chuyên bắt mỗi trong đám cừu non, vì vậy mà nó phải đánh đuổi hết thế hệ này sang thế hệ khác. Đúng lúc Nanh Trắng từ bỏ tấn công, thì con becgiê cái chồm vào và cắn nanh vào vai nó. Nó găm sủa ngoài ý muốn, nhưng chỉ có thế thôi. Nó lúng túng lùi bước, chân cứng nhắc, chỉ cố tránh để vượt qua mặt

con cái và chạy về phía chiếc xe có chủ ngồi. Nhưng con becgie không muốn để nó yên. Nanh Trắng muốn tránh đi đường nào, nó cũng tìm cách chặn đường cho bằng được.

- Còli lại đây - Người đàn ông lạ mặt ngồi trên xe vội gọi to.

Vidơ Scot cười nói: "Xin ba hãy để mặc. Như vậy là có dịp rèn luyện thêm cho nó và tốt nhất là nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Nó đã tìm cách thích nghi, rồi ba sẽ thấy!"

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Còn Còli vẫn chặn đường Nanh Trắng. Nó bèn rời bỏ lối đi và thử vượt hẳn Còli bằng cách mượn đường ở bãi cỏ bên phải, rồi lại vòng sang bãi bên trái. Nhưng vẫn không được vì lần nào con chó cái cũng lại kịp đứng chắn giữa nó và chiếc xe, nhả mép ra để lộ hai hàm răng trắng bóng.

Chiếc xe đưa chủ nó sắp khuất dưới hàng cây rậm. Hoàn cảnh dường như tuyệt vọng. Lúc ấy Nanh Trắng lại phải dùng đến một động tác chiến đấu cũ đầy ranh mãnh. Nó chạy thành vòng, để Còli đuổi đến gần rồi bỗng quay trở lại hích mạnh vào con kia bằng vai. Con chó cái đang đà chạy nhanh, không những bị hất ngã chống kênh mà còn lăn lông lốc như chiếc thùng rượu. Nó gắng mãi vẫn không lấy lại được thăng bằng, chân cọ xát vào cuội sỏi, trong khi miệng kêu rít lên vì tức giận.

Không chần chừ, Nanh Trắng vội chuồn thẳng. Đường thênh thang, không còn ai cản trở, và nó chỉ cần có thế, không đòi hỏi gì hơn. Còli đứng lại được rồi bèn đuổi theo nó, sủa vang điên cuồng. Thực là một cuộc chạy đua ra trò và trong

cuộc chạy này thì Nanh Trắng sẵn sàng trở tài cho Còli biết tay. Nó chạy lạng lẽ không cần gắng sức, chân lướt nhẹ trên mặt đất, gần như một cái bóng.

Khi nó dẫn trước cổng lớn của ngôi nhà thì thấy chiếc xe cũng vừa đỗ và ông chủ xuống xe. Ngay lúc ấy Nanh Trắng đang đà chạy hết tốc độ thì bỗng lại bị một cú tấn công từ phía bên tới. Một con chó săn xô vào nó. Nó thử quay lại để giáp mặt với địch thủ ngay, nhưng đà chạy đã lôi nó ngã nhào cùng với con chó. Khi nó đứng lại được, sẵn sàng nghênh chiến, bộ điệu trông thực đáng sợ, lông dựng ngược, tai cụp, mũi nhọn, mép cuộn lên để lộ hai hàm răng, chỉ chút nữa là đã cắn được vào họng con chó săn.

Chính Còli đã cứu sống con chó săn, vì Scôt chưa kịp can thiệp. Vừa lúc Nanh Trắng sắp nhảy bổ vào giáng cho con chó săn miếng cắn độc địa thì Còli đã xô vào nó như một trận cuồng phong với toàn bộ sức lực của lòng dũng mãnh truyền kiếp, nổi phẫn nộ và mối căm hờn về nỗi nhục nhã mà Nanh Trắng vừa gây ra cho nó. Và thế là Nanh Trắng lại ngã bổ nhào xuống đất. Lát sau, Scôt đến giữ Nanh Trắng bằng một tay, trong khi cha anh thì gọi các con chó khác.

- Ê! Hê! - Anh nói, - thực là một cuộc đón tiếp nồng hậu đối với con chó tội nghiệp vùng Bắc cực. Nó nổi tiếng và chỉ mới bị đánh ngã có một lần trong suốt cả đời, thế mà ở đây chỉ trong vòng ba mươi giây nó đã bị đánh đổ đến hai lần - anh vuốt ve Nanh Trắng nhẹ nhàng khiến nó nguôi dần.

Chiếc xe đã rời xa và nhiều vị thần khác từ trong nhà đi ra. Một vài người đứng gần đấy tỏ vẻ tôn kính, nhưng có hai

vị thần nữ cùng đến quàng tay vào cổ chủ nó. Nanh Trắng bắt đầu chấp nhận cử chỉ ấy, vì thấy hành động đó không dẫn tới tai hại gì cả, mà tiếng nói của các vị thần phát ra rõ ràng không có gì là đe dọa. Các vị thần đó cũng tỏ vẻ có cảm tình với Nanh Trắng, nhưng nó sửa để nhắc họ hãy thận trọng và cả lời nói của chủ nó cũng dặn họ hãy cẩn thận. Lúc ấy Nanh Trắng len vào giữa hai chân Scôt và anh cũng đập nhẹ vào đầu nó để trấn an.

Đích, con chó săn, theo lệnh cha Vidon, đã trèo lên bậc cửa và nằm ở trong hiên, nhưng nó vẫn gầm sủa và nhìn kẻ mới xâm nhập với đôi mắt lầm lì. Một trong hai vị thần nữ đã đưa tay ôm cổ Côli và cũng cố vỗ về. Con chó cái bị kích động quá nên vẫn rên rỉ tỏ ý phản đối. Con này không thể hiểu tại sao, các vị chủ lại chấp nhận sự có mặt của tên sói kia, dường như nó cho rằng các vị ấy đã làm một việc sai lầm tai hại.

Tất cả các vị thần đều lên bậc thêm hành lang để vào trong nhà. Nanh Trắng liền bám sát gót chân chủ. Khi đi qua trước mặt địch thủ nó cũng sủa lại và xù lông.

- Chúng ta hãy giữ Côli ở trong nhà, còn để cho hai con đực giải quyết nỗi ám ức với nhau ở ngoài vườn, - cha Scôt đề nghị. - Sau đó chúng sẽ thành bạn thân thôi.

- Nếu để tỏ rõ tình bạn, thì Nanh Trắng chỉ còn việc để tang bạn, - chàng trai trẻ vừa cười vừa nói.

- Con muốn nói rằng...

Ông Scot nhìn Nanh Trắng, không có vẻ tin lắm, rồi nhìn Đích và cuối cùng nhìn con ông.

Chàng trai bèn gặt đầu khẳng định.

- Chính thế đấy cha ạ. Chỉ trong vòng một phút, hai phút là cùng, - Đích sẽ không còn nữa đâu.

Scot quay về phía Nanh Trắng.

- Đi vào đi Sói? Anh nói, - chính mày được vào nhà đấy.

Nanh Trắng, chân cứng nhắc đuôi giương cao, đi qua hành lang, không rời mắt nhìn Đích để sẵn sàng chống đỡ một cuộc tấn công vào bên sườn, đồng thời nó cũng sẵn sàng đối phó với bất cứ một biến cố nào khác có thể xảy ra. Ai mà biết được cái gì đang đợi nó ở bên trong ngôi nhà? Không có gì đáng sợ khi nó bước vào nhà. Và sau một vòng tuần tra cẩn thận toàn bộ căn phòng mà cả nhà dừng lại. Nanh Trắng bèn nằm cạnh chân chủ và thốt lên tiếng gầm gừ thỏa mãn. Tuy thế, nó vẫn không vì vậy mà không để ý theo dõi mọi sự việc xảy ra quanh nó. Biết đâu chẳng có những hiểm nguy bất ngờ ẩn náu dưới ngôi nhà to lớn này vì ngôi nhà này đối với nó chẳng khác gì một thứ bầy lớn, do đó nó sẵn sàng bật dậy khi có bất cứ một báo động nhỏ nào để chiến đấu bảo vệ tính mạng.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI BA

CƠ NGÔI CỦA VỊ THẦN

Không phải Nanh Trắng chỉ biết theo bản chất tự nhiên mà còn biết thích nghi với mọi hoàn cảnh. Nhưng các cuộc hành trình dài ngày khiến cho nó hiểu lợi ích của sự thích nghi ở đây, ở Siera Vista, nhà cửa đất đai của ông thẩm phán Scôt và chẳng mấy chốc nó đã cảm thấy là nhà nó. Quan hệ giữa nó với các con chó trong nhà đã bớt phần gây gổ. Đích và Còli còn hiểu hơn nó nhiều về thái độ, tác phong của các vị thần miền Nam, và lại riêng các vị thần đã đưa Nanh Trắng về ở đây, thì dưới con mắt chúng, sự việc đó có nghĩa là Nanh Trắng có quyền sống chung với chúng. Dù là sói và dù cho điều đó có kỳ lạ đến mấy đi chăng nữa - một khi các vị thần đã chấp nhận cho Nanh Trắng được sống với họ, thì chúng là con chó của các vị thần, tất cả chỉ có việc cúi đầu chấp nhận.

Sau một vài thể thức chiếu lệ, Đích cũng chấp nhận sự có mặt của Nanh Trắng trong ngôi nhà, không đòi hỏi lời thôi gì nữa. Nếu chỉ phụ thuộc về phía nó thôi thì hai bên còn có thể trở thành đôi bạn tốt được, nhưng Nanh Trắng không đáp ứng những thiện chí của nó. Đối với bạn đồng chủng, Nanh Trắng chỉ đòi hỏi chúng để nó yên thân. Xưa nay nó vẫn sống tách biệt với đồng loại, nên giờ đây nó vẫn muốn tiếp tục

sống như thế. Ở phương Bắc, nó đã biết rõ không nên lời thối với các con chó khác của chủ, và ở đây nó cũng áp dụng bài học đó vào thực tế. Nó không muốn dấy dưng gì với chúng. Sự thản nhiên của nó đối với Địch đến mức chẳng mấy chốc Địch cũng cư xử xem như Nanh Trắng không có ở đây.

Với Còli, sự việc không dễ dàng như thế. Nó chấp nhận sự có mặt của Nanh Trắng vì đây là ý muốn của các vị thần, nó không dám thách thức chống đối lại; nhưng không vì thế mà nó không nhè bất cứ dịp nào thuận lợi lại không tìm cách hạ Nanh Trắng. Phải bắt con chó ấy trả giá cho tất cả những nỗi tai hại không lường được mà nó và nòi giống sói của nó đã gây cho tổ tiên của Còli. Biết bao đàn cừu và chó becgiê đã bị tàn sát bởi kẻ thù truyền kiếp, nên không thể trong một ngày hay ngay cả trong một thế hệ lại có thể quên đi những tội ác tày đình như vậy. Bị kích động vì cơn giận chính đáng, Còli bèn tìm cách trả đũa.

Sử dụng lợi điểm về giới tính của mình, Còli thường xuyên làm tình làm tội Nanh Trắng. Về phía Nanh Trắng, vì phải tuân theo bản năng giới tính, nó không thể đánh trả, nhưng nó cũng không thể lơ là đối với Còli, vì con này luôn luôn tấn công nó. Khi con này xông vào nó, nó đành chia vai rậm lông cho bộ răng nhọn của Còli cắn, song vội chạy xa với tư thế kẻ cả. Nếu Còli không tha, nó bèn chạy vòng, đầu tránh sang bên, để vai chia ra, biểu lộ vẻ chịu đựng chán chường. Đôi khi một vết cắn của Còli vào phần sau thân buộc nó phải phóng nhanh hơn và chạy trốn một cách không còn chút oai phong nào. Nhưng nói chung, nó thường cố giữ được tư thế uy nghi vốn có. Chừng nào có thể được thì nó giả vờ như không biết có

Côli trên đời và tìm cách không phải gặp ở dọc đường. Nếu thấy Côli đi đến thì Nanh Trắng đứng dậy và bỏ đi chỗ khác.

Trong cuộc sống mới, Nanh Trắng còn phải học hỏi nhiều. Ở Siera Vista mọi việc đều phức tạp hơn ở vùng đất phương Bắc. Trước hết, ở đây có gia đình ông chủ, Nanh Trắng cũng hiểu điều đó theo một ý nghĩa nhất định. Cũng như Misa và Klu- Kusơ đều thuộc về Chồn Xám, cùng chia cơm xẻ áo, cùng hưởng ngọn lửa, cùng chia sẻ chăn mền với anh ta, thì ở Siera Vista nó cũng hiểu rằng mọi người sống trong nhà này đều thuộc về chủ nó.

Nhưng giữa túp lều vải của Chồn Xám với biệt thự ở Siera Vista thì có sự khác biệt lớn. Ở đây có nhiều người cùng sống dưới mái nhà này. Có ông thẩm phán Scôt và bà vợ ông ta, có hai người em gái Scôt là Bét và Mari, có vợ anh là Alixơ, cùng hai đứa con nhỏ của anh là Vidon và Moti, lên bốn và lên sáu. Tất nhiên, Nanh Trắng không có cách gì để xác định quan hệ họ hàng nào đã ràng buộc những người này với nhau. Nhưng nó sớm đoán được là hết thảy mọi người đều gắn bó với vị thần chủ nó, dần dần mỗi khi hoàn cảnh thuận lợi, nó bèn quan sát cách đối xử giữa họ với nhau, nghe ngóng âm điệu trong lời nói của họ để đi đến mức độ thân mật giữa họ và để tự nó điều chỉnh cách xử sự đối với từng người. Bất cứ cái gì có giá trị dưới con mắt của chủ, đều cũng có giá trị đối với Nanh Trắng là kẻ bảo vệ tài sản cho chủ.

Vì vậy, Nanh Trắng xưa nay vẫn không ưa bọn trẻ con - vì nó đã quen thù ghét tính ngang bướng và độc ác của chúng khi nó còn sống trong thôn xóm người da đỏ nay lại phải sửa đổi hoàn toàn thái độ đối với Moti và Vidon là hai con của

ông chủ. Lúc đầu, mỗi khi chúng tới gần, nó thường găm sũa với dáng đe dọa. Một cú phát mạnh của chủ kèm theo một lệnh nghiêm nghị, buộc nó phải chấp nhận sự vuốt ve của các bàn tay mũm mĩm ấy, nhưng nó vẫn tiếp tục chống đối nhẹ nhàng và cũng không một âm điệu vui mừng nào làm dịu bớt tiếng găm gừ của nó. Về sau, khi nhận thấy tầm quan trọng mà vị thần dành cho cô bé gái cùng cậu em của cô, thì nó đã để hai cô cậu vuốt ve không cần có sự can thiệp của Scot. Nanh Trắng không bao giờ rộng rãi về mặt biểu lộ tình cảm. Nó phục tùng hai đứa con chủ một cách miễn cưỡng nhưng trung thực.

Nó kiên trì chịu đựng, nhưng chẳng khác gì chịu đựng thử thách - các trò đùa quá đáng của chúng. Khi thực sự không thể chịu đựng được nữa, nó bèn đứng dậy và lảng xa chúng. Được ít lâu, nó cũng bắt đầu yêu chúng, nhưng nó không biểu thị tình bề bạn với chúng. Nó không tự tiến lại gần chúng, mà đợi chúng đến với nó. Chẳng mấy chốc, khi chúng nhìn thấy một ánh vui thích từ khóe mắt nó và khi bọn trẻ rời bỏ nó để ra một chỗ khác chơi, thì trong cách nhìn của nó cũng lộ ra một sự luyến tiếc kỳ lạ.

Sự tiến hóa đó cũng đòi hỏi thời gian. Sau bọn trẻ, đến lượt vị thẩm phán Scot cũng được Nanh Trắng đặc biệt trân trọng. Điều đó, có hai lẽ. Trước hết, ông thẩm phán rõ ràng là một sở hữu quý giá của chủ nó: hai là bản tính ông ta đã chan hòa và cái đó cũng làm cho Nanh Trắng ưa thích. Nó thích nằm dưới chân ông, ngoài hàng hiên, khi ông thẩm phán đọc báo, thỉnh thoảng lại nhìn nó hoặc nói với nó, đó là những biểu lộ tình cảm dịu dàng cho thấy ông đã quan tâm đến sự có mặt của

nó. Nhưng đó cũng chỉ là vào lúc vắng chủ, còn khi chủ xuất hiện, thì đối với Nanh Trắng chỉ có chủ là đáng kể mà thôi.

Nanh Trắng bằng lòng để tất cả mọi thành viên trong gia đình chiều chuộng và vuốt ve, nhưng nó không dành cho họ điều mà nó chỉ dành riêng cho chủ. Không một ai làm cho nó găm gù thỏa mãn hoặc làm cho nó chịu vui đầu ầu yếm vào giữa lòng tay: đó là biểu thị của sự hiến mình, của lòng trung thành và sự tín nhiệm tuyệt đối. Thực ra, đứng bên vị thần yêu thương, thì các người khác đều là thứ yếu cả.

Nanh Trắng đã nhận thức rất nhanh sự khác biệt giữa các thành viên trong gia đình và những người phục vụ trong nhà. Những người này thường sợ nó, còn về phía nó, nó không bao giờ cần họ vì nó xem họ là sở hữu của chủ. Cả hai phía đều giữ thái độ trung lập. Họ làm bếp, rửa bát đĩa, hoàn thành một số việc vặt cũng như Mát ở Klondac. Nói tóm lại, dưới con mắt của Nanh Trắng, họ là những người có ích.

Ngoài những người trong gia đình ra, Nanh Trắng còn rất nhiều điều phải học hỏi. Đất đai của chủ rất rộng và phức tạp, nhưng cũng có giới hạn.

Con đường làng là một giới hạn, ngoài đường đó là các đường sá và phố phường, tài sản chung của mọi người. Rồi đến những hàng rào bao quanh các điền trang thuộc các vị thần khác. Hàng loạt những qui luật được đặt ra để điều hành thế giới bên ngoài. Nó không hiểu tiếng nói của các vị thần nên chỉ có những kinh nghiệm đã giúp vào việc giáo dục Nanh Trắng. Nó tuân theo một cách tự nhiên những xung động chừng nào chúng không trái ngược với qui luật. Sau vài

"va chạm" đáng tiếc, nó hiểu ra ý nghĩa của quy luật mới và sau đó tuân thủ ngay.

Một cái tát của chủ có quyền lực đã giáo dục Nanh Trắng cực kỳ hữu hiệu. Vì tình yêu thương lớn lao mà Nanh Trắng dành cho vị thần, nên một cú đập từ bàn tay của chủ đối với nó là một trừng phạt nặng hơn nhiều so với những trận đánh đập trước đây của Chồn Xám hay của "Smit đẹp trai". Hai người này chỉ xúc phạm đến thịt da nó, mặc dù đau đớn ê chề, nhưng Nanh Trắng vẫn không bị thua. Còn nay những cái tát của chủ quá nhẹ không làm cho nó đau phần thể xác, nhưng lại in hằn sâu trong tâm khảm Nanh Trắng, vì chúng biểu thị sự không hài lòng của vị thần yêu mến.

Nói đúng ra những cái tát ấy cũng hãn hữu. Tiếng nói của chủ là đủ làm cho Nanh Trắng biết ra lẽ phải. Dựa ngay cả vào âm điệu của tiếng nói đó, nó bao giờ cũng đoán được chủ nói cái tốt hay cái xấu, và từ đấy nó sẽ điều chỉnh cách cư xử. Cũng như địa bàn ở vùng đất chưa quen thuộc đã đưa dẫn bước chân người du lịch, tiếng nói của Scot đã giúp Nanh Trắng định hướng trong môi trường mới mà nó đang sống.

Trên vùng đất phương Bắc, động vật duy nhất được thuần hóa là chó. Đa số động vật sống ở đó đều trong tình trạng man rợ, và khi sức lực của chúng không đáng sợ, thì chúng trở thành mồi ngon cho bọn chó thường săn đuổi chúng. Trong suốt thời gian sống ở đây, Nanh Trắng cũng sống bằng những vật sinh sống nó tìm được. Nó không hình dung nổi là ở vùng đất Phương Nam, ở thung lũng Santa lara tươi đẹp mà nó đang sống này, thì lại khác hẳn. Nhưng chẳng mấy chốc là nó được biết. Một hôm, vào lúc bình

minh, trong khi lang thang quanh khu nhà, nó gặp một chị gà mái vừa xổng từ sân nuôi gà vịt ra. Một phản xạ tức thời, Nanh Trắng nhảy xổ vào con gà. Hai cú nhảy, ánh sáng loáng của bộ răng óng ánh, một tiếng gà kêu thất thanh và thế là xong đời con gà. Đó là một con gà mái non, bụ bẫm thịt mềm, vừa liếm môi vừa suy nghĩ, Nanh Trắng cho rằng thối thịt này thật tuyệt vời

Vào lúc ngày tàn, nó lại gặp một con gà mái đang đi dạo ở gần chuồng ngựa. Nó sắp nhảy bổ vào thì một anh chăn ngựa kịp thời can thiệp, tay chỉ cầm một chiếc roi nhỏ dùng để điều khiển xe ngựa, vì anh ta không biết tiền sử của Nanh Trắng. Chỉ mới quất cú roi đầu tiên là Nanh Trắng đã bỏ con gà để nhảy sang tấn công người. Một chiếc gậy có lẽ làm cho nó còn do dự, nhưng một chiếc roi thì không. Khi chiếc roi quất lần nữa vào mình nó thì nó không kêu sủa gì cả mà chỉ lặng lẽ nhảy xổ vào anh chăn ngựa, tìm cách cắn cổ anh ta. Anh này loạng choạng lùi bước và kêu:

- Trời đất ơi? - Rồi bỏ cả roi để che cổ họng bằng hai cánh tay, nên một cánh tay anh bị xé toạc đến xương khiến anh ta hoảng sợ. Sự lăm lè của Nanh Trắng còn đáng sợ hơn đáng điệu hung dữ của nó, làm anh ta mất hết tự chủ. Cánh tay bị thương chảy máu đầm đìa, vẫn gập trước cổ họng và mặt dùng làm mộc đỡ đòn, anh vừa lùi vào chuồng ngựa và chắc chắn anh sẽ khốn đốn nếu đúng lúc đó con Còli không vào cuộc. Nó đã từng cứu sống Đích, và hôm ấy nó cũng đã kịp thời cứu sống anh chăn ngựa. Nó nổi cơn điên khùng và xổ vào Nanh Trắng. Ngay từ đầu, nó đã nhận định là các vị

thần đã sai lầm. Sự việc đã chứng thực rành rành. Đúng là tên kẻ trộm khi xưa, đến nay vẫn còn tiếp tục làm vậy.

Anh chân ngựa trốn vào chuồng ngựa còn Nanh Trắng thì rút lui trước bộ răng đe dọa của Còli. Nó bèn chạy vòng, giơ vai, hy vọng làm dịu sự bức bối của kẻ địch. Nhưng mọi khi Còli vẫn quen lệ chỉ trừng trị nó tương đối nhẹ, còn kỳ này thì không được. Sự điên cuồng chống trả của Còli mỗi lúc một tăng và cuối cùng Nanh Trắng phải dẹp hết oai phong và tư cách đàn ông thẳng ra đồng.

- Nó sẽ chóng hiểu để bọn gà mái yên, - Scot nói. - Nhưng chính tôi phải bắt được nó quả tang thì bài học mới có hiệu quả.

Bốn mươi tám giờ sau, Nanh Trắng lại hoạt động và với mức độ mà chính chủ nó cũng không lường trước được. Nó quan sát kỹ sân nuôi gà vịt và tập quán của bọn gà mái. Khi màn đêm đã rủ và bọn gia cầm đã vào chuồng, nó bèn trèo lên một chuồng gỗ, từ đó nó dễ leo vào mái chuồng gà rồi trườn dần vào bên trong và cuộc tàn sát bắt đầu.

Sáng hôm sau, khi Scot bước ra hàng hiên, thì nhìn ngay thấy một dãy dài gồm đến năm chục con gà Lơgo trắng do anh chân ngựa xếp sẵn. Chàng kỹ sư trẻ tuổi huýt một tiếng sáo trong đó có cả sự bất ngờ lẫn sự thần phục. Nanh Trắng đứng ở gần ngay hàng chiến lợi phẩm của nó và nhìn chủ không chút sợ hãi của kẻ phạm tội mà trái lại còn có vẻ hãnh diện dường như vừa thi hành một việc đáng khen. Nó không nhận thức được lỗi lầm của mình. Chủ nó cần mồi. Một nhiệm vụ phiến toái đang chờ anh - trừng phạt kẻ phạm lỗi vô ý thức.

Anh nói nặng lời với Nanh Trắng, giọng bực tức, rồi dí mũi nó vào các con gà bị cắn chết, đồng thời tát nó thật mạnh.

Sau lần ấy, Nanh Trắng không còn tấn công đám gia cầm nữa. Nó đã hiểu rõ làm như thế là trái với quy luật. Chủ nó đưa hân nó vào sân nuôi gà vịt. Nanh Trắng thấy quanh nó và ngay dưới mũi nó món ăn sinh động đó đang vỗ cánh bay nháy, đã suýt nữa lại để bản năng thúc đẩy, nhưng tiếng nói của chủ đã kịp thời can thiệp. Trong suốt nửa giờ, Scôt đã đưa Nanh Trắng dạo chơi ngay chính nơi nó phạm tội, kịp hăm bắt kỳ một thái độ nào có vẻ liều lĩnh, bằng lời nói của anh. Bài học đã được con vật học thuộc, và trước khi rời khỏi sân chăn nuôi gà vịt, Nanh Trắng không còn chú ý chút nào đến đám gia cầm nữa.

Thảm phán Scôt buồn rầu lắc đầu khi vào bữa ăn sáng. Con trai ông kể lại sự việc buổi huấn luyện anh đã dành cho Nanh Trắng ngay trong buổi sáng.

- Người ta không thể sửa chữa được một tên chuyên giết gà vịt, một khi nó lại tái phạm, nó đã nghiện mùi vị máu gà và...

Lần nữa, ông bố lại lắc đầu buồn bã.

Nhưng Vidon không cùng ý kiến như cha.

- Con sẽ thưa ba rõ chúng ta sẽ làm như thế nào. cuối cùng anh ta nói như để thách thức: chúng ta sẽ nhốt Nanh Trắng cả buổi chiều trong sân nuôi gà vịt.

- Tội nghiệp bọn gà mái! - ông thảm phán rên rỉ.

- Hơn thế nữa, con xin cuộc với ba cứ nếu có một con gà bị giết là con sẽ nộp ba một đôla.

- Nhưng về phía ba cũng phải chịu phạt gì nếu thua cuộc chứ. - Bết tham gia ý kiến.

Em gái anh cũng tán thành và mọi người trong bữa cơm đều nhất trí. Ông thẩm phán gật đầu đồng ý. Vidon suy nghĩ một lúc.

- Thế này vậy, anh quyết định, nếu đến chiều mà Nanh Trắng vẫn không làm hại một con gà mái nào, thì ba sẽ phải nói với nó mười sáu lần, với tất cả sự trịnh trọng cần thiết, giống như ba đang phán xử tại tòa, câu này: - "Nanh Trắng, mày khôn ngoan hơn ta tưởng!"

Đứng nấp ở nhiều chỗ thuận lợi, những người trong gia đình đều theo dõi xem cuộc thí nghiệm diễn biến như thế nào. Nhưng lời tiên đoán đầy bi quan của vị thẩm phán đã tỏ ra thiếu cơ sở. Bị nhốt trong sân nuôi gà vịt và được chủ thả lỏng, Nanh Trắng bèn nằm ngủ. Khi thức giấc, nó điềm nhiên ra uống nước ở máng, không thèm chú ý tí gì đến các cô gà mái non. Đối với nó, dường như bọn chúng không tồn tại. Đến bốn giờ, nó lấy đà nhảy phóc lên mái chuồng gà rồi từ đấy nhảy sang vườn. Nó đã thuộc lòng bài học mới. Và ở bậc thềm, trước mặt đầy đủ mọi người, trong gia đình lúc đó đang vui như gặp thiên thần trên thiên đường, ông thẩm phán Scot phải nhìn tận mặt Nanh Trắng và long trọng tuyên bố với nó mười sáu lần:

"Nanh Trắng, mày khôn ngoan hơn ta tưởng!"

Nhưng số lượng quy luật khá nhiều cũng làm cho Nanh Trắng lăm lăm bối rối và nhiều khi lâm vào hoàn cảnh đáng tiếc. Nó còn phải học hỏi là không được dấy vào ngay cả các

chị gà mái của các nhà khác. Ngoài ra, lại còn các chú mèo, thỏ, gà tây, hết thảy đều phải được bình yên. Kết quả là Nanh Trắng vẫn chưa thấm nhuần đầy đủ nội dung quy luật và đi đến chỗ tưởng rằng nó bị cấm hẳn không được động chạm đến bất kỳ vật sống nào, dù là loại gì cũng vậy. Nếu nó đi chơi ở đồng ruộng, thì ngay một chị gà gô cũng có thể bay lượn trước mũi nó một cách thoải mái không lo bị rụng một chiếc lông. Thân kinh căng thẳng run lên vì mất bình tĩnh và thèm muốn, nó đành kiềm chế bản năng và đứng yên, trung thành với ý muốn của các vị thần.

Tuy nhiên, một hôm, cũng ở các cánh đồng ấy, nó thấy Đích xua một con thỏ rừng rồi đuổi theo. Chủ có mặt ở đấy và không can thiệp gì hết. Hơn nữa, anh còn động viên Nanh Trắng tham gia cuộc săn đuổi và Nanh Trắng đã rút ra kết luận rằng các chú thỏ rừng không thuộc loại kiêng kỵ, cấm đụng đến. Cuối cùng, nó cũng hiểu rõ những góc ngách khác nhau của quy luật. Nó và tất cả các vật nuôi phải chung sống hòa bình. Nếu không có tình hữu nghị thì ít nhất chúng cũng phải sống trung lập. Còn những con gà gô, sóc, thỏ rừng đã không chịu khuất phục loài người, thì bọn chó có quyền trừng trị chúng. Các vị thần chỉ muốn che chở cho các con vật đã thuần hóa. Giữa bọn chúng với nhau, tuyệt nhiên không được để xảy ra chuyện giết chóc. Chỉ có các vị thần mới có quyền sinh quyền sát đối với các vật mà thần phù hộ và quyền đó chỉ dành riêng cho họ mà thôi.

Sau cuộc sống ít phức tạp mà nó đã trải qua ở vùng đất phương Bắc, đôi khi Nanh Trắng bị lạc hướng, lúng túng trong mớ bòng bong của nền văn minh và giữa vô vàn vấn đề

nó phải đương đầu ở thung lũng Santa Clara. Điều khó khăn nhất là sự tự chủ thường xuyên mà nó phải giữ, vì các hoàn cảnh đòi hỏi ở nó vừa phải thích nghi một cách mềm dẻo, vừa phải tự kiểm chế một cách nghiêm khắc các thèm muốn tự nhiên. Khi đi theo chủ đến San Jose, chạy sau chiếc xe, hoặc đi tản bộ trong phố phường, những lúc dừng lại nó thấy muôn nghìn hình ảnh mới lạ, sinh động của cuộc sống diễn ra trước mắt và đòi hỏi nó phải sáng suốt.

Thí dụ có những cửa hàng treo thịt chỉ cách nó hai bước, một thứ thịt mà nó không được phép chạm đến. Ở các gia đình quen mà chủ đưa nó đến thăm, có những chú mèo mà nó phải thân nhiên không được xúc phạm. Rồi ngay trên đường phố, đâu đâu nó cũng gặp những con chó lão xược, kích động nó bằng những tiếng sủa có tính chất gây sự, nhưng nó phải tự kiểm chế không được phép tấn công. Rồi lại trên hè phố đông nghịt, giữa đám người, thường có rất nhiều anh chàng tò mò, chú ý đến nó. Họ dừng lại, nhìn và chỉ trỏ quan sát nó, nói với nó và - ôi, tai hại vô chừng - họ lại còn vuốt ve nó. Nó cố gắng chịu đựng những bàn tay sờ mó nguy hiểm đó mà không kêu. Ngoài ra nó còn gắng vượt qua nỗi khó chịu lúng túng mà trước đây nó thường cảm thấy khi gần người. Nó tiếp nhận một cách hơi trịch thượng những sự quan tâm của một số vị thần không quen biết và đáp lại bằng sự chiếu cố đối với những chiếu cố của họ. Vả lại, ở nó có một cái gì khiến cho người lạ cũng không thể tỏ ra quá thân mật với nó. Họ chỉ dám nhẹ nhàng vỗ vào đầu nó một vài cái rồi đi ngay, tự lấy làm thỏa mãn vì sự liễu lĩnh của mình.

Nhưng cũng có lúc Nanh Trắng cảm thấy khó xử. Khi chạy theo sau chiếc xe ở vùng ngoại ô San Jose, một vài đứa trẻ tinh nghịch đã ném đá vào nó. Nó biết nó không được phép đuổi và cắn chúng, phải tự kìm hãm, như vậy vượt quá khả năng tự vệ. Đúng là phương pháp rèn luyện của Scot đã có kết quả và Nanh Trắng đã thành một con vật văn minh.

Dù sao Nanh Trắng vẫn không thỏa mãn. Tuy không thể có một nhận định trừu tượng về công lý hay về sự trung thực, nhưng nó có một cảm giác nội tâm về sự công bằng, vì vậy nên nó đau khổ khi phải chịu nhận những viên sỏi của các chú nhóc độc ác, mà không được phép tự vệ. Nhưng nó đã không nhớ là giao ước với các vị thần trong đó có cả sự can thiệp che chở của họ. Một lần, chủ nó nhảy ra ngoài xe, dùng roi trừng trị đích đáng bọn nhóc ngay dưới con mắt ánh lên sự thỏa mãn của Nanh Trắng. Từ đó, các chú nhóc không dám diễn lại cái trò chơi hiểm độc ấy nữa. Nanh Trắng hiểu được thế nào là trừng phạt và vì thế bản năng về công lý của nó cũng được thỏa mãn.

Lại một sự việc như vậy đã xảy ra với Nanh Trắng. Có ba con chó quen rình mò ở các ngã tư đường dẫn đến thành phố, gần các cửa tiệm giải khát. Bọn này có thói quen nhảy bổ vào Nanh Trắng mỗi khi chúng thoáng trông thấy nó. Biết rất rõ tài hạ sát địch thủ của Nanh Trắng trong các trận đấu, nên Scot luôn luôn dạy nó không bao giờ được đánh nhau. Vì vậy mỗi lần nó tiến đến gần ngã tư nổi tiếng ấy, là Nanh Trắng lại phải cố tự kiềm chế rất khó khăn. Bọn chó ào đến lần thứ nhất, nó bèn gầm sủa và như vậy là tạm đủ để giữ bọn tấn công ở xa. Nhưng mấy con chó hiếu thắng này vẫn tiếp

tục đuổi theo nó và sửa cần không ngừng. Trò ác đó kéo dài một thời gian. Các khách hàng ở quán giải khát lại còn kích thêm cho bọn chó tấn công Nanh Trắng. Một lần họ còn công khai đẩy chúng xô vào Nanh Trắng. Scôt dừng xe như ra lệnh:

- Tấn công lại đi!

Nhưng Nanh Trắng bỡ ngỡ và chưa tin. Nó nhìn chủ rồi lại nhìn bọn chó, đôi mắt nó như muốn hỏi chủ. Chủ bèn gạt đầu:

- Hãy nhảy bổ vào chúng, đi, sói già của ta, và hãy nuốt tươi bọn chúng cho ta!

Thế là Nanh Trắng không còn ngần ngại. Nó bèn quay lại và xô thẳng vào bọn địch đang sẵn sàng muốn đương đầu với nó. Quả thực là một cuộc hỗn chiến. Những tiếng kêu, tiếng sủa, tiếng gầm rú, tiếng răng va đập, một đám mây bụi chẳng mấy chốc đã bao trùm tất cả các kẻ đang chiến đấu, che lấp cả đấu trường. Sau vài phút, hai con chó đã nằm lăn trên bãi giầy giữa trong cơn hấp hối còn con thứ ba thì vội đánh tháo, nhảy qua một cái hào, vượt vội một vật chướng ngại và chạy xuống cánh đồng. Lẳng lẳng như một cái bóng và nhanh như chớp, Nanh Trắng đuổi theo đến giữa đồng và cắn đứt họng địch thủ.

Sau cuộc hành hình bộ ba con chó láo xược này, Nanh Trắng không còn bị bọn chó quanh vùng gây phiền nhiễu gì nữa. Câu chuyện lan truyền khắp thung lũng, và mọi người đều giữ gìn không dám để cho chó của họ gây gổ với Nanh Trắng.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI BỐN

TIẾNG GỌI CỦA BẢN NĂNG

Ngày tháng trôi qua, thực phẩm dồi dào, công việc thì nhàn hạ. Nanh Trắng trở nên béo mập, phép pháp. Khí hậu vùng đất miền Nam thực êm dịu, sáng sủa nên Nanh Trắng phát triển chẳng khác gì một cái cây khỏe khoắn đang mọc trên một mảnh đất phì nhiêu.

Tuy nhiên, nó vẫn khác các con chó kia. Nanh Trắng có vẻ tôn trọng đạo lý hơn bọn kia, chúng chưa từng sống trong điều kiện hoang dã. Nó tuân thủ mọi nghi thức của loài động vật đã thuần hóa, nhưng vẫn có điều gì trong dáng nó biểu thị một sự hung hãn tiềm tàng, hình như bản chất sói trong nó chỉ tạm lắng xuống!

Nó không tỏ ra thân thiết với bọn chó khác vì xưa nay nó vẫn sống tách biệt với đồng loại, và nó muốn vẫn tiếp tục sống cô độc. Tính đố kỵ mà nó cảm thấy đối với đồng loại đã bắt đầu ngay từ lúc còn bé và mang nặng dấu ấn của những lần bị hành hạ do Liplip và đồng bọn gây ra cho nó, về sau các trận đấu dưới triều đại của tên bạo chúa "Smit đẹp trai" lại càng không làm nó thay đổi. Ruồng bỏ đồng loại, nó tự gắn bó với loài người.

Hơn nữa, bọn chó phương Nam đều nghi ngại nó. Có lẽ Nanh Trắng đã gọi cho chúng nỗi sợ hãi bản năng nên khi nó đi qua, bọn chúng hay chào đón bằng những tiếng gầm gừ và sủa mắng. Về phía mình, nó cũng hiểu rằng chỉ cần trông thấy bộ nanh và khía mép cuộn ngược của nó đã đủ làm cho bọn chúng không còn dám ngo ngoe gì nữa. Thực ra, rất ít khi nó bị trượt trong việc đánh trả một con chó hung hăng, sủa om sòm điên dại.

Trong đời Nanh Trắng vẫn có một vết đen thường xuyên ngự trị, đó là Còli. Còli không chịu bỏ vũ khí mặc dù chủ đã bao lần làm hết cách để nó đỡ ác cảm với Nanh Trắng. Luôn luôn văng vẳng bên tai Nanh Trắng tiếng sủa the thé và mạnh mẽ của Còli. Nó không bao giờ tha thứ cho Nanh Trắng việc đã sát hại bọn gà mái, và nó tiếp tục tin chắc rằng Nanh Trắng vẫn nuôi những ý đồ xấu xa trong đầu óc. Nó liệt Nanh Trắng vào loại tội phạm tiềm tàng. Đối với Nanh Trắng, Còli là một mục nanh nọc, luôn luôn theo chân nó ở khắp mọi nơi trong nhà, chẳng khác gì một tên canh sát, và nếu nó chỉ đứng yên, chăm chú ngắm một anh bồ câu hay một chị gà mái, là mục không thể tha thứ được và liền nổi tam bành lên rồi. Biện pháp ưa áp dụng của Nanh Trắng để tránh thoát những dò la gay gắt của mục sen đầm là nằm sấp xuống, đầu áp vào hai chân trước, giả vờ ngủ. Vậy là mục đành im tiếng, ngờ ngàng...

Ngoài Còli ra, Nanh Trắng đều cảm thấy yên tâm. Nó đã tự chủ được bản thân, bình tĩnh và có thể nói là đã tạo cho mình một thái độ khoan hòa đầy triết lý. Nó hiểu biết đầy đủ về quy luật, không còn phải sống trong một môi trường đối

lập. Những hiểm nguy, cái xấu, cái chết đều không còn lảng vảng ở quanh nó nữa. Sự đe dọa và sự sợ hãi điều bí ẩn, trước đây lúc nào cũng đè nặng lên nó, thì giờ đã tan biến. Cuộc sống diễn ra êm đềm, dễ chịu, không còn kẻ địch núp trong bóng tối và mọi nỗi lo âu đều đã được xua tan.

Ở đây không có tuyết, nhưng nó cũng không thật sự nhận thấy sự thiếu thốn ấy, mà chỉ có cảm giác đơn giản là mùa hạ kéo dài không bình thường và trong những ngày nóng bức, một nỗi nhớ nhung xa xăm mơ hồ về vùng đất giá lạnh phương Bắc lại phảng phất trong tâm hồn nó. Những lúc đó Nanh Trắng không an tâm, hơi khó chịu, nhưng rồi mọi chuyện lại trôi qua.

Xưa nay, Nanh Trắng không ưa biểu lộ tình cảm, âm điệu dịu dàng đôi khi nổi lên trong tiếng gầm gừ và biến nó thành một tiếng kêu vui mừng, và động tác rúc đầu dưới hai cánh tay vị chủ yêu mến, là hai cử chỉ duy nhất của nó dùng để biểu thị tình cảm yêu thương. Tuy nhiên, nó cũng tìm được một thái độ thứ ba. Tiếng cười của các vị thần trước đây thường gây cho nó những phản ứng mạnh mẽ, đôi khi còn biến thành những cơn nổi giận điên cuồng. Nhưng tất nhiên, không bao giờ nó giận đối vị thần yêu kính, nếu thần muốn chọc tức nó, mà phá lên cười một cách vui vẻ, những lúc đó nó thấy ngỡ ngàng, ngán ngẩm. Tính cáu bẳn cũ cũng muốn làm cho nó nổi hung, nhưng tình yêu nó dành cho chủ vẫn thắng. Nó không biết nên thế nào. Lúc đầu nó không kêu ca gì và giữ một thái độ nghiêm túc. Nhưng chủ lại càng cười lớn, và sau rất lại càng cười mạnh hơn. Scôt đã làm cho nó mất thái độ trang nghiêm, miệng hé, góc mép hơi cong và mắt

ánh lên sự dịu dàng pha chút vui thích. Nanh Trắng đã biết cười.

Nó cũng học được cách làm trò khi gần chủ. Nó đã cho chủ lật quay lơ trên mặt đất, và chịu làm "vật chịu nạn" để nhận lấy những trò chơi phũ phàng. Ngược lại, nó biết giả vờ hờn giận xù lông, sủa văng lên, nghiêng hàm kèn kẹt để làm ra vẻ hung dữ, nhưng bao giờ nó cũng tự kiềm chế và chỉ cắn vào khoảng không. Sau mỗi đợt vui đùa như vậy, sau vài cái va đập bỗng dưng hai thầy trò rời nhau. Họ đứng cách xa vài bước, nhìn nhau với con mắt sáng ngời, rồi tự nhiên ông chủ phá lên cười, rồi vị thần liền ôm lấy Nanh Trắng, lúc đó con vật vô cùng sung sướng và thỏa mãn.

Nhưng Nanh Trắng không cho phép bất cứ ai khác được chơi đùa với nó như vậy. Nếu có người đã thử gạ nó thì qua cách sủa và xù lông không có vẻ gì vui vẻ của nó, người đó phải hiểu rằng tốt nhất là hãy dừng đùa dai nữa. Nếu chủ nó có quyền muốn gì tùy thích, thì đó không phải là điều mà Nanh Trắng phải thỏa mãn cho mọi người. Nó là một loại chó khác hẳn, không ưa phung phí những tình cảm cũng không muốn phân phát những tình cảm ấy cho bất kỳ ai mà chỉ dành riêng cho chủ.

Chủ hay đi ngựa, và đối với Nanh Trắng được chạy theo chủ đã trở thành một trong những nhiệm vụ chính. Ở vùng đất phương Bắc nó phục vụ chủ cũ bằng công việc kéo xe. Còn ở đây, vùng đất phương Nam, không có xe trượt tuyết, không có cả đồ hàng đeo trên lưng, nó chỉ còn biết biểu thị lòng trung thành bằng cách chạy theo gót ngựa của chủ. Cuộc chạy dài nhất cũng không làm cho nó mệt. Sau một đợt chạy suốt tám

mười cây số liền, nó vẫn bình thường, nhanh nhẹn chạy trước ngựa, với dáng mềm mại, đều đặn và không cần gắng sức của loài sói.

Chính vào một dịp đi chơi như vậy, Nanh Trắng đã lập được một thành tích, đây cũng là một cách hoàn toàn mới và đáng chú ý, vì nó chỉ làm được có hai lần như thế trong đời. Lần thứ nhất là khi Scôt thử dạy một con ngựa thuần giống rất khỏe, cách mở và đóng thanh chắn mà người cưỡi không cần phải xuống ngựa. Nhiều lần, anh đã dẫn ngựa đến sát thành chắn để tập cho nó làm động tác cần thiết. Lần nào, con vật cũng mỗi lúc một thêm nóng nảy, đều lùi và chống hai chân trước. Muốn bắt ngựa phải hạ thấp hai chân trước xuống đất, Scôt bèn thúc cựa, nhưng con ngựa lồng lên. Nanh Trắng quan sát cuộc biểu diễn tỏ ra hết sức lo lắng, và không thể đứng yên được nữa. Nó nhảy xổ tới đầu con ngựa và sủa điên cuồng (về sau, do chủ động viên, nó cũng thử sủa như thế luôn, nhưng vô hiệu, và lần duy nhất mà nó thành công, thì lại không có Scôt ở đó).

Một cuộc thi nước kiệu qua đồng ruộng, một con thỏ rừng bỗng làm vương chân ngựa, một bước hụt, thế là chủ nó bị hất tung xuống đất và không đứng dậy được. Anh bị gãy chân. Nanh Trắng liền lồng lộn nhảy bổ vào con ngựa phạm lỗi. Bỗng tiếng nói của chủ làm nó hãm kịp đà nhảy:

- Về nhà đi! Scôt ra lệnh - Về nhà đi!

Anh không có giấy cũng như chẳng có bút chì nên không thể nguệch ngoạc vài chữ và đặt vào giữa hàm Nanh Trắng cho nó mang về. "Đi về nhà!" - Anh nhắc lại Nanh

Trắng không tỏ vẻ muốn rời chủ. Nó nhìn anh, buồn rầu, sau khi đi được vài bước, nó bèn dừng lại rên rĩ. Scôt bèn nói với nó nhẹ nhàng nhưng cương quyết, Xanh Trắng vểnh tai nghe, cố dò hiểu ý chủ.

- Mày cứ mặc ta ở đây, sói già ạ! - Anh nói. - Điều cần thiết là mày đi về nhà, nói với họ là ta đang mắc nạn. Thôi đi đi! Đi nhanh lên! Về nhà!

Xanh Trắng đã hiểu hết ý nghĩa của những tiếng cuối cùng. Ý muốn của chủ là nó phải về nhà ngay lập tức, mà không có anh đi cùng. Nó chạy nhanh ra xa nhưng vẫn không hài lòng. Rồi bỗng nó lại dừng không cả quyết và nhìn về phía sau.

- Về nhà đi! Người bị thương ra lệnh và lần này thì Xanh Trắng chạy một mạch không quay lại nữa.

Cả gia đình đang ngồi quây quần hóng mát ở hàng hiên. Khi con vật về đến nhà, miệng thở hồng hộc thân mình đầy bụi.

Vidon đã về! - Mẹ chàng lên tiếng.

Bọn trẻ đón Xanh Trắng với những tiếng cười vui vẻ và chạy về phía nó. Nó tránh chúng, nhưng hai đứa trẻ đã dồn được nó vào góc giữa lan can và một chiếc ghế bành du đưa. Nó sủa vang, xô đẩy chúng để thoát ra, còn mẹ bọn trẻ thì lo lắng nhìn cảnh tượng đó.

- Tôi xin thú thực là không muốn hai đứa trẻ cứ luẩn quẩn gần nó, - chị nói. - Tôi vẫn lo, một ngày kia nó bỗng nhảy xổ vào chúng không báo trước.

Nanh Trắng vẫn tiếp tục sửa vang một cách man rợ, nhảy ra khỏi góc hiên, xô ngã cả hai đứa trẻ. Mẹ chúng gọi và an ủi chúng, đồng thời khuyên chúng không được làm rầy Nanh Trắng.

- Một con sói, bao giờ cũng vẫn là một con sói - ông thẩm phán Scôt tuyên bố. - Không có con nào nó thể tin cậy được đâu.

- Nhưng nó có phải là sói cả một trăm phần trăm đâu - Bét tham gia ý kiến muốn đứng về phía anh mình khi anh vắng mặt.

- Đó chỉ là ý kiến độc đoán của Vidon, - ông thẩm phán trả lời. - Nó chỉ đoán là trong máu của Nanh Trắng có chút dấu vết máu chó, có thể thôi. Nhưng chính nó đã từng nói là chưa lấy gì làm chắc. Còn như hình dáng bên ngoài thì...

Ông chưa kịp nói hết câu, Nanh Trắng đã đứng trước ông, sửa không ngừng.

- Thôi nằm yên, ông tướng, đi nằm đi! - Ông thẩm phán ra lệnh.

Nanh Trắng bèn quay về phía vợ của vị thần yêu thương, cắn vào gấu váy chị, kéo căng đến nỗi làm rách váy. Chị hét lên vì sợ hãi. Mọi người đều đổ dồn mắt vào Nanh Trắng. Nó thôi không sửa nữa, đầu ngừng lên nhìn mọi người, rồi nhìn thẳng vào từng người. Cổ truyền đạt lời nhắn của chủ, nó tỏ vẻ tuyệt vọng. Họng nó phập phồng, nhưng không thốt lên thêm một tiếng nào nữa, toàn thân run rẩy vì cố hết sức để biểu lộ ý muốn mà không đạt được.

- Tôi mong rằng nó không mắc chứng đại, - bà mẹ Scot nói. - Tôi vẫn nói luôn với Vidon là khí hậu nóng bức ở vùng ta không thích hợp với một con vật vùng cực Bắc đầu.

- Có vẻ nó cố gắng muốn nói gì đấy. - Bét nói, đúng lúc đó Nanh Trắng liền sủa vang lên.

- Có điều gì xảy ra với Vidon đấy! - Alixơ giọng quá quyết.

Mọi người đều đứng cả dậy và Nanh Trắng vội đi xuống bậc thềm, vừa chạy vừa quay đầu lại xem có người nào đi theo nó không. Đây là lần thứ hai và là lần cuối cùng trong đời, nó đã sủa để truyền cảm và làm cho người ta hiểu nó.

Sau sự việc ấy, Nanh Trắng có được một chỗ đứng lớn trong tâm khảm mọi người sống ở ngôi nhà Siera Vista. Ngay cả chàng chăn ngựa trước đây bị nó cắn toạc tay cũng công nhận chính nó là một con chó rất khôn, cho dù nó là một con sói thực thụ đi nữa. "Nanh Trắng chính là một con sói", - ông thẩm phán Scot vẫn giữ nguyên ý kiến và để thuyết phục mọi người xung quanh, mặc dù họ không lấy làm hứng thú khi nghe ông giảng. Ông bèn lấy sách bách khoa toàn thư và nhiều sách sinh vật khác ra để chứng minh rằng nó vẫn là một con sói.

Mặt trời liên tục sưởi nóng thung lũng SantaClara hét ngày nọ sang ngày kia, nhưng rồi ngày lại ngắn dần. Lại sắp đến mùa đông thứ hai Nanh Trắng được sống ở vùng đất phương Nam, thì bỗng Nanh Trắng phát hiện một điều kỳ lạ. Răng của Còli không còn sắc nhọn nữa. Còli chỉ cắn đùa chứ không làm nó đau như trước. Bản thân Nanh Trắng cũng quên

rằng Còli đã hay làm khổ mình, và Còli đến lượn quanh thì nó cũng cố hòa nhịp và đáp lại những cời mở cửa con chó cái bằng vài cử chỉ đùa bỡn không hợp chút nào với bản chất nghiêm nghị của nó xưa nay và trông nó có vẻ ngộ nghĩnh.

Một ngày kia, Còli lôi kéo được Nanh Trắng đi dạo khá xa, qua đồng cỏ và các khu rừng lân cận. Buổi chiều hôm đó, ông chủ muốn đi ngựa. Nanh Trắng cũng biết điều đó. Yên cương ngựa được nài nịt sẵn sàng, đang chờ ở cửa. Nhưng Nanh Trắng do dự, một bản năng khác bỗng choán lấy nó mạnh mẽ, vượt lên hẳn các quy định mới về tình yêu thương đối với chủ, kể cả những quy định về nghị lực bản thân. Khi Còli đến nhấn vào vai Nanh Trắng rồi lon ton chạy trước một cách vui vẻ, thì nó bỗng quên hết mọi thứ trên đời và chạy theo. Bữa đó, Vidon Scot dành đi chơi một mình, trong khi đó, giữa khu rừng, Nanh Trắng chạy song song bên cạnh Còli chẳng khác gì trước đây, Kiche, mẹ nó và bố sói già một mắt của nó cũng chạy bên nhau trong các khu rừng tĩnh mịch ở vùng đất phương Bắc.

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI LĂM

GIẤC NGỦ CỦA SÓI

Ít lâu sau, báo chí đưa nhiều tin về cuộc vượt ngục táo bạo khỏi nhà lao San Quentin của một tên tội phạm đáng sợ. Tên này vốn đã xấu xa mà xã hội hầu như cũng không làm cho nó cải tạo được chút nào. Xã hội thì khắc nghiệt, còn Jim Han lại là một thí dụ nổi bật về sự khắc nghiệt đó. Xã hội biến nó thành một con thú - không kém hung dữ so với nhiều loại thú ăn thịt.

Trong nhà lao San Quentin, Jim tỏ ra bất trị. Sự trừng phạt không bao giờ khuất phục được hắn. Hắn có thể chống trả đến hơi thở cuối cùng, chứ không chịu sống mà bị đánh bại. Hắn càng hung hăng thì xã hội lại càng ngược đãi nên hắn càng trở nên bất trị. Không thể dùng loại áo vải bố trùm kín chân tay, bắt nhịn đói hoặc dùng gậy gộc mà có thể hy vọng hắn được cải tạo. Tuy nhiên, đó là những biện pháp duy nhất người ta đã dùng ngay từ lúc hắn còn thơ ấu, lúc mà hắn mới chỉ là một thứ đất sét mềm dễ nhào nặn.

Jim Han đang chịu án lần thứ ba thì gặp một tên cai ngục phũ phàng, cũng man rợ gần như hắn. Tên này đối xử với hắn không trung thực, đã báo với viên giám thị những điều sai lệch và luôn luôn hành hạ hắn. Chỗ khác biệt giữa hai

con người này là tên cai ngục thì có súng lục và một chùm chìa khóa, còn Jim Han chỉ có hai bàn tay không và hai hàm răng. Một bữa hăn đã dùng hai thứ vũ khí đó, như một con thú dữ để thủ hạ sát tên cai ngục.

Do đó, hăn bị xử phải sống trong xà lim như những tên không cải tạo được. Sống trong đó ba năm. Toàn bộ xà lim nhốt hăn là bằng sắt nên Jim Han không bao giờ được ra khỏi cái cũi sắt đó, không được hưởng ánh sáng mặt trời. Ngày đối với hăn là hoàng hôn, ban đêm là một sự tối tăm yên ắng, như bị chôn sống trong cái mồ bằng sắt, không được nhìn thấy người khác, không được nói chuyện với bất cứ ai. Khi người ta đưa thức ăn đến, hăn găm lên như một con thú hoang dã. Hết ngày lại đêm nhiều lúc hăn găm rú, cắn thù vạn vật. Nhưng rồi hàng tuần, hàng tháng, hăn không nói một tiếng nào, trong đêm tối âm u tịch mịch, tâm hồn hăn lại tự vò xé. Hăn đã biến thành một con quái vật thường hiện ra trong cơn ác mộng của những người điên.

Một đêm, hăn đã tẩu thoát! Ông trưởng cai ngục cho rằng không thể xảy ra được. Vậy mà trong xà lim lại trống rỗng, và xác một người coi ngục khác bị bóp cổ chết nằm gần bức tường ngoài, bằng chứng dấu vết hăn đã làm khi chạy trốn!

Hăn đã tước vũ khí của những người canh ngục và bỏ trốn.

Thực là một mối đe dọa lớn đang đe dọa khắp vùng, các lực lượng có tổ chức của xã hội gắng sức đuổi theo. Đầu hăn được treo giải thưởng. Có những chủ trại hăm tiền thưởng, cũng lùng bắt hăn bằng súng săn. Tiền thưởng có thể trả một

món nợ cầm cố hay để gửi cho một người con trai đang học đại học. Nhiều người ở thành thị, có dụng ý, cũng tham gia cuộc săn lùng. Một bầy chó háo hức theo dõi vết chân rớm máu của hắn. Đêm cũng như ngày, còn thêm những thám tử chuyên bảo vệ xã hội và được xã hội trả lương, cũng quyết tâm tìm dấu vết hắn bằng điện thoại, điện tín và tàu xe chuyên vụ. Có lúc Jim Han bị nhiều người đuổi theo sát nút, họ dùng cảm đương đầu với hắn hoặc phải bỏ cuộc giữa đám dây thép gai hàng rào chằng chịt. Đến hôm sau, vào giờ ăn sáng, các công dân nghiêm túc, mũi dán vào tờ báo, lấy làm thích thú khi đọc lại tường thuật về vụ săn đuổi đẫm máu ngày hôm trước. Thường thường bao giờ các cuộc săn lùng đó vẫn hay để lại vài xác chết hoặc người bị thương, còn Jim Han thì vẫn cao chạy xa bay và nhiều người tình nguyện khác lại nhảy vào tiếp sức cho cuộc săn lùng này.

Bỗng nhiên, Jim Han mất tích. Các thám tử cố gắng tìm lại dấu vết đã mất, nhưng vô hiệu. Ở những thung lũng xa xôi, có những chủ trại hiền lành đột nhiên bị người ta mang súng ống đến hỏi giấy chứng minh. Đồng thời người ta phát hiện được hàng tá địa điểm khác nhau có cất giấu những tang vật mà người ta nghĩ là thuộc kẻ phạm pháp, do những người hám tiền thường đi tố cáo.

Ở Siera Vista, khi đọc báo, người ta lo lắng hơn là thích thú. Các phụ nữ đều lo sợ. Ông thẩm phán Scôt thì chế nhạo tính nhát gan của các bà và tỏ ra coi thường sự việc. Ông đã quên một điều là chính ông, với cương vị thẩm phán đã luận tội Jim Han, ngay tại phiên tòa và Jim Han liều lĩnh đã công khai thể sẽ trả thù ông thật tàn bạo.

Đấy là lần duy nhất Jim Han có lý: hắn bị kết tội oan. Trong ngôn ngữ của cảnh sát cũng như của các can phạm, thì người ta coi đó là một "trường hợp mơ hồ, có thể chối cãi được". Nhưng hai dẫn chứng chính về tội trạng của Jim thì có vẻ không thể chối cãi được. Và lại tiền sử của hắn quá nặng nên ông thẩm phán đã tuyên án đặc biệt nghiêm khắc, xử phạt hắn năm mươi năm tù giam. Ông không biết rằng lần này là một sự bố trí, và các bằng chứng đều là giả tạo. Còn Jim Han thì cho rằng ông có dính líu đến vụ xử án bất minh và quái gở mà hắn là nạn nhân này. Khi nghe thấy bị tuyên án năm mươi năm sống cũng như chết, lần này hắn bèn đứng phắt dậy trút nỗi căm hờn lên ông thẩm phán, thốt lời đe dọa trả thù ông trước khi sáu viên cảnh sát mặc đồng phục kịp lôi hắn ra khỏi phòng xử án. Mà giờ đây hắn đang sống và rình rập đầu đó.

Tất nhiên, Nanh Trắng không thể hiểu gì hết về sự việc này. Nhưng giữa nó và Alixơ, vợ của vị chủ, từ lúc đó đã hình thành một giao ước bí mật. Mỗi tối, sau khi mọi người ở ngôi nhà Siera Vista đi ngủ, chị lại trở dậy và cho Nanh Trắng vào nằm trong gian chính. Nó không phải là loại chó trong nhà, cái đó tất nhiên rồi, nên không được phép ngủ ở trong nhà. Vì thế từ tỉnh mơ sáng hôm sau, Alixơ lại lặng lẽ xuống nhà dưới mở cửa cho nó ra ngoài.

Một đêm, khi cả nhà đang ngủ, Nanh Trắng bỗng tỉnh dậy và yên lặng hít ngửi không khí, dường như có một điều bất thường. Một thần lạ đang có mặt trong nhà. Có những âm thanh rất nhẹ vọng đến tai Nanh Trắng. Nó không kêu sủa gì cả vì đây không phải là thói quen của nó. Thần lạ mặt đi lại rất êm như đi trên nệm, nhưng vẫn không thể so được với

bước đi nhẹ êm của Nanh Trắng. Bộ lông nó không kêu sột soạt như quần áo các vị thần và khi còn ở rừng hoang, trong những đợt săn đuổi một con mồi hung dữ, nó hiểu được giá trị của sự bất ngờ.

Thần lạ mặt dừng lại ở chân cầu thang lớn và lắng tai nghe ngóng. Nanh Trắng theo dõi mọi cử động của hắn và tuyệt đối yên lặng chờ đợi. Phía trên cầu thang là hành lang dẫn đến các phòng ngủ của mọi người ở ngôi nhà Siera Vista - phòng của chủ và của những người được xem là phần sở hữu quý giá nhất của anh ta. Nanh Trắng đợi thêm chút nữa, nhưng lông đã bắt đầu dựng lên từ từ. Thần lạ mặt nhấc chân và sắp bước lên lầu.

Đúng lúc đó Nanh Trắng tấn công thức thì. Không gù sủa. Nanh Trắng nhảy xổ vào lưng tên lạ mặt, níu chặt lấy vai hắn bằng hai chân trước và cắn phập nanh vào gáy hắn. Cả người lẫn sói đều ngã lăn trên sàn. Nanh Trắng nhảy sang bên và đúng lúc thần lạ mặt vừa lồm ngồm bò dậy thì nó lại nhảy xổ vào lần nữa và dùng nanh thịt tên kia.

Cả nhà đều bật dậy, náo động. Tiếng động vọng ra từ nhà dưới chẳng khác gì một cuộc hỗn chiến giữa hai tên quỷ dữ. Những tiếng gầm, tiếng sủa xen lẫn tiếng súng nổ. Tiếng một người thét lên vì kinh hãi, cùng với tiếng đồ đạc, tiếng kính vỡ.

Nhưng, cũng đột ngột như lúc bắt đầu. Cuộc náo động kéo dài không quá ba phút. Sự yên lặng đã trở lại, chỉ đôi lúc có tiếng sỏi giống hệt tiếng lép bép của bọt khí vỡ trên mặt nước, tiếp theo là tiếng thở phì phò như tiếng huyết còi. Âm

thanh này cũng giảm nhanh và tắt hẳn. Người ta không còn nghe thấy âm thanh nào khác ngoài tiếng thở thoi thóp của một sinh vật

Vidon Scot bật đèn điện. Ánh đèn tỏa sáng cầu thang và toàn bộ phòng khách. Vị thẩm phán và người con trai, tay cầm súng lục thận trọng bước xuống cầu thang. Sự cẩn thận lúc đó là thừa vì Nanh Trắng đã hoàn thành nhiệm vụ. Giữa đông đồ đạc đổ lổng chổng và gãy vụn, một người nằm sóng sượt, nghiêng về một bên, một tay che mắt. Vidon cúi xuống nhìn hắn, hất tay hắn ra và lật mặt hắn về phía ánh sáng. Cổ họng bị rách toạc, hắn đã chết.

- Jim Han! - Ông thẩm phán Scot khẽ nói.

Ông bố và người con trai nhìn nhau. Họ đã hiểu hết mọi sự việc.

Họ bèn quay về phía Nanh Trắng. Con vật cũng nằm nghiêng, mắt nó nhắm nghiền nhưng nó vẫn cố hé mí mắt khi hai người cúi xuống, rõ ràng nó muốn thử vẫy đuôi. Vidon vuốt ve nó, một tiếng kêu nghệt tắc, khó nhọc thoát ra từ cuống họng Nanh Trắng. Hai mí mắt lại sụp xuống, toàn thân bỗng duỗi ra, rồi xẹp hoàn toàn trên Sàn.

- Tội nghiệp, nó kiệt sức quá rồi, - chủ nhà nói khẽ.

- Chúng ta sẽ lo cứu chữa cho nó ngay, - ông thẩm phán đảm bảo, vừa nói vừa đi về phía điện thoại. Suốt tiếng rưỡi đồng hồ, nhà giải phẫu đã ra sức cứu chữa cho Nanh Trắng. Bình minh rọi sáng các cửa sổ, khi toàn bộ gia đình, trừ các trẻ em, đều tụ tập xung quanh Nanh Trắng.

- Thực tình mà nói, may ra nó chỉ còn hy vọng sống một phần nghìn thôi, - ông tuyên bố. - Một chân sau gãy, ba xương sườn gãy vụn và ít nhất cũng có một chiếc chọc vào phổi. Nó gần mất hết máu, ba viên đạn xuyên qua cơ thể nó chắc cũng gây những tổn thương bên trong. Rất có thể nó đã bị hất tung lên trên không. Thực ra, một phần nghìn còn là quá lạc quan. Có lẽ nó chưa được một phần mười nghìn may mắn để qua khỏi.

- Dù tỷ lệ đó thấp đến đâu nữa, ta cũng không thể bỏ qua được, - ông thẩm phán Scot nôn nóng nói. - Ông hãy chiếu điện cho nó, làm bất cứ cái gì và không cần quan tâm đến tổn kém. Vidon, con hãy đánh điện ngay đến Xan Franxicô để mời giáo sư Nicom tới đây. Xin ông thông cảm cho, bác sĩ ạ, ông cũng hiểu cho là chúng tôi phải làm tất cả cái gì có thể được cho nó.

Nhà phẫu thuật cười khoan nhượng:

- Tôi rất hiểu - ông đảm bảo. - Nó xứng đáng được chăm sóc như một con người. Xin đừng quên điều tôi dặn là nên lấy nhiệt độ cho nó. Mười giờ tôi sẽ trở lại.

Ông thẩm phán đề nghị mượn một nữ y tá có bằng cấp đến trông nom, nhưng hai con gái ông vội gạt ngay ý kiến đó với thái độ không bằng lòng. Hai cô tự nhận sẽ chăm sóc đầy đủ cho Nanh Trắng bằng chính tay mình. Nanh Trắng đã gặp vận may vì đã có được cái "một phần mười nghìn" mà nhà phẫu thuật dự kiến cho nó. Ta cũng không thể trách nhà chuyên môn về nhận định lầm của ông ta. Xưa nay ông chỉ chuyên chữa cho những sinh vật văn minh khác, còn khả năng

sinh tồn của Nanh Trắng lại khác hẳn, vì nó thừa hưởng được nòi giống của nó những sức lực như gang thép của sinh vật hoang dã.

Tuy nhiên, Nanh Trắng phải nằm bẹp nhiều tuần liền, không cử động được, vì nó bị bó bột và quấn băng khắp cơ thể. Nó ngủ liên miên trong nhiều giờ và giấc ngủ của nó chứa đầy hình ảnh có màu sắc đủ loại. Các con ma của dĩ vãng lại hiện lên trước mặt nó. Nó lại thấy mình đang sống ở vùng đất phương Bắc, trong hang ổ cùng với Kiche, hay đang bò lê dưới chân Chồn Xám để phụng thờ anh ta, đang chạy bán sống bán chết để tránh khỏi răng nanh của Liplip và bè lũ đang dồn Nanh Trắng về phía nó.

Nanh Trắng lại nhìn thấy cảnh sống của những ngày tháng đói kém, lướt mình như bóng ma đi săn mồi để khỏi chết, rồi nó lại thấy sống gần Chồn Xám hay Misa, dẫn đầu đàn chó kéo xe trượt, dưới sự đe dọa của chiếc roi đập vun vút, khi đoàn chó đến chỗ hẹp, phải thu lại như các rế quạt xếp gấp nhau. Nó sống lại những ngày đã qua bên cạnh "Smit đẹp trai" và nhớ đến những trận đấu cũ. Lúc đó nó rên rỉ và gặm sữa trong giấc mơ, và những người đang trực cạnh đó đều đoán rằng nó đang trải qua cơn ác mộng.

Ác mộng tệ hại nhất là đột nhiên nó nhìn thấy những tàu điện đồ xô. Bánh xe rít réo đang xô đến như sắp tấn công nó, chẳng khác gì những con linh miêu quái đản. Nó mơ thân mình đang nằm co dưới bụi cây để rình một con sóc, chờ cho con vật nhỏ bé có đuôi rậm rời khỏi chỗ trú ẩn trên cây và mạo hiểm mò xuống đất, nhưng đến khi nó sắp nhảy bổ vào con mồi, thì con sóc bỗng biến thành chiếc tàu điện khổng lồ

vừa đe dọa vừa kinh hoàng, đồ sộ như trái núi, toé ra những tia lửa và tiến tới để nghiền nát nó. Đôi khi nó lại mơ thấy con ó đang bay là đà trên bầu trời, mà nó dám thách thức, nhưng bỗng con chim hung dữ nhào từ trên không thẳng xuống nó với hình dạng một chiếc tàu điện. Hình ảnh ấy không bao giờ mất hẳn trong trí óc nó. Hoặc nó mơ thấy đang bị nhốt trong chuồng hẹp của "Smit đẹp trai". Bên ngoài đám người đang vây quanh, và kẻ địch đang tiến vào. Cửa chuồng hé mở, nhưng kẻ địch vẫn là chiếc tàu điện ghê rợn cứ chực xô vào Nanh Trắng không chút thương tâm. Ác mộng cứ diễn đi diễn lại hàng nghìn lần và nỗi sợ hãi của Nanh Trắng vẫn cứ lan ra không ngừng.

Rồi đến ngày Nanh Trắng được tháo bột, mở băng. Hôm đó là một ngày hội của gia đình. Tất cả những người sống ở Siera Vista đều quây quần quanh nó. Chủ nó gãi nhẹ vào hai tai nó và nó phát ra tiếng gầm gừ nhẹ nhàng đầy tình yêu thương. Vợ ông chủ gọi nó là "con sói phúc lành" và mọi người đều vỗ tay tán thưởng cái tên mới đó. Nó cố thử đứng dậy, nhưng sau vài lần vẫn không được, nó lại ngã xuống vì còn yếu. Nó phải nằm bẹp quá lâu nên gân cốt giảm bớt tính đàn hồi. Xấu hổ vì không hoàn thành được nhiệm vụ mà nó cảm thấy vẫn cần phải làm cho các vị thần, nó lại dũng cảm cố đứng dậy, cuối cùng nó thành công và cứ đứng nguyên mặc dù phải lão đảo vì còn rất yếu.

- "Con sói phúc lành!" - Phái nữ đều đồng thanh nói.

Ông thẩm phán Scôt nhìn nó, vẻ đặc ý:

- Các người đều đồng ý chứ, - ông nói. - Nó vẫn là một con sói như tôi đã từng luôn luôn nói thế. Một con chó thường không bao giờ có đủ sức làm như nó. Thực đúng là một con sói.

- Nhưng là một "con sói phúc lành". - Bà vợ ông trầm ngâm thêm vào.

- Đúng đấy và từ nay, bao giờ tôi cũng chỉ gọi nó như thế.

- Phải cho nó tập đi, - nhà phẫu thuật tuyên bố. - Nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Như thế nó không đau đâu, hãy đưa nó ra ngoài.

Người ta đỡ hai bên, dìu cho nó đi. Nanh Trắng đi dần được ra đến bãi cỏ, rồi lại phục xuống nghỉ một lúc, vì còn rất yếu.

Rồi "đám rước" lại quay trở về. Các bắp thịt của Nanh Trắng bắt đầu hoạt động lại, máu lưu thông tốt hơn. Người ta dẫn nó đến tận chuồng ngựa và ở đó có Côli đang nằm ở ngưỡng cửa, có sáu con chó con xinh xắn bao quanh đang bò lê đùa giỡn dưới ánh sáng.

Nanh Trắng ngấm nhìn đám chó con với con mắt ngạc nhiên.

Côli nhìn Nanh Trắng rồi găm sủa nhưng không dám tiến gần. Vị chủ lấy chân giúp một chú chó con, chân còn chưa vững đến gần Nanh Trắng lúc đó đang xù lông, nghi ngại, nhưng nó được chủ trấn an ngay là mọi sự đều tốt lành. Côli được một thiếu nữ giữ lại, nhưng nó vẫn không an tâm và găm sủa, nhìn cảnh tượng đó một cách ghen tức.

Con chó con đến nằm trước mặt Nanh Trắng. Nó vênh tai và nhìn một cách tò mò. Rồi mũi chúng chạm nhau và Nanh Trắng nhận thấy chiếc lưỡi nhỏ ấm đang liếm mõm nó. Không hiểu rõ tại sao, nó cũng thè lưỡi liếm con chó con.

Những tiếng vỗ tay và tiếng reo vui của các vị thần chào những cảnh tượng đó. Nanh Trắng tỏ vẻ lúng túng. Sự mệt mỏi lại choán lấy cơ thể nên nó đành nằm xuống, tai vẫn dựng đứng, đầu quay về phía chú chó con. Vẫn còn rất ngạc nhiên khi thấy hết thấy các đứa con mình đều bò đến quây quần quanh Nanh Trắng. Về phần mình, nó mặc cho bọn chúng leo trèo và dẫm lên mình bằng những bàn chân nhỏ xíu. Những tràng vỗ tay của các vị thần, nó cảm thấy như có chút gì e ngại, ngờ ngợ. Nhưng rồi những cái đó cũng tan biến, trong khi các con chó nhóc, lấy thân mình Nanh Trắng làm chỗ chơi đùa, vẫn nô giỡn tiếp trên mình nó, thì một ánh khoan dung lóe lên từ đôi mắt hé mở của nó và chẳng mấy chốc nó chợp ngủ dưới ánh mặt trời.

MỤC LỤC

Chương 1	Lối mòn tìm thịt	5
Chương 2	Con Sói cái	16
Chương 3	Tiếng kêu đói khát	32
Chương 4	Cuộc chiến đấu bằng nanh	47
Chương 5	Hang ổ.....	60
chương 6	Sói con màu xám	70
Chương 7	Bức tường thành thế giới	77
Chương 8	Quy luật chất thịt	90
Chương 9	Các vị thần lửa	98
Chương 10	Bị nô dịch	112
Chương 11	Kẻ bị ruồng bỏ	124
Chương 12	Đường mòn của thần linh	130
Chương 13	Thỏa ước	136
Chương 14	Thời kỳ đói kém	147
Chương 15	Kẻ thù của nòi giống	158
Chương 16	Vị thần cuồng dại	171

Chương 17 Cầm hàn ngũ trị	182
Chương 18 Sự ghi chặt đến chết	189
Chương 19 Kẻ bất khuất	203
Chương 20 Người chủ yêu thương	211
Chương 21 Lên đường.....	227
Chương 22 Vùng đất phương Nam	235
Chương 23 Cơ ngơi của vị thần	244
Chương 24 Tiếng gọi của bản năng	258
Chương 25 Giấc ngủ của sói.....	267

NANH TRẮNG

JACK LONDON

BẢO HUNG - TRUNG DŨNG dịch

*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

ĐT: 8.294684 - 8.294685

Fax: (04) 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN CỪ

Biên tập : ANH VŨ

Vẽ bìa : NS.MINHLAM DESIGN

Sửa bản in : TUYẾT NHUNG

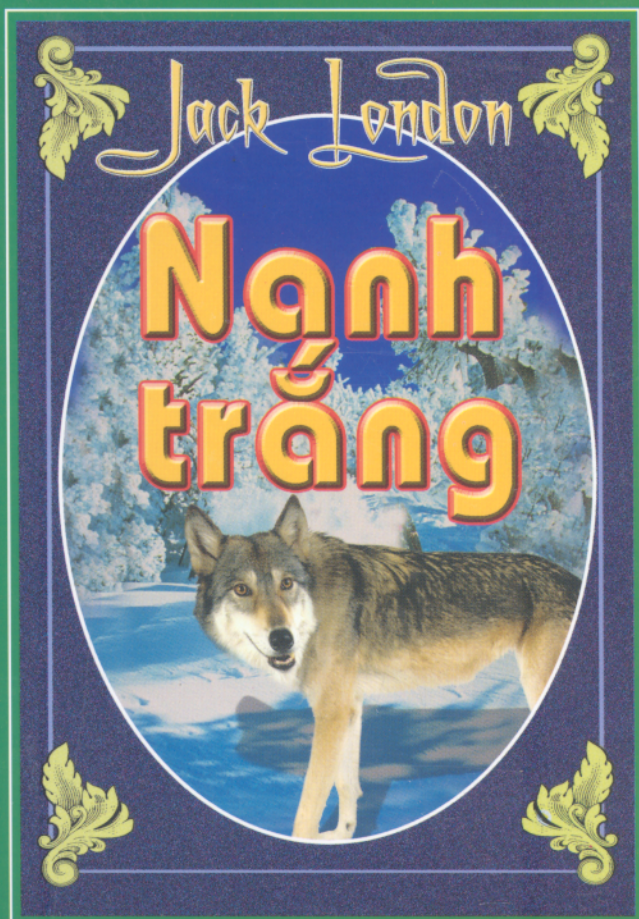

In 1.000 cuốn, khổ 13 x 19cm.

Tại Công ty in Việt Hưng (Chi nhánh Hà Nội)

Giấy phép xuất bản số: 167-2005/CXB/24-159/XBVH/NXBVH

In xong và nộp lưu chiếu Quý I năm 2006.

PHÁT HÀNH TẠI NHÀ SÁCH MINH LÂM
92E LÝ THƯỜNG KIỆT. ĐT: 9 427 393. FAX: 9 427 407

GIÁ: 34 000Đ